

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 13 / Sayı: 148 / Nisan 1994 / 4,- DM

1994 yılında siyasi çözüm de ASKERİ ÇÖZÜM DE OLABİLİR!

Yazısı 7. sayfada

Güney Kürdistan'ı işgal girişimi TC'nin askeri yenilgisidir

1993 yılının sonu ve 1994 yılının başı bir gerçeği çok açık bir biçimde gözler önüne serdi. O da şudur: TC, Kürdistan'da askeri açıdan sürekli bir gerilemeyi yaşıyor. Kırsal alanlardan yavaş yavaş çekilerek şehir merkezlerine yerleşiyor. Kırsal alanlarda var olan karakollarını artık koruyamaz hale gelince, buraları bırakıp geri çekilmek zorunda kaldı. Geri çekilirken de alanı tamamen insansızlaştırmak için köylere koruculaşma, göç ettirme, tutuklama ve katliam dayatıldı. Yüzlerce köy yakıldı, yıkıldı ve insansızlaştırıldı. Adeta "ben barınamıyor-

Devamı 4. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Newroz kahramanlık şehitlerimiz Bahar hamlemize öncülük ediyor

Bilindiği gibi mücadele cephelerimiz baharı yakaladılar. Fakat bütün yönleriyle açığa çıkardığımız gibi, ağır tarihi sorumluluk, siyasi hassasiyet, onun ordulaşmaya dönüşmesi konusunda bir sığlığı, yüzeyselliği, kendiliğindenliği ve ağır bir tempoyu yaşadıkları da bir o kadar gerçek. Dayattıkları tarz, orta tabaka, orta sınıf tarzını henüz aşmıyor. Partinin ideolojik, siyasi ve pratik öncülük düzeyi ile halkın ve çalışan kitlemizin ortaya çıkardığı dayanma durumunu orta kademe öncülüğümüz bir türlü anlamıyor ve buna gereken anlamı veremiyor. Yani PKK'yi bir orta sınıf partisi gibi düşünme alışkanlıkları hayli etkili. Bunlar fırsat buldukça gelişen ve kendini dayatan küçük-burjuva sınıf özellikleri oluyor. İyi niyetler ne olursa olsun, yıllardır kendini eğitmeme ve yaşama emek gözlüğüyle bakmama gibi önemli oranda düşmanın dayattığı ve orta sınıf aile yapısının verdiği değer yargıları bireyleri fena halde bağlamış; bu nedenle partinin bütün yüceltici, kurtuluşçu çabalarına denk gelen bir karşılığa ulaşamıyorlar, onu göremiyorlar ve bu yüzden de zaferi pekiştirecek adımların sahibi olamıyorlar; yalpalayan ve kaybetmeye açık bir tarzı kıramıyorlar. İşte bu durumlar üzerine epey yüklenmek istedik. Hiç şüphesiz biraz etkili olur ve eskiyi biraz aşarız. Ama henüz PKK'nin zaferi getiren tarzını yakaladılar ve o temelde yaşıyorlar demek çok zordur.

Bahar hamlemizin önündeki sorunlar

Bahar hamlesi gerçekten epey gelişme fırsatı sunuyor. Bu kampanya büyük bir saldırı hamlesine kadar da götürülebilir. Fakat öncülük sorunu ve onun belirlemeye çalıştığımız çerçevedeki uygulanış sorunu güçlü bir çözümle cevap bulmazsa bu kampanya sınırlı kalır. O zaman düşmanın

Devamı 16. sayfada

Çanlar TC'nin nihai sonu için çalıyor

"Ülkemiz, Cumhuriyet tarihinin en hassas dönüm noktalarından birinde. Bir savaş içindeyiz. Bu, yalnızca ekonomik darboğazı aşma savaşı değil. Bu aynı zamanda politik, toplumsal, demokratik alanda, Türkiye'nin kendini dosta, düşmana bir kez daha kanıtlama savaşı."

Sömürgeci özel savaş rejimi tarafından hazırlanan ve yine bu rejimin basını tarafından yayınlanan **"Haydi Türkiye! Bu savaşı kazanacağız"** başlıklı ortak seferberlik çağrısı bu sözlerle başlıyor.

PKK adı bu çağrıda anılmasa da, bu seferberliğin PKK önderliğindeki Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı başlatıldığı çok açık. Bu gerçekten bir dönüm noktasıdır. Devrimin zaferi yolunda karşı tarafın nihayet itiraf etmek zorunda kaldığı bir aşamadır. Yenilenin yenilgisini dolaylı yollardan itiraf etmesidir. Her şeyden daha önemlisi bir türlü kabul edilmeyen, inkar edilen, iç ve dış kamuoyuna ısrarla "terör olayları, terörle mücadele" olarak yansıtılan çok kapsamlı bir savaşın kabul edilmesidir. Bu kelimenin en yalın anlamıyla, tam bir yenilgidir. Savaşlarda yenilgi, sadece savaşların bitmesinde ortaya çıkan bir olay değildir. Ancak devam eden savaşların da, herhangi bir tarafın alacağı yenilginin kesinleşmesi durumunda, taraflar arasındaki son hamleler ardından daha uzun süre devam edemeyeceği de bir o kadar gerçektir.

"Ulusa çağrı" sürmanşetiyle savaş seferberliğinin resmen ilan edilmesi, kamuoyuna açıkça duyurulması kolayca karar verilebilecek bir durum değildir. Bir anlamda yıllardır savaşa ilişkin söylenen her şeyin sahipleri tarafından yalanlanmasıdır, en

Devamı 2. sayfada

Botan-Behdinan Eyaleti 2. Konferansı'nın ışıklı yolunda

KIZIL İKTİDARLARA YÜRÜYORUZ!

Yakın dönemde gerçekleşen Botan-Behdinan Eyaleti 2. Konferansı, Botan ve Behdinan'dan gelen 108 delegenin katılımıyla 27 Şubat 1994 tarihinde çalışmalarına başlayarak, 10 günlük çok yoğun bir çalışma temposuyla 8 Mart 1994 tarihinde sona erdi.

Konferansta savaşımıza ilişkin birçok devrimci karara ulaşıldı. Parti Önderliğimizin ülke genelindeki konferanslara yönelik değerlendirme ve perspektifleri Botan-Behdinan Eyaleti 2. Konferansı'nın temel doğrultusunu oluşturdu. Parti Önderliğimizin her konuda çözümleyici ve aydınlatıcı perspektifleri ışığında konferansımız **"Yetkince ordulaşalım, hareketli savaşı oturtalım ve stratejik saldırıya geçelim"** şiarıyla taktikte aşama yapıp, savaşı nitelik olarak bir üst noktaya sıçratmanın karar platformu oldu. Özellikle Botan-Behdinan'da mücadelemizin gelip dayandığı aşama olan hareketli savaşın getirdiği sorunlar, 1993 Botan ve Behdinan pratiğinin değerlendirilmesi sonucu ortaya çıkan sonuçlar, özelde eyalette, genelde ülke çapında devrimin geldiği aşama oldukça yoğun ve canlı bir şekilde tartışılıp değerlendirildikten sonra savaşımımızın her alanına ilişkin olarak yüksek bir karar düzeyine ulaşıldı.

Ulusal kurtuluş savaşımızda belirleyiciliği bulunan ve tüm ülke genelinde savaş ve taktikte öncülük rolü olan Botan ve Behdinan Eyaleti'nin bu konumuna uygun bir düzeyde ge-

Devamı 6. sayfada

ALMANYA'NIN AMBARGOSU VE ALTINDA YATAN GERÇEKLER

"Ambargo kararı alınmış olmasına rağmen, Türk-Alman yönetimleri arasında bir "gizli" oyunun varlığından şüphe etmemek elde değil. Çünkü Alman yönetimi bir yandan ambargo uygularken, diğer yandan vargücüyle PKK'nin üstüne gidiyor ve Kürtleri kriminalize etmeye çalışıyor. Bu ciddi bir çelişkidir."

14. sayfada

Çanlar TC'nin nihai sonu için çalıyor

Baştarafı 1. sayfada

başta da Türkiye halkına karşı gerçeği itiraf etmek, kendi suçluluğuna kılıf bulamamak ve "kaybetmemek için son şansımız" demektir.

"Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" gösterisinden, "terörle mücadelede büyük mesafeler katedildi", "PKK'nin beli kırıldı", her gün 10'dan aşağı olmamak üzere 100'lere varan "terörist öldürdük"ten sonra "Haydi Türkiye!" çağrısı, PKK tarafından 1994 yılının başında ilan edilen çözüm sürecini adeta tescil ediyor. İşte Başkan Apo'nun, ***"Artık ölüm yoktur. Bir zamanlar "Ya zafer, ya ölüm!" diyorduk. Şimdi ise "Ya zafer, ya zafer" diyoruz. Bu yılki şiarımız budur"*** şeklindeki açıklamaları, içerisinde bulunulan sürecin özelliklerini ve sonuçlarını net ifade ediyor.

Sömürgeci Türk egemenleri, sürecin bu ağırlığı altında yaşanan gerçekleri daha fazla gizleme gücünü gösterememiş, bir anlamda kendileri açısından daha doğru olan bir yaklaşımla çöküşe doğru gittiklerini kamuoyuna açıklamak zorunda kalmışlardır. Bu durumu Hürriyet'in, *"Cumhurbaşkanından sıradan vatandaşa kadar hep birlikte tünelin ucundaki aydınlığa doğru omuz omuza yürümeliyiz. Kaderimiz ortak"* sözleri çok açık ortaya koyuyor.

"Haydi Türkiye! Bu savaşı kazanacağız" başlıklı özel savaş çağrısını biz de olduğu gibi yayınlamayı yararlı görüyoruz. Bunun temelinde ulusal kurtuluş mücadelesi vardır. Mücadelemizin sonuçlarını bir de bu çağrı somutunda ortaya koymak isterken, aynı zamanda Kürdistan halkına, ***"işte bin yılların sömürgeci egemenliğinin komalık hali ağırlaşıyor; çare bulunamamış, kurtulma şansı tükenmiştir; öyleyse tam da yüklenip kazanmanın zamanıdır; çözüme gidiyoruz, devrim yakındır"*** mesajını vermek istiyoruz.

İşte özel savaş çağrısı:

"Haydi Türkiye! Bu savaşı kazanacağız...

Ülkemiz, Cumhuriyet tarihinin en hassas dönüm noktalarından birinde. Bir savaş içindeyiz. Bu, yalnızca ekonomik darboğazı aşma savaşı değil. Bu, aynı zamanda politik, toplumsal, demokratik alanda, Türkiye'nin kendini dosta, düşmana bir kez daha kanıtlama savaşı.

Bu ortak açıklamayı benimseyen medya kuruluşları olarak, aşağıdaki noktaları kamuoyuna duyurmak istiyoruz:

- Türkiye bugün bir milli seferberliğe muhtaçtır. Bunun öncüsü, savunucusu ve takipçisi olacağız.

-Türkiye bugün, birliğe, inanca, güvene ve kararlılığa muhtaçtır. Bunun savunucusu ve takipçisi olacağız.

-Türkiye bugün, günlük politik çekişmelerin çok ötesinde, cesur ve etkili kararlara muhtaçtır. Bunun savunucusu ve takipçisi olacağız.

-Türkiye bugün, ülkenin bütünsel çıkarlarının, kişi ve kurum çıkarlarının üstünde tutulmasına muhtaçtır. Bunun savunucusu ve takipçisi olacağız.

- Türkiye bugün, sorumluluk bilincine sahip, yetenekli, siyasi ve bürokratik kadrolara muhtaçtır. Her türlü siyasi hesap bir yana bırakılıp, bu kadrolar seferber edilmelidir. Bunun savunucusu ve takipçisi olacağız.

Hepimize Düşen Görev

*Unutmayalım: Kurumlar, kuruluşlar, bireyler olarak, vatandaş olarak her birimiz, **"ekonomik"** denen dev mekanizmanın, işleyen çarkın dişlileriyiz.*

*Her davranışımız, bu mekanizmanın işleyişini derinden etkiliyor. Basit bir söylenti, panik ortamını besliyor. Bankadan çekilip yastık altına saklanan birkaç yüz dolar, tüm sistemi olumsuz etkiliyor. **Bugünümüzü, kendi günümüzü kurtardık sanırken yaptıklarımız, yarınımızı tehdit ediyor. Hepimiz bunun bilincinde, farkında olmalıyız.***

● ***Sanayici** üretimi durdurmamalı.*

● ***Çalışanlar,** her zamankinden daha verimli, daha katkılı olmalı.*

● ***Politikacı,** kısır iktidar-muhalefet çekişmelerinin içinde hapsolmamalı.*

● ***Parlamento,** bekleyen yasaları bir an önce çıkarmalı.*

● ***Mesleki ve toplumsal örgütler,** güçlerini Türkiye için seferber etmeli.*

● ***Devlet ve hükümet** gözünü, aklını, elini her zamankinden daha etkin biçimde, sorunları aşmak, toplumsal barışı ve adaleti korumak için kullanmalı.*

● ***Üniversiteler, aydınlar, öğretmenler,** çözüm geliştirmeli, önemli, yapıcı tartışma ortamını canlı tutmalı.*

● ***Vatandaş** bezginliğe, karamsarlığa kapılmadan **"Bugün ülkem için ne yapmalıyım?"** diye düşünmeli.*

● ***Gençlerimiz,** ülkemizin bu hassas durumunu sömürmeye çalışanların provokasyonlarına kanmamalı.*

*Bu ülke, bizim ülkemiz. Ve bu kriz, bizim krizimiz. Zor günleri aşmak uzun sürebilir, güç olabilir. Unutmayalım ki, hiçbir savaş yarabere almadan kazanılamaz. Kazanacağımıza inanmalı ve güvenmeliyiz. Türkiye kazanmak zorunda. **Çünkü başka Türkiye yok!** Bu yolda en büyük dayanağımız, ortak irademiz, manevi gücümüzdür. **Türkiye'nin üzerine örtülen karamsarlık örtüsünü silkeleyip atmak, bu ulusu bugüne kadar 'büyük' kılan kararlılığımıza ve kazanma azmimize yeniden sarılmak zorundayız.** Hepimiz üzerimize düşen sorumluluğun bilincinde olmak, buna uygun davranmak zorundayız. İşçisi, işvereni, çiftçisi, memuru, esnafı, yöneticisi, bürokratı, sanayicisi, bankacısı, tüccarı, politikacısı, hükümeti, cumhurbaşkanı, gazetecisi, doktoru, ev kadını, avukatı, sporcusu, sanatçısı, öğretmeni, öğrencisi hep birlikte tünelin ucundaki aydınlığa doğru, omuz omuza yürümeliyiz. Çünkü kaderimiz ortak!*

Çünkü hepimiz aynı gemideyiz!

Yaşadığımız bu zorlu sınavı aşmak için, toplum olarak, birey olarak özveri göstermeye hazırız ve başladık bile. Şimdi gün, gücümüzün farkında olma, çözüm üretme, uygulama günüdür. Bu bilinç, toplumun her kesimine yayılmalıdır.

HAYDİ TÜRKİYE!"

Türkiye, ilk defa bu düzeyde çeşitli biçimlerde gerçeği ve ruh halini ifade ediyor. Çağrıdaki amaç ve içerik ne olursa olsun, ulusal kurtuluş mücadelemizin kendi çözümünü gerçekleştirmesinde objektif bir gelişmeye yol açacak bir adımdır. Nitekim Abdullah ÖCALAN yoldaşın güncel ve tarihsel devrim perspektifleri bütün boşlukları kapatmış, devrim cephesindeki gelişmelerin yanısıra karşı-devrim cephesindeki gelişmeleri de Kürdistan halkının ulusal-demokratik ve sosyalizm mücadelesinin zaferine hizmet edecek biçimde bağlamıştır. Dolayısıyla karşı-devrimci hiçbir siyasi ve askeri politika amacına ulaşamayacak kadar boşluklara yöneltilmiştir. Aslında PKK'nin başarısında yatan temel nedenlerden biri de budur. Bu PKK'deki önderlik gerçeğinin belirgin özelliğidir. Bir yandan devrim cephesinin dönemsel taktikleri başarı esasına oturturken, diğer yandan karşı-devrim cephesinin olası taktiklerini başarısızlığa mahkum etmenin tedbirleri alınmaktadır. PKK'nin politikasındaki bu temel özellik bütün yönleriyle doğru kavranırsa, özel savaş rejiminin söz konusu seferberlik çağrısının, ulusal kurtuluş mücadelemizin lehine, TC'nin ise lehine nasıl rol oynayacağını kestirmek ya da bunu nasıl tersinden değerlendirmenin mümkün olduğunu görmek zor değildir.

Çağrıda savaş kabul ediliyor, ama PKK'nin bu savaşın bir tarafı olduğu inkar ediliyor. Bu hiç önemli değildir. Şimdiye kadar kabul edilmeyen veya inkar edilen savaş nasıl kabul ediliyorsa, bu PKK'nin de nasıl kabul edileceğini gösteriyor. Ama arada bir fark vardır: Savaş 10 yıl sonra kabul edildi, PKK'nin kabul edilmesi ise bu kadar süreyi almaz. Bunun belki de kısa süreli tahmin yürütenleri bile şaşırtacak bir zamanda olması için nedenler vardır. Kaldı ki, PKK, kabul edilen savaşın ta kendisidir. PKK, bu savaşın kendisi değilse, başka nedir; kim nasıl bir tanım getirebilir?

"Türkiye kazanmak zorunda. Çünkü başka Türkiye yok!" vurgusu çağrının ana konusudur. Türkiye'yi bu kadar tarihi sona getiren savaşı başaran PKK'dir. Bu savaş, bugünleri ortaya çıkarmak için hazırlanarak geliştirilmiştir. Binlerce kahramanın şahadetine, binlerce köyün yakılıp yıkılmasına ve boşaltılmasına, binlerce yurtseverin katledilmesine, Kürdistan coğrafyasının bombalar altında tahrip olmasına, bunca kan-can, acı ve gözyaşına mal olmuştur. Bütün bu bedeller pahasına da olsa artık Kürdistan, TC sömürgeciliği gibi bir azgın katliamcı güçten kurtulmak üzere olduğu için gülebilir. Ortadoğu halkları, hatta bütün insanlık Kürdistan halkının bu sevincine ortak olabilir. Hep halklara kan kusturarak katleden, geleceklerini yok eden Türk egemenleri artık tarih sahnesini bir daha dönmemecesine terk edeceklerdir. Bu başta Kürdistan halkı olmak üzere, Türkiye halkının da kurtuluşu olacak, Ortadoğu, Balkan ve Kafkas halklarına da rahat nefes aldıracaktır. Dolayısıyla Kürdistan halkının bu çetin ve kararlı kurtuluş mücadelesi, Batı emperyalizmi tarafından sömürülerek geri bırakılan Doğu halkları için yeni şafaklar açacaktır. Uygarlık, insanlık tarihinin başlangıcında olduğu gibi, bir kez daha Kürdistan somutunda Doğu'dan yükselerek atağa geçecektir.

Bu nedenle bütün bölge halklarının rüyası, özlemi olan baskısız ve sömürüsüz dünyayı erkenden kurmak için birlik ve dayanışma, TC egemenlik sisteminin can çekiştiği bir süreçte daha fazla önem kazanıyor. Kürdistan halkının bu tarihi kurtuluş savaşı yanında yer almak, en başta Türkiye halkı ve ona önderlik etme iddiasında olan örgütlerin görev ve sorumluluğudur. Türkiye halkı bu çağrıyı reddetmelidir, hiçbir şekilde olumlu cevap vermemelidir. Evet bu ülke, Türkiye halkınındır. Ama bu kriz Türkiye halkının değildir, sömürgeci egemenlerindir. Şimdi hesap sormanın zamanıdır. Bunca yıldır gerçekleri gizleyen, Kürdistan halkının en meşru haklarına katliamla karşılık veren, bütün ekonomik kaynakları özel savaşa aktararak bunun faturasını emekçiye çıkaran, en sıradan insan haklarına bile tahammül etmeyen, demokrasiyi sadece maske olarak kullanan Türk egemenleri, şimdi Türkiye halkından yardım istemekte, kendi kirli savaşlarına daha fazla bulaştırmaya çalışmaktadırlar. *"İşçisi, işvereni, çiftçisi, memuru, esnafı, yöneticisi, bürokratı, sanayicisi, doktoru, ev kadını, avukatı, sporcusu, sanatçısı, öğretmeni, öğrencisi hep birlikte tünelin ucundaki aydınlığa doğru, omuz omuza yürümeliyiz"* çağrısı hangi yüzle yapılmaktadır? Ve bunun gerekçesi olarak nasıl "kaderimiz ortak" denilmektedir? Türk halkı bu büyük çarpıtmayı ve bu büyük ikiyüzlülüğü görmelidir. En çok ezilen, en altta süründürülen işçi özel-kirli savaşa katılması için de en baş sıraya konulmaktadır. Türk egemenleri ile Türk halkının kaderi tarihte hiçbir zaman ortak olmamıştır. Bugün ise ortak kaderden bahsetmek abesle iştigal etmektir. Dolayısıyla Türk egemenleri ile Türkiye halkı aynı tünelden geçmiyor. Yollar şimdi çok daha ayrılmış ve uzaklık mesafesi hiçbir zaman bu kadar açılmamıştır. Evet Türkiye halkı için aydınlığın ucu Kürdistan'dan görülmüştür, fakat Türk egemenleri için bir ucu daha olmayan, dolayısıyla kapkaranlık olan tünelin yolculuğu başlamıştır. Tarihte benzer olan yolculukların dönüşü ise bir daha mümkün olmamıştır. Artık fethetme seferleri yerine nihai sona doğru yolculukla karşı karşıya gelmiştir Türk egemenleri.

Türk halkının paniğe kapılmasına, endişe duymasına gerek yoktur. Hiç şüphesiz Türk egemenleri açısından bugünkü durum, Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıldığı Birinci Dünya Savaşı sonrası koşullardan çok daha ağır ve tehlikelidir. Bunun nedenleri kapsamlı ve çarpıcıdır. O yıllarda Anadolu halkları parça parça da olsa emperyalist işgalcilere yönelik isyan halindeydiler. Yine Kürt işbirlikçileri sayesinde Kürtlerin desteği alınmıştı. Bu koşullarda Türk egemenlerinin M. Kemal şahsında bu isyanların önderliğine oturması ve topyekün seferberliğin başlatılması zor olmamıştı. Zaten halk kendiliğinden isyan halindeydi. Günümüzde artık bu koşullar yok. Halkların topraklarını işgal eden güç veya güçler yoktur. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin dış güçlerin bir tahriki olmadığı, köle bir halkın özgürlük isteminden kaynaklandığı açıkça ortaya çıkmıştır. Kürdistan halkı zaten özgürlük mücadelesinin içinde yer alıyor, Türk halkı da kendi egemenlerinin bu halkın haklı taleplerine karşı anlamsız ve kirli bir savaşı dayattıklarını görüyor, bunu süreçle birlikte daha çok görecektir. Dolayısıyla Türk egemenlerinin bu tür çağrıları asla olumlu karşılık bulamayacaktır. Artık Türk sömürgeciliği kendi başına kalmıştır. "5 Nisan ekonomik istikrar paketi"nin halka bindirdiği çekilmez zorluklar her gün daha fazla olumsuz etkisini gösterirken, buna karşı gelişen tepkiler derinleşirken, hemen böyle bir çağrıya başvurmanın tesadüf olmadığı çok net görülüyor. Burada büyük bir sahtekarlık sergileniyor. TC halkın son ekonomik kararlara tepkisini dindirmek için bir başka tehlikeyle tehdit etmek ve böylece çokça kullanılan bir deyimle bir taşla iki kuş vurmak istemektedir.

Gerçekten sömürgeci Türk rejiminin her tarafı çürümüş ve her tarafından büyük parçalar dökülmektedir. Eskiden bir çıkmazı, başka bir alandaki başarısıyla gizleyebiliyordu veya böyle yapıyordu. Ancak günümüzde artık böyle imkanları yoktur. Bu nedenle günümüzde daha çok duruma göre bir çıkmazını öne çıkarıp diğerine maske yapıyor. Her iki durumda da halkın desteğine ihtiyaç duymaktadır. Dolayısıyla çıkmazlarını, öne çıkardığı çıkmaza destek sağlamak için tehdit olarak kullanmaktadır. Örneğin özel savaş rejiminin seferberlik çağrısında "Hepimiz aynı gemideyiz" sözlerinin anlamı ve mesajı çok açıktır. "Rejimin politikalarına, savaş taktiklerine destek vermezseniz, sadece biz değil, siz de gemiyle birlikte denize gömülürsünüz" mesajıyla halk tehdit edilmektedir. Halktan ancak tehditlerle destek almaya yönelen bir devlet, demek ki sadece iskeletiyle ayakta durabiliyor.

Gelişmeleri izleyen her Kürt ve her Türk'ün çok yakından yorumlayabildiği gibi bu tür yöntemler çare değil. Bunu Türkiye'nin egemenleri de bilmiyor değil, fakat bundan başka da seçenekleri kalmamıştır. Her konuda olduğu gibi bu alanda da zora başvurmaları nedensiz değildir.

Örneğin son bir ay içerisinde özel savaş rejimi eliyle Türkiye'de uygulanan politikaların, bu politik doğrultuda meydana gelen olayların bilançosuna bakıldığında ve bunlar yorumlanıp sonuçlar çıkarıldığında mevcut durumun ne olduğu, hangi gelişmeleri işaret ettiği çok daha sağlıklı görülebilir. Bu, Türkiye gerçeğinin müthiş çıkmazlarını yansıtan bir ayna durumundadır. Kamuoyunda daha önceden tartışması başlayan "Ekonomik istikrar paketi" açıldı. "Paket"teki ekonomik kararlarla, beklenenin de ötesinde halk kesimlerine ekonomik zorluklar yüklendi. Ayrıca bu adıma neden ihtiyaç duyulduğu, neden fedakarlık ve destek gerektirdiği çeşitli uyduruk gerekçelerle açıklandı. Halk yine sömürgeci medya aracılığıyla fedakarlığa çağrıldı. Ancak inandırıcı olamadılar. Halk kesimlerinden örgütlü tepkiler gelmediyse de, her an sosyal patlamaların da gelişebileceği hesap dışı tutulmadı. Nitekim Cumhurbaşkanı Demirel, Çin'e ziyaretini ertelemesinin nedenini *"Tansu Hanım da ABD'ye gidiyordu. İkimizin de bu dönemde dışarıda olması sakıncalı olabilirdi"* sözleriyle açıklıyordu.

Bunu anlamak ve yorumlamak zor değil. Türkiye halkı, belki Kürdistan halkının özgürlük mücadelesini yeterince kavramayabilir ya da bütün sorunların çözümünün Kürdistan

sorununun köklü çözümünden geçtiğini anlamayabilir, ama sömürgeci özel savaş rejiminin yön verdiği ekonominin kendi yaşamı üzerinde nasıl dayanılmaz bir ağırlık teşkil ettiğini çok iyi biliyor. Dolayısıyla ek zorluklara tahammül gücünü gösteremeyebilir ve çok şiddetli tepkilere başvurabilirdi. Ve bu durum, onu, PKK önderliğindeki Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine beklenmedik bir biçimde yakınlaştırabilirdi. Nitekim 5 Nisan kararları bir devrim mücadelesinin örgütlendirilmesi için müthiş imkanlar, fırsatlar sunuyordu.

İşte bu olası gelişmeleri iyi hesapladığı görülen özel savaş rejimi, bunun telaşıyla her şeyi birbirine karıştırarak gündemi anlaşılmaz kılmaya çalıştı. *"Terörde katettiğimiz mesafeyi ekonomide de başaracağız"* sözleri komediden öteye gitmedi. Refah Partisi öne çıkarılarak "laikliğin tehlikede olduğu" söylendi. Birdenbire "Sırp vahşeti" artırıldı ve Bosna etrafında fırtına koparıldı. Bununla bağlantılı olarak İstanbul, Ankara vb. büyük metropollerde RP ve MHP eliyle kalabalık sokak gösterileri düzenlendi. Arapça pankartlar ve bayraklar dalgalandırıldı; ABD konsolosluğuna yönelik göstermelik saldırılar planlandı. Ardından bu mitingler kendiliğinden tepki hareketleri olarak yansıtıldı. Halbuki bütün bunları özel savaş yetkilileri planlıyordu. Böylelikle içte "milli birlik" yönünde şovenizmi geliştirerek asıl gündemi değiştirmeyi ve dışta da şantaj temelinde Batı'nın desteğini kazanmayı hedefliyordu. "Türkiye'de Cezayir ve İran modeli için prova yapıldı" açıklamalarının peş peşe yapılması, söz konusu senaryonun bir gereği oluyordu. Nitekim bu suni gelişmeleri ziyaretine zemin yapan Çiller, daha sonra ABD'ye gidip Clinton'la görüştüğünde çok acemice bu senaryoyu deşifre ediyordu. Hürriyet "Clinton'a uyarı" başlıklı haberinde bu konuda, "*Çiller, Clinton'a 'Bize ekonomik destek vermezseniz, Türkiye'ye aşırılar gelir ve bu da dünyayı, Müslüman-Hıristiyan savaşına götürür' diye uyarıda bulundu"* şeklinde yazacaktı. Sömürgeci basın, Clinton'un Çiller'i güleryüzle karşıladığını ve destek vaat ettiğini yazdı. Ancak nasıl bir ABD'nin nasıl bir Türkiye'ye hangi koşullarda destek vaadinde bulunduğunu da iyi anlamış olmalılar ki, bunu fazla deşmeyip geçiştirme tarzını tercih ettiler.

Yine bu arada Özgür Gündem gazetesinde **"Çözüme Doğru"** başlıklı Abdullah ÖCALAN yoldaşla yapılan röportaj dizi halinde yayınlanmaya başlayınca, TC'nin zorluklarına yeni eklemeler yapıldı. Röportajda yer alan çok önemli açıklamalar, özel savaş tarafından hazırlanan derme-çatma gündemi bozarak, yerine asıl gündemi oturttu. Ayrıca Güney Kürdistan'a yönelik işgal veya tampon bölge oluşturma harekatı etrafında geliştirilen psikolojik savaş propagandasına malzeme bulunamadı. Seri halinde yayınlanan röportaj TC rejimini zorladı, onun asıl yüzünü ortaya koydu. Nitekim röportaj gerekçesiyle Özgür Gündem gazetesi 15 günlük süreyle kapatıldı. Her şeye rağmen, sömürgeci medyanın bütün çabaları suni bir gündem için yetmedi. Kısacası Çiller, ABD'den eli boş dönünce, bu da aynı zamanda emperyalizmin yeni süreçteki tavrı anlamına gelince, TC özel savaş rejimini yeni durum değerlendirmesine zorladı.

Dolayısıyla içte ve dışta destek bulamayan bir rejimin, 5 Nisan kararlarının beraberinde getirdiği ekonomik sorunların üstesinden gelmesi kolay değildir. Bilindiği gibi 24 Ocak Kararları, 1980 yılının 12 Eylül'ünde gerçekleşen askeri darbeyle uygulamaya geçirilmişti. Şimdi 10'u savaşla geçen 14 yıl sonrasıdır. Hiçbir konuda benzer koşullar ve nedenler yoktur. Bugün o günlerin koşullarıyla değerlendirildiğinde, o gün var olan iç ve dış destek, bugün denilebilir ki sıfır noktasındadır. Buna bir de askeri alandaki kesin yenilgi durumu eklenince, özel savaş rejiminin neden "Haydi Türkiye!" çağrısını yaptığı, neden savaşı kabul etmek zorunda kaldığı daha iyi anlaşılıyor. Türkiye artık günlük politika ve taktiklerle durumu kurtarmaya çalışıyor. Uzun vadeli politika ve planlar geliştirme koşullarına sahip olmadığından, bir sahada geri adım atıyor ve bununla diğer bir sahayı güçlendirmeyi hedefliyor. Neden savaşı kabul ettiğine bu noktada anlam vermek gerekiyor. Nitekim biraz da olsa normal işleyen bir sistemde 5 Nisan kararları gibi ekonomik politikalara başvuran hükümetler, bir yerde kendi sonlarını hazırlamış olurlar. Bu konuda Yalçın Doğan'ın yaptığı yorumda, *"Dünyada IMF ile anlaştıktan sonra koltuğunu koruyan tek bir hükümet, tek bir başbakan yok"* şeklindeki sözlere yer veriyordu. Ama Türkiye'nin normal bir sistemin kaldırabileceği sorunları kaldırma gücü tükenmiştir. Her şey olağanlıktan uzaklaşmış, günübirlik politikalar doğrultusunda olaylar gelişiyor. Bu nedenle günümüzde Türkiye gerçeği ve bunun ürünü olarak meydana gelen gelişmeler değerlendirilirken, bu nokta sağlıklı sonuçlara ulaşmak açısından dikkate alınmak zorundadır. Dolayısıyla bugünkü özel savaş rejimi, bir yerde köşeye sıkışan, sağı ve solu belli olmayan bir çılgını andırıyor. Tabii ki Türk egemenlik sistemini ve onun günümüzde tırmandırdığı özel savaşı iyi tanıyanlar, politika ve tedbirlerini buna göre geliştirenler, bu çılgın rejime daha müthiş yönelerek çok kısa sürede köklü kazanımları başarabilirler.

Türkiye'nin yaşananların adını savaş olarak koymak zorunda kalması, ona uluslararası alanda da ciddi yükümlülükler getirecektir. Uluslararası savaş kurallarına, hukukuna uymak zorunda kalacaktır. Hiç şüphesiz TC'den bunu beklemek yanıltıcı olacaktır. Bu saha da mücadele gerektirecektir. Fakat halka savaş çağrısı yapılırken, bu yönlü baskıların geleceğini düşünmüş olmalı ki, özel savaş rejimi, bunu genelleştirmiş, gerekçe gösterebilmek için hukuki boşluklar temelinde ayarlama yapmıştır. Bu konuda zor durumda kalması halinde nasıl bir politikaya başvuracağını hesaplamıştır.

Her şeye rağmen TC'nin savaş çılgınlıklarına seyirci kalınmayacaktır. Artık sorunun çözümü için koşullar olgunlaşmıştır. Uluslararası mutabakatın işlemesi için geçen yılki gibi nedenler, beklentiler kalmamıştır. Bu anlamda TC için 1994 yılı bir kuşatma yılı olma özelliğine sahiptir. Nitekim Batı da, denilebilir ki, PKK'nin imhası, ardından tasfiye edilmesi için elinden gelen her şeyi yaptı. Türk sömürgeciliğini çok yönlü destekledi. Bunca vahşetine seyirci kaldı. Uluslararası alanda TC'nin zor durumda kalmaması için siyasi destek ifade eden açıklamalar yaptı. En son olarak 1993-94 kış süresi için TC'ye her türlü saldırı ve vahşet yolunda geçit verdi. "Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" derken Tansu Çiller, kesinlikle Batı'nın desteğine güveniyordu. Nitekim bu süreçte Almanya ve Fransa çok ileri giderek, neredeyse TC'yi aratacak uygulamalara başvurarak Kürt halkına yöneldiler. ABD ise, en üst düzeyde, Türkiye'yi PKK'ye karşı mücadelede desteklediğini açıkladı. Bu büyük uluslararası saldırının amacı, bahara çıkmadan PKK'yi tasfiye etmek, o da olmazsa en azından zayıflatmaktı. PKK bu komployu gördü; Abdullah ÖCALAN yoldaş, kış boyu yaptığı çözümlemelerle olası yönelimlerin kapsamını ve hedeflerini kestirebildi, her türlü yenilgiye karşı sağlam tedbirler geliştirdi. Şaşırtıcı olmayan, PKK'nin bir büyük tehlikeyi daha atlatıp başarı kazanmasıdır.

Bu anlamda Batı'nın da artık yapabileceği bir saldırı yöntemi kalmamıştır. Dolayısıyla PKK'yi kabul etmekten başka seçenekleri kaybetmiştir. TC nasıl ki Türk halkını oyuna getirmişse, Batı'ya bu konuda verdiği vaadi gerçekleştirmemiştir. PKK Kürdistan'da başarı kazanmakla sınırlı kalmamış, uluslararası alanda yürüttüğü politikada da önemli kazanımlar ortaya çıkarmıştır. Kürdistan sorunuyla yakından ilgilenen büyük emperyalist güçleri zor durumda bırakmıştır. Uluslararası alanda TC ile suç ortaklığı yapan devletleri teşhir etmiş, bu konuda dünya kamuoyunu önemli oranda aydınlatmıştır. Almanya'nın bir yandan Kürt halkına şiddetli yönelimi, diğer yandan TC'ye geçici ambargo uygulaması çelişki değildir. Bunun nedenleri ve zorunlulukları vardır. PKK mücadelesinin uluslararası alandaki etkisiyle direkt bağlantılıdır. Bir çeşit sürece uyarlanan politikadır; yoksa Kürt halkına bir destek değildir. Aynı zamanda Kürdistan'da daha fazla yer edinme konusunda birinciliği diğer emperyalist devletlere kaptırmama politikası peşindedir. PKK'yi yasaklamasının bu politikayla bağlantısı vardır. Örneğin, zamanı geldiğinde, "PKK yasağını kaldırıyorum" yaklaşımıyla görüşme mesajı vermesi mantık dışı değildir. Yani bir anlamda "yasaklama", bu konuda Almanya'nın elinde bir gerekçe, bir anahtardır. Almanya böyle düşünebilir, diğer emperyalist güçlerin de kendilerine göre bir politikaları yok değildir. Tabii bütün bu politikaları karşılayan PKK'nin de bir politikası vardır.

Uluslararası ve ulusal gelişmelere bakıldığında, çözüm için koşullar değerlendirildiğinde TC'nin Kürdistan sorunu karşısında sadece politik anlamda değil, fiiliyatta da inisiyatif kaybettiği görülüyor. Bu geriye dönüşü olmayan bir süreçtir ve ucunda köklü bir çözümün olmaması için bir neden yoktur. Süreç bütün yönleriyle değerlendirildiğinde, yine bunda PKK'nin belirleyici etkisi ve inisiyatifi yeterince görüldüğünde, TC'nin en sıradan haklara ve siyasi çözüme neden yanaşmadığına bir anlam verilebilir. PKK'nin her yönüyle kazandığını bu nedenle söylemek mümkündür. TC, emperyalist Batı'nın çözümüne bile hazır değildir. Belki de şimdiki çabaları, Batı'nın çözümüne kendini hazır hale getirmeye yöneliktir. Bir yandan Batı'yı idare etme, diğer yandan Kürdistan'da en şiddetli savaş yöntemlerine başvurma hesapları yapılıyor. TC Başbakanı'nın son günlerde, "Yaza varmadan gelin teslim olun, devletin adaletine sığının, sizi kucaklayacaktır" şeklindeki çağrısı, gelişigüzel bir açıklama değil veya zamanlaması pek tesadüfe benzemiyor. "Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" politikası ile aynı dönemde "gelin teslim olun" çağrısı yan yana oturmuyor.

Kısacası, Kürdistan ve Türkiye'de çok olağanüstü günler ve büyük tarihi altüst oluş süreci yaşanıyor dersek, aslında bu, gerçek durumu ifade etmekte yetersiz kalıyor. "Türkçülük", "ırkçı-şovenist ruh" parça parça tarihe gömülüyor. PKK'nin sadece Kürdistan halkında değil, Türkiye halkında da düşünce ve duyguları köklü olarak tersyüz etmesi, bin yılların alışkanlıklarından oluşan bir yaşamı yıkması, yeni bir kişilik yaratması, iktidarlaşma biçimindeki devrimlerden çok daha büyük ve etkili bir devrimdir. Bu, şimdiye kadar hiçbir devrimde ortaya çıkmayan bir başarıdır, bir gelişmedir. Bir hareketin, bir akımın ulusal sınırlara sığmayıp uluslararası sahada evrenselleşme yoluna girmesidir. Batı emperyalizmi bunu Türk sömürgeciliğinden daha iyi görüyor. Dolayısıyla çözüm ne kadar gecikirse, PKK'nin öncülük ettiği bu akım dünyaya daha fazla yayılacaktır. Aslında emperyalizm, çözüme yanaşarak bu etkili insani yayılmayı durdurmak istiyor. Ama bunun ucuza kurtarılan bir çözüm olması konusunda planlar geliştiriyor.

Uluslararası alanda eyleminden çok, düşünce yapısıyla ve yaşam biçimiyle etkili olan PKK'yi, TC gibi bir kof yapılanma kolay kolay hazmedemez. Bu kof yapının PKK ağırlığı karşısında çökmemesi mümkün değildir. Bu nedenle TC askeri şiddet politikasında ne kadar ısrar ederse, PKK'nin sorunun köklü çözümde ağırlığı o kadar artacaktır. TC'nin yerle bir olması da, onun bu politikası sonucu olabilir. Bunun, çözümün kısa sürede gerçekleşmesine de yol açması mümkündür. Belki de onu taraf olmaktan çıkarır, bir muhatap olmaktan da uzaklaştırabilir. İşte askeri yöntemde ısrar etmek, TC için böyle tehlikeleri de içerebilir.

SÖZÜMÜZ 94'ÜN KAZANILMASI İÇİNDİR

"Biz çok sağlam bir yürüyüşle 1994'ü kazanma azmindeyiz. Bunun hazırlıkları kapsamlı yapılmıştır. Şimdiye kadar verdiğimiz sözü, artık kesin olarak 1994 için veriyoruz. 1994 sözü en fazla yerine getirilecek sözdür. Ne mutlu böyle bir sözü kendine verebilene ve bunun olanaklarıyla savaşana. İşte bu bizim gerçek umut ve yaşam kaynağımızdır." (Abdullah Öcalan)

Düşman için baharla birlikte hızlanan gerileme süreci, ulusal kurtuluş mücadelemiz için bunun tersinden seyrediyor. Düşman için karamsarlaşan bahar, halkımız için umudu büyütüyor. Kürdistan'ın kurtuluşunu, özgürlüğünü müjdeliyor. Kış soğuğunda sıcak tutulan savaşın baharla birlikte daha da kızışan bu sıcaklığı düşmanı tutuşturuyor, Kürdistan'dan uzaklaştırıyor. Düşman bütün alanlarda yaşadığı çıkmazların batağına gömüldükçe Kürdistan gün güzüne çıkıyor. Bin yılların düşüşü büyük kalkışa yüz tutuyor. Bu anlamda 94 yılı şimdiden dünyayı sarsacak tarihi bir gelişmeyi kesinleştirmeye aday bir yıl haline getiriliyor.

İşte düşman bunun müthiş korkusu ve büyük telaşı içerisindedir. Bu nedenle şiddetli bir savaşı dayatacak, gücünün yettiği her şeye acımasızca saldıracak, yakıp yıkacaktır. Son yaptığı çağrıda görüldüğü gibi Türkiye halkını da bu çılgın savaşına katmaya çalışacaktır. Bunu başarmak için Türkiye halkına da hiçbir dönemde olmadığı kadar zor uygulayacaktır. Savaş yasalarını ilan edecek ve bu temelde bütün toplumu bu koşullar içine almaya çalışacaktır. Bu büyük tepkilere, örgütlü muhalefete de yol açsa, böyle bir girişimde bulunmaktan çekinmeyecektir. Çünkü bu onun son şansı ve son seçeneğidir. Fazla zamanı kalmamıştır. Çok şeyi çok kısa zamana sığdırmaya çalışacaktır. Tabii ki bu yönelimin içinde çok ciddi yanılgılar vardır ve hatta kendi başına TC'yi bitirmeye yetecek özellikler mevcuttur. Türk egemenlik sisteminde; onun ordusunda ve diğer kurumlarında çelişkiler kızışacak, yaklaşım ayrılıkları derinleşecek, bu temelde çok başlılık ortaya çıkacaktır. Böylece çokça arzuladıkları, rolünü oynatmaya çalıştıkları "milli birlik ve beraberlik"ten eser kalmayacaktır. Sömürgeci egemenlik hem kendi içinde ve hem de dışta çatışmalı bir süreci yaşayacaktır. Dolayısıyla devrimin zaferine bir de bu çatışmalı durum avantajlar sunacak ve çözüm sürecinin hızlanmasına yol açacaktır.

Diğer taraftan PKK'nin önderlik ettiği devrimci savaş cephesi, "Ya zafer, ya zafer" şiarıyla kış süreci boyunca yaptığı kapsamlı hazırlıklar temelinde döneme müthiş yüklenecektir. Yeni savaş cepheleri açılarak, yapılan yeni düzenlemeler çerçevesinde planlı büyük vuruş tarzlarını gerçekleştirecektir. Bütün savaş eyaletleri denge döneminin özelliklerine göre yeni saldırı taktiklerini uygulayacaktır. Bu temelde her eyalet partileşme esası üzerinde kendisini gerilla ordulaşmasına ulaştırarak, hareketli savaş tarzı dahil, çok yönlü taktiklerle kızıl alanları, düşmanın düşüremeyeceği, ulaşamayacağı kurtarılmış alanları hedefleyecektir. Şırnak'ın kuşatılmasında görüldüğü gibi, şehir işgalleri, alan düşürmeler vb. büyük eylem denemelerine başvurulacaktır. Gerilla hem derinliğine ve hem de genişliğine bütün Kürdistan'da oturtulacak ve bunun büyük ordulaşmasının başarılması hedeflenecektir. Böylece devletleşme düzenine göre yerel iktidar organları, eyalet meclisleri geliştirilecektir. Bunun için geleceğin iktidar organı rolünü şimdiden oynaması temelinde cephe çalışmalarına devletleşme perspektifiyle yaklaşılacaktır. Bütün parti, ordu ve cephe çalışanları böyle bir gelişmeye göre eğitilerek hazır duruma getirilecektir. Yine ülke içi ve ülke dışı mücadele sahaları, hedeflenen büyük gelişmeyi yakalamak için harekete geçirilecektir; şimdiden bu başlamıştır. Bu perspektifler doğrultusunda Kürdistan devriminin zaferi hazırlanacaktır.

Bütün bunların 1994 yılına sığdırılması zor değildir. Bütün Kürdistan eyaletleri, yoğun devrim ve kişilik çözümlemeleriyle sağlam komutaya, onun vuruş ve yaşam tarzına kavuşturulmuştur. Gelişmeleri engelleyecek, tasfiyeciliğe yol açacak, orta-sınıf, kontr-parti yaklaşımlarına zemin sunacak bütün anlayışların teşhiri yapılarak, dönemi kesin kazandıracak çizgi egemen tutuma dönüştürülmüştür. İç cephede garantiye alınan başarının, dış cephede de belirleyici olmaması için ciddi hiçbir neden yoktur.

Başkan APO özellikle 1993 yılının Aralık ayından bu yana görülmemiş bir yoğunlaşma temelinde yaptığı çözümlemelerle 1994 yılını kesin çözüme, devrimin zaferine hazırladı. Bu konuda mutlaka atılması gereken ikinci adımı ise parti, ordu ve cephe çalışanları başaracaktır.

Güney Kürdistan'ı işgal girişimi

TC'NİN ASKERİ YENİLGİSİDİR

Baştarafı 1. sayfada

sam hiç kimse de barınmasın” anlayışıyla gerillaları alanda yalnızlaştırma çabalarını zirveye tırmandırdı.

1994 yılıyla birlikte gerillanın Kürdistan'ın büyük alanlarını kızıllaştırdığı görüldü. Özellikle Botan'ın %70'i gerillanın denetimi altına girdi. Her geçen gün bu hakimiyet daha da gelişiyordu. Kırsalı kaybeden düşman gücü sıkışıp kaldıkları şehirlerde kendini güvence altına almak istiyordu. Bunun için halkımız üzerinde akıllara durgunluk veren bir vahşet ve katliam politikası uygulandı. Bir Cizre, bir Silopi, bir Yüksekova, bir Uludere'de insanımıza günü gününe dayatılanlar ve düşürme çabaları Kürdistan'ın önemli bir bölümünü kaybetmenin çılgınlığı yanında, buraları temel alarak yeniden kırsala yüklenme gibi bir anlam da ifade ediyordu.

Kış boyunca TC'nin askeri operasyonları hiç durmadı. Amaç gerillanın denetimine geçirdiği alanlara iyice yerleşmesini, bu temelde hazırlıklarını derinleştirmesini ve bahara güçlü hazırlanmasını biraz olsun engelleyebilmekti. Baharla birlikte gerek emperyalizmin desteği ve dayatmaları ile gerekse de Newroz ve seçim sürecinin TC'yi oldukça sıkıştırmasıyla bu operasyonlar oldukça yoğunlaştırıldı. Ancak geliştirilen operasyonlar TC açısından sonuç almaktan oldukça uzak kaldı. Hatta bu operasyonlarda darbeler almaktan kurtulamadı.

TC güçleri bütün bir kış sürecinde neredeyse araziye her adım atışlarında gerilla güçlerinin pususuna düştüler. Birçok yerde cesetlerini bırakıp kaçmak durumunda kaldılar. Bir Osyan kuşatması halen akıllardadır. ARGK güçleri, TC askerlerini günlerce kuşatmaya alıp darbeler vurdular. Düşman bütün teknik imkanına rağmen kuşatma altındaki güçlerine yardım edemedi.

Gabar alanında ise operasyonlar hiç durmadı. Ama bu operasyonların sonucuna bakıldığı zaman TC ordusunun verdiği büyük kayıpları görmek mümkün. ARGK güçleri bu operasyonlar sırasında düşmana yüzlerce asker kayıp verdirmenin yanında, birçok silahı ve savaş gereçlerini de ele geçirip kamulaştırdılar.

Yine Avaşin bölgesinde geliştirilen operasyonlarda düşman güçlerinin aldığı darbeler ve en son Serhat alanında bir ay boyunca devam eden, onbinlerce askerin, tankların, uçakların katıldığı operasyonda, içlerinde üst düzey subayların da olduğu 117 düşman askeri ARGK güçlerince öldürülürken, bir o kadarı da savaş dışı bırakıldı. TC güçlerine ait birçok savaş malzemesine de gerillalar tarafından el konuldu.

Bu operasyonlarda uçaklar ve helikopterlerin gerillalar tarafından düşürüldüğü bizzat Türk basını tarafından defalarca yazıldı ve bu gibi durumlar kamuoyu tarafından da biliniyor.

Bütün bu gelişmeler önümüzdeki dönemde özellikle Botan'da savaş biçimini de göstermektedir. Bir taraftan düşmanın şehir merkezlerindeki konumunu zayıflatmak, diğer taraftan düşmanı kırsala çekerek darbeler vurmak. Yer yer iç içe geçmiş bir savaş tarzı. Hareketli savaşı deneyerek geliştirmeyi ve düşman güçlerini dağıtarak darbe vurmayı hedefleyen bir tarz. Düşmanı zayıf olduğu noktalarda kuşatıp imha etmek. Askeri anlamda dengenin yakalandığı ve üstünlüğün gerillanın eline geçtiği Botan topraklarında denetimin %70 oranında olduğu bu dönemde, elbette tutulan alanlara daha iyi yerleşmek, düşmanın yeniden bu alanları tutmaya yönelik çabalarını boşa çıkarmakla kalmayıp, ona büyük kayıplar verdirmek doğru olan ve derinleştirilmesi gereken bir hareket tarzı oluyor. Bu tarz, Botan gibi eyaletlerde dengeden saldırıya geçme imkanını da ortaya çıkarıyor.

Askeri alanda TC'nin geriletilmesi ve alanların tek tek düşmanın elinden düşürülmesi özünde TC'nin de bitişi anlamına gelmektedir. Bilindiği gibi TC kuruluşundan beri tamamen orduya dayanmaktadır. Her şeyin teminatı olarak ordu görülmektedir. Adeta Türkiye'de ordu dışında bütün siyasal ve sosyal kurumlar güvenilmez olarak görülmekte ve ordu, düzenin tek bekçisi, tek koruyucu ve zinde gücü olarak değerlendirilmektedir.

Nitekim 27 Mayıs'ta, 12 Mart'ta ve 12 Eylül'de düzenin tek koruyucusu olarak görülen ordu duruma el atmış ve düzenin tek güvenilir ve son müdahale gücü olduğunu göstermiştir. Sivil kesimler orduyu ciddi anlamda karşısına almamış ve adeta karşısında boyun eğilmesi gereken, karşısında durulamayan bir güç olarak abartılabildiği kadar abartılmıştır. “Asker milletiz, bir Türk dünyaya bedeldir” gibi kavramlar baskıcı TC ordusunun kendi vahşet yöntemleri karşısında halkların dayanamayacağını ifade etmek içindir.

TC'nin Kürdistan'a ilk girişine bakıldığı zaman diğer sömürgeleştirme hareketleri gibi bir ekonomik ilişkiler sistemine, güçlü bir kapitalist temele dayanmıyor. Halkların katliamı ve ulusal inkarı temelinde bir zor sistemi ile sömürgeleştirmeyi ve yeniden işgali gerçekleştirdi. Dolayısıyla Kürdistan'a askeri zor ve katliamlar temelinde bir işgal hareketiyle girdi. Daha sonra bunun sosyal ve siyasal temellerini oluşturdu.

Bugün bu gerçeklik temelinde, TC Kürdistan'da adım adım sökülürken önce sosyal, siyasal ve ekonomik temelde bu süreç başladı. TC artık Kürdistan'da sadece günden güne zayıflayan askeri gücüyle kalmış bulunuyor. Ve yukarıda da kısaca açıklamaya çalıştığımız gibi her türlü teknik donanıma rağmen, TC Kürdistan'ı adım adım kaybediyor. Karşı çıkılamaz, karşısında durulamaz denilen TC ordusu, artık gerilla karşısında duramaz bir konuma gelmiş bulunuyor.

Bu son operasyonlar da gösteriyor ki, TC'nin askeri yöntemlerle sonuç alması mümkün görünmüyor. Her türlü psikolojik savaşa ve abartmaya rağmen TC'nin aksine, PKK'nin askeri yöntemlerle başarı kazanması ve nihai zaferi yakalaması daha çok imkan dahiline giriyor. Askeri zor temelinde, geleneksel önderlikli Kürt isyanlarını kanlı bir şekilde bastıran TC, şimdi ARGK'nin devrimci zoru karşısında sonuç alamayacağını her geçen gün daha fazla görüyor. Bu ise onu gittikçe çılgınlaştırıyor. “Mehmetçik”, gerilla karşısında yenilmeyi kendisine bir türlü yediremeyeceğe benzemiyor. TC'nin bütün varlık nedenleri birer birer geçersizleşiyor.

Böylesine yenilgili bir sonu kolay kolay hazmedemeyen özel savaş rejimi ve Türk ordusu yeni yeni hamleler geliştiriyor. Sıkışmışlığın ve çaresizliğin bir sonucu olarak yeni hamlelerle içine düştüğü bu durumdan kurtulmanın hesaplarını yapıyor.

Behdinan'ı işgal TC'nin askeri yenilgisini daha da derinleştirecektir

TC'nin ekonomik, siyasal, sosyal ve diplomatik alanda büyük bir çıkmazı yaşadığı, askeri alanda geliştirilen operasyonların gerillalar tarafından kendisine pahalıya ödettirildiği, ARGK güçlerinin Botan'da büyük oranda denetimi ele geçirerek, halk iktidarının ve onu devletleştirmeye dönüştürme temellerinin atıldığı bir dönemde, TC güçleri Botan'ı yeniden işgal hareketine girişti. Bu kapsam açısından sadece Botan'ı yeniden işgal değil, aynı zamanda Güney Kürdistan'ı da içine almayı planlayan işgal hareketidir.

Bunları sıradan ve her zamanki operasyon biçiminde değerlendirmek doğru değildir. TC'nin hemen hemen gücünün 1/3'ünü kullandığı ve her şeyini ortaya koyduğu bir işgal girişimidir. Bunda başarısız kalması durumunda Kürdistan'ı tümden kaybedeceğini iyi biliyor. Belli bazı kazanımlar elde etmeyi hesaplıyor. Bu işgal hareketinin çok uzun süremeyeceğini kendisi de iyi biliyor. Uzun süre bu alanda kalması daha büyük darbeler yemesine neden olacaktır. Kuzey Kürdistan'da dahi gerilla güçleri karşısında tutunamayan Türk ordusunun bu alanda dayanabileceğini düşünmek, TC tarafından geliştirilen psikolojik savaş amaçlı propagandanın etkisinde kalmakla ancak açıklanabilir.

Diğer taraftan TC diplomatik alanda oldukça gerilemeyi yaşıyor. Artık

KAMUOYUNA VE İNSANLIĞA!

TC rejimi özel savaşını son kertesine kadar geliştirerek, halkımıza karşı kapsamlı bir imha etme ve soykırımın her biçimini geliştirme boyutlarına vardırmıştır. Siyasi, sosyal, kültürel, ekonomik alanda bütün varlığını 15 yıldır sürekli boyutlandırdığı özel savaşın hizmetine sokmuştur. TC yapısı içerisinde yeralan basın-yayın kuruluşlarından parlamentosuna, tüm siyasi partilerine, üniversitelerine vd. kurumlarına kadar her şeyi özel savaşa direkt entegre etmektedir.

"Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" şiarında somutlaşan amaçları, Kürt varlığını bütün güçlerini ortaya koyarak mutlak anlamda yok etmektir. MGK bunu önüne koymuştur ve her şey MGK'nin emir ve talimatları doğrultusunda çalıştırılmaktadır. Siyasi partiler MGK'nin siyasi karakolları, meclis MGK'nin siyasi yasama organı, DGM Başsavcısı ve Cumhuriyet Başsavcıları MGK'nin birer emirerleri, basın-yayın kuruluşları MGK'nin amigoları durumundadırlar. Yine Türkeş'inden İnönü'süne kadar tam bir ulusal seferberlik ruhu içinde, bütün Türk varlığı, Kürt halkının en insani temel haklarını yok etme uğruna harekete geçirilmiştir. Barbar Türk şovenizmiyle şekillenmiş olan TC yapısı, her yönüyle tam bir özel savaş rejimine-devletine dönüşmüştür. Özel savaşın çözümsüzlüğü bütün gerçekliğiyle açığa çıkmıştır. Buna rağmen çaresizliğin çaresi olarak sonuna kadar özel savaşta ısrar politikası, her türlü soykırım, imha, göç ettirme, yakma-yıkma saldırıları ve karadan yoğun bombardımanlarla, her geçen gün artan bir kıyımla karşı karşıya olan halkımız önderliği etrafında kenetlenerek direnişini boyutlandırmaktadır.

TC, Kürdistan'da siyasi, askeri kısaca her açıdan sınırlandırılmış ve onun tüm askeri ve siyasi kurumları halkımızın ezici çoğunluğu tarafından düşman olarak görülmektedir. Kürdistan'da Özgürlük Hareketi'nin öncülüğünde halkın birliği güçleniyor, kurumlaşıyor, ordulaşıyor. Uluslararası alanda halkımızın mücadelesi daha çok destek görüyor. Yaşanan tüm bu gerçekler karşısında giderek yalnızlaşan TC, vahşileştikçe vahşileşiyor, Kürt milletvekilleri dahil Kürde ait ne varsa hepsine saldırıyor.

Son süreçte giderek artan boyuttaki göç ettirme, yoğun köy imhalarının yanısıra, her türlü savaş hukuku çiğnenerek, Kürdistan'ın köyleri, ilçeleri ve illeri üstü açık, etrafı duvarsız zindanlara çevrilmiştir. Türkiye metropolleri dahil, Kürdün bulunduğu her yerde Kürt kimliğine kıyımda somutlaşan kapsamlı, kitlesel tutuklamalar, her gün artan boyutta faili devlet cinayetleri temelinde somutlaşan "faili meçhul sokak infazları" ve gözaltılarda kayıplar yoğunlaştırıldıkça yoğunlaştırılıyor.

İşkencelerde, DGM'lerde ve zindanlardaki uygulamalar 12 Eylül uygulamalarını da aratacak boyutlara vardırılmıştır. Kitlesel tutuklamalara, her türlü işkence ve baskı yöntemleriyle ortaçağ engizisyonları geride bırakacak tarzda uyduruk senaryolarla "suçlular” yaratılıyor, daha sonra göstermelik savunma hakları tanınarak, DGM diye adlandırılan her türlü hukuki dayanaktan yoksun ve işlevi tamamen politik doğrultuda olan göstermelik mahkemelerle yargı yoluna gidilmektedir. DGM'lerin hazırlamış olduğu tüm iddianameler, işkenceler altında hazırlanmış olan uyduruk polis fezleke ve tutanaklarına dayandırılmakta, gerekçeli kararlar tamamen polis fezleke ve tutanaklarının bir kopyası olmaktadır. Savcılık, sorgu hakimliği ve sözümona duruşmalardaki beyanların hiçbir suretle dikkate alınmadığı açık seçik ortadadır. Sayıları dokuz bine tırmanan PKK Davası tutsakları üzerindeki uygulamalar; gerek işkence safhası, gerek "yargılama" safhası ve gerekse tutukluluk hallerinde karşı karşıya kaldıkları uygulamalar özünde her yönüyle dışarıdaki savaşın bir yansıması olan uygulamalara tabidirler.

Öyle ki, sorgulardan geçen her PKK Davası tutsağının en az 15 günlük işkence raporları ile işkence gördükleri, TC'nin Adli Tabipliği'nce de doğrulandığı ve belgelendiği halde, uyduruk mahkemeler yüzbinlere varan işkence raporlarını görmezlikten gelmekte, tek "suçu" Kürt doğmak olan insanlarımız yıllarca zindanlarda tutulmakta, üzerinde her türlü işkence, baskı ve zorbalık uygulanmaktadır. Çağdışı ve hiçbir meşruluğu olmayan ortaçağ engizisyon mahkemelerini geride bırakan, uluslararası hukuk kurallarıyla hiçbir ilişkisi olmayan, tersine TC'nin politik uzantıları ve göstermelik ayaküstü işkence mahkemeleri olan DGM'ler, halkımızın Özgürlük Hareketi şahsında bizleri mahkum etmek istemektedir.

Tüm işlevi insanlık suçu işlemek olan ve işlenen insanlık suçlarını örtbas etmek, aklamak olan DGM kurumunun kendisi suçludur. Her türlü soykırım suçu işleyen TC'nin kendisi ve tüm devlet yapısıdır. Halkımızın özgürlük tutkusu ve direnişi karşısında her yönüyle teşhir olan TC, artık bütün insanlık nezdinde Kürt halkı açısından bir gayri-meşruluğu ifade etmektedir.Tüm dünya insanlığı halkların kendi kaderlerini tayin hakkının meşru bir hak olduğunu savunur. Emperyalistler ve sömürgeci faşistler dışında bütün insanlık, sömürge halklarının sömürgecilikten kurtulma ve ulusal kurtuluş mücadelesini en meşru olan, desteklenmesi gereken ilerici-devrimci, haklı yurtsever bir mücadele olarak görür. İnsanlığın ilerlemesinin ve insanca yaşamanın vazgeçilmez bir koşulu olarak görülen özgürlük mücadelelerinin yanında tavır alır. Bunun karşısındaki faşist-gerici güçlere karşı aktif tutum takınır. Halkımızın özgürlük ve bağımsızlık hareketine karşı tüm dünya halklarında gelişen sempati ve destek durumu bunun en açık örneğidir.

Bugün kadın-erkek, genç-yaşlı, sivil-gerilla demeden insanlarımız hunharca katledilirken, köylerimiz yakılıp-yıkılırken, insanlarımız korkunç baskılarla sürgünlere tabi tutulurken, ulusal kimliğimiz hiçbir biçimde tanınmazken, bizim açımızdan hiçbir hukuksal işlevi olmayan DGM'leri tanıma, onun yargısını kabullenme, ondan adalet bekleme söz konusu olamaz. Ulusal kimliğimizi tanımayan, halkımıza soykırımı dayatan, işkenceyi, yok etmeyi dayatan, işkence altında hazırlanan uyduruk senaryolara dayanan DGM "hukukunu" teşhir ve tecrit ediyoruz. Sömürgeci faşist "yargıyı” tanımayacağımızı ilan ediyoruz. Uluslararası hukuk mahkemelerinde, gerçekte bağımsız insan hakları mahkemeleri önünde her türlü yargıya varız. Ama TC'nin engizisyon mahkemeleri olan özel savaş kurmayları, MGK'nin emireri durumunda olan DGM savcı ve hakimleri önünde verecek hiçbir hesabımız yoktur. Her türlü savaş ve insanlık suçu işleyenlerin özgürlük savaşçılarından, direnişçilerinden soracak hesapları yoktur. Bundan böyle TC hukukunu, yargısını ve tamamen politik işlevde somutlaşan DGM yargılamalarını tanımayacağımızı, duruşmalara süresiz olarak çıkmayacağımızı, Kürdistan ve Türkiye kamuoyuna, dünya insanlığına ilan ediyoruz.

Bütün insanlığı, hukuk adamlarını, uluslararası insan hakları mahkemelerini, devrimci-demokratik kurum ve kuruluşları, özcesi insanım diyen herkesi destek ve dayanışmaya çağırıyoruz.

Sağmalcılar Cezaevi
PKK Davası tutsakları

dünya devletleri TC'nin askeri yollarla sorunu çözebileceğini düşünmüyorlar. Kürdistan sorunu tamamen uluslararasılaşan ve dünyanın gündeminde olan bir konu. TC'nin bu tür tavırlarının sorunu daha da ağırlaştıracağı da biliniyor. Bu açıdan bu alanda uzun süre kalmanın gerekçesini uzun süre gösteremez. Ve tampon bölge oluşturma, bu temelde Güney'i işgal etme dünya devletleri tarafından bölgeye yönelik politikaları gereği olarak seyirci kalınacak bir harekat değildir.

Güney güçlerinin konumuna gelince, bu güçler TC'nin bu tür girişimlerine karşı sessiz kaldıkları sürece sürekli bir gerilemeyi ve halktan tecriti yaşayacaklardır. Güney Savaşı sonrasında olduğundan daha fazla bu dönemde Güney Kürdistan, devrimin hizmetine girecektir. Zaten TC'nin işgal çabalarına sesini çıkarmayacak bir federe meclis de konumunu oldukça tartışmalı kılacaktır.

Bu gibi nedenler ve TC'nin kendi içindeki zayıf konumu böyle bir işgalin kolay olamayacağını gösteriyor. TC de bunun bilincindedir. Bu planın uygulanıp uygulanamayacağını Kuzey Kürdistan'daki gelişmeler belirleyecektir. Fakat TC buna oldukça kapsamlı yükleniyor ve bazı alanlara kalıcı bir şekilde yerleşmek istiyor. PKK'yi en azından zayıflatmak ve Botan-Behdinan alanından başlayacak bir iktidarlaşmaya engel olmak istiyor. Dolayısıyla TC bir anlamda emperyalizmle birlikte Mart sonuna kadar planladığı PKK'nin canlı hücrelerini tasfiye etme ve geriye kalanlarla işbirlikçi çözümler arama çabalarını yaza taşırdı. Kış süreci bekledikleri yönde gelişmedi ve tam tersi sonuçlar doğurdu. PKK'nin canlı hücreleri tasfiye edilemedi, aksine PKK ölü hücrelerini de canlandırdı. Böylelikle işbirlikçi çabaları işlemez duruma getirdi.

TC halen bunu başarmayı hedefliyor. Zamanın oldukça daraldığının da bilincindedir. Bu anlamda bir çaresizliği de yaşıyor. Dolayısıyla Botan'ı yeniden denetimine alma ve Güney Kürdistan'ı işgal etme, eski Kürt isyanlarını bastırma tarzında gelişiyor. Var gücünü bu noktada ortaya koyuyor. Ve bu Güney Savaşı'ndan daha kapsamlı bir şekilde geliştirilen bir operasyondur.

TC'nin bütün bu niyetlerini ve operasyonun kapsamını Türk basını ve televizyonları açık bir biçimde ortaya koydular. Bu psikolojik savaş borazanları yaptıkları yayınlarla kamuoyunu yanıltan bilgiler verseler de, TC'nin niyetlerini de yaptıkları yayınlarda ortaya koydular. Hürriyet Gazetesi 17 Nisan tarihli sayısında, "Tüm yaz buradayız" manşetiyle verdiği haberde, kontrgerilla şeflerinin belli bir süre alanı elde tutmak istediğini gösteriyordu. Yine aynı gazetenin 20 Nisan tarihli sayısı, "95 kilometrelik sınır şeridinde 15 km derinlikte bir sınır şeridi oluşturuldu" diye yazarken, adeta "işgal tamamlandı" yanıltmacasına başvuruyordu. Bunlar TC'nin niyeti olurken, TC'nin amacına ulaşamadığı ve gerillaya darbe vuramadığı kesindir. Gerilla güçlerinin, Güney Savaşı'ndan da sonuçlar çıkararak, düşmanın araziye yerleşme, gerillayı kuşatma ve ezme çabalarına karşın hareketli bir tarzda düşmanı zayıf noktalarda vurma ve savaşı kontrol altında tutma taktiğinin başarılı olduğu şimdiden görülebiliyor.

ARGK güçleri böyle bir operasyona oldukça hazırlıklıydı. Kış süresi boyunca geliştirilen eğitimler ve yeniden konumlanma temelinde düşmanın alanı yeniden işgal girişimlerine en sert karşılığı verebilecek tarzda araziye yerleşme sağlanmıştı. Bundan dolayı gerek Botan'a yönelik olsun, gerekse Güney Kürdistan'a yönelik olsun yapılan operasyonlar başlar başlamaz gerilla güçleri düşmana büyük darbeler vurmaya başladılar. Nitekim bu işgal harekatının geliştiği bir sırada gerilla güçlerinin Şırnak'ı tümden denetim altına almaları TC'nin geliştirdiği bu işgal harekatına karşı ciddi bir cevaptır.

Düşman güçleri birçok noktada geri çekilme durumunda kaldılar. Operasyonlar, helikopterlerle asker indirme biçiminde gerçekleştiği için, indirilen birçok birlik büyük kayıplar verdi. Savunmayı güçlendirme temelinde karadan getirilen birlikler gerilla güçleri tarafından sürekli izlendi, en zayıf anlarda ve en zayıf noktalarda düşmana darbe vuruldu. TC güçleri bu çatışmalarda şunu açıkça gördüler ki, karşılarında Güney Savaşı döneminden çok daha güçlü hazırlanmış gerilla ordusu vardır. Attıkları her adımda daha fazla battıklarını şimdi daha iyi görüyorlar.

Bu operasyonlarda ve işgal girişimlerinde TC, 200 bin asker, 3000 korucu kullanıyor. Her türlü tekniği sonuna kadar kullanmaktadır. Çaresizliğinin de verdiği bir gözü dönmüşlükle kesin sonuç almak istiyor. Ancak gerilla güçlerine şu ana kadar herhangi bir kayıp verdirebilmiş değil. Buna karşılık kendi kayıpları yüzleri buluyor. Herhangi bir alana, elinde uzun süre tutabilecek şekilde yerleşmeyi de şu ana kadar başaramamıştır. Bu alanların zaten gerillalar tarafından zor kullanılarak düşmanın elinden parça parça alındığı da bir gerçek. Daha şimdiden yerleşmeye çalıştığı birçok alandan çekilmek zorunda kalmıştır. Bu, yeniden o alanları zorlamayacağı anlamına gelmez, ancak TC'nin mevcut haliyle artık Botan ve Behdinan'da uzun süreli alan tutabilmesi kolay değildir. Kaldı ki, Botan ve Behdinan'a bu kadar yüklenen bir TC, Kürdistan'ın diğer bölgelerinde iyi çalışacak ve iyi vuracak bir gerilla karşısında çok zor anlar yaşayacaktır. Her ne kadar planı Güney Savaşı döneminde olduğu gibi, önce Botan ve Beh-dinan'da gerillayı biraz sınırlandırdıktan sonra içe yönelmek biçiminde olsa da, bunun böyle gelişemeyeceği, gelişse bile iç operasyonlarda da bugüne kadar bir sonuç alamadığı ortada. Serhat'ta, Garzan'da, Dersim'deki operasyonlarda düşmanın verdiği kayıplar biliniyor.

TC büyük bir psikolojik savaş altında başlattığı bu operasyonlardan sonuç alamayacağını geçen birkaç gün içinde anlamış bulunuyor. Güney operasyonu boyunca sadece 4 şehit 3 yaralı veren gerilla birlikleri, düşmana yüzleri bulan asker kaybı verdirdiler, çok sayıda helikopter ve savaş uçağını savaş dışı bıraktılar. Türk ordusunun halen operasyonları devam etse de, tutunamadığı birçok noktadan geri çekilmekte cephe savaşı taktiğine başvurmayıp küçük küçük birlikler halinde hareket eden gerilladan her gün büyük darbeler almaktadır. Böylece sömürgeci Türk ordusunun emellerine geçit verilmemektedir. Dolayısıyla artık hiç kimse "mehmetçiğin" başarılı olabileceğine inanmıyor. Bunun da bir fiyaskoyla biteceği oldukça açık.

Bu operasyonlar TC için son çabalardır. Ve kaybettiği şimdiden kesinleşmiştir. Artık geriye sayım başlamıştır. "Her şeye kadir" Türk ordusunun yenilgisi Kürdistan'da artık tescil edilmek üzeredir. TC'nin yeniden işgal çabaları sonuç vermekten uzaktır. Botan ve Behdinan kızıllaşıyor. Halk iktidarının oluşturulması çabaları daha da somutluk kazanacaktır. TC her şeyini ortaya koyuyor, çünkü sonunun biraz buna bağlı olduğunu anlamıştır. Şimdiden kaybedeceği görülüyor. Bizim için de bu operasyonlara vuracağımız güçlü darbeler kazanmayı ve nihai zaferi, Botan ve Behdinan'dan başlayarak daha da yakınlaştıracaktır. Bunun için de savaşın gelişim seyrini gerilla güçlerinin elinde tutması şart ve bugüne kadar da bu başarıldı.

"Bu, operasyon değil, Güney Kürdistan'ı işgal harekatıdır"

Sömürgeci Türk ordusunun Güney Kürdistan'a yönelik son günlerde başlattığı ve sonuçları farklı göstererek, psikolojik propagandada kullandığı hava ve kara operasyonuna ilişkin Cemil BAYIK yoldaşla yapılan röportajı yayınlıyoruz:

Soru: TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik operasyonunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cemil BAYIK: TC'nin Güney'e girişi salt bir operasyon amaçlı değildir. Alana, özellikle tümüne olmasa da belli bir kesimine kalıcı yerleşmek istiyor. Bir tampon bölge oluşturmak istiyor. Şu durumda Xabur'dan Türkiye-Irak-Suriye sınırlarının kesiştiği alandan Miroz'a (-İran sınırının bitimi olan yerlere kadar) girmiştir ve Irak'ın iç kesimlerine kadar da indirme yapmıştır. Zaten tanklar bugün Zap'tan Kanimasi'ye girdi. Şimdi olmasa bile Zaxo, Duhok benzeri yerlere de girme, işgal etme durumu aşamalı olabilir.

– Peki bu harekat taktikleri nasıl uygulanıyor?

– Önce çok yoğun bombardımanlar savaş uçaklarınca yapılıyor. Türk ordusu bombardımanlarla birlikte iç kesimlere indirme yapıyor ve Kuzey'den kara birlikleri getiriyor. Yine getirdiği bu kara birlikleri ile indirme yaptığı birliklerin arasına da yeniden helikopterlerle indirme yaparak boş alan bırakmamaya çalışıyor.

– Mevcut durumda alana ne kadar güç yığmış olduğunu söyleyebilir misiniz ve bu güçleri nasıl indirdi?

– Mevcut durumda alanda 50 bin kadar askeri güç vardır. Bunlar özel ordu dedikleri birlikler, korucu dedikleri çeteler, kara birlikleri vb.'dir. İndirme yaparken kayıpları göze alarak yapıyor. Yani kayıp verip vermemesi onu ilgilendirmiyormuşçasına gözükara bir biçimde indirme yapıyor. Nitekim bu nedenle şimdiye kadar –bir hafta içinde– onlarca askerinin gerillalarımızca öldürüldüğünü, yine çok sayıda yaralı verdiklerini hem bizzat çatışmalarda görmemiz, hem de kendi aralarındaki telsiz konuşmalarından dinleme durumumuz vardır. Bu harekatta öldürülen askerlerin onda birini bile kamuoyuna açıklamıyor. Zaten bırakalım kamuoyuna açıklamayı, askerlerin öleceğini bile bile indirme yapma durumu var. Askerler aşağıdan taranıp öldürüldüğü halde yine de ısrarlı indirmeye devam etmesi var ki, bu da indirdiği birlikleri gözden çıkardığı anlamına gelmektedir. Bunların yerini kara birlikleriyle doldurmak için indirdiği birlikleri gözden çıkarmıştır.

– TC'nin bu harekatına Güney Kürdistanlı güçlerin tepkisi ne durumdadır?

–Mevcut durumda ses çıkartacak halleri yok. Zaten TC her gün onların da köylerini bombalayarak gözdağı veriyor ve adeta "ses çıkarırsanız daha da bombalarım, iç kesimleri de bombalarım" demeye getiriyor. Hatta iki gün önceki bir indirme sırasında ele geçirdikleri iki pêşmergeyi henüz bilmediğimiz bir sebeple açıkça kurşuna dizdiler. Yani Güney'i işgal etme harekatının önüne kimsenin engel olmasına yer vermeyen bir harekat oluyor. Bu genel olarak oradaki Güneyli güçler için öyleyken, bazı KDP adamlarının ise asker elbisesi giyerek bizzat harekata katıldıkları, öncülük ettikleri, gerilla mevzilerini dolaştırdıkları, yine indirilen birliklere yol gösterdikleri, hatta KDP'nin kendi karakollarının yakınlarına indirme yaptırarak korunmalarını sağlamaları durumu da gözlenmektedir. Tabii bunu yaparken diğer güçlerin, Kürt kamuoyunun tepkisini almamak için gizli yapıyorlar, TC askeri elbiseleri giyerek yapıyorlar. Bu da açıkça gerillalarımızca görülmüştür.

– Peki Gabar alanında da TC'nin büyük bir operasyonundan sözedilmektedir. Bu iki operasyonun bağlantısı sizce var mıdır?

– Gabar'daki operasyon da aynı çerçevededir. Buraya da 45 bin civarında askeri güç yığdırılmıştır. İndirme, araziyi tutma taktikleri, yine alanı, köyleri bombardımana ve havan topları, tank atışına tutma, köylüleri göçe zorlama, olmazsa çeteleşmeyi dayatma, tutuklama, işkenceye alma, katletme vb. açıkça uygulanmaktadır. Burada da harekat Güney'de olduğu gibi üç aşamadan oluşmaktadır. Bu, araziye yerleşme, gerillayı kuşatma ve olursa ezme amaçlıdır. Yani önce arazinin tümüne, özellikle stratejik noktalara kayıpları da göze alarak havadan helikopterlerle indirme yapıyor, bunları karadan getirdiği güçlerle takviye yapıyor, böylece araziyi tutuyor, araziye yerleşip hakimiyet sağlıyor, ondan sonra birliklerimizin yerini tespit etmeye ve kuşatma altına almaya çalışıyor. Tabii bunu başarırsa son hedefte ezmeyi gerçekleştirmeyi amaçlıyor. Yani böyle üçlü amacı olan bir harekat içindedir.

– Peki şimdiye kadar, yani bu harekat süresince bu üçlü amacını gerçekleştirebildi mi? Bu anlamda gerillanın ve TC'nin kayıpları nedir?

– Bu aşamada henüz bu hedeflerine ulaşmış değil. Zaten harekat öncesi epey hazırlık ve güç yığması yaptığı için, hatta bunu ta Newroz bahanesiyle, yine seçim güvenliği bahanesiyle güç ve tekniği alana yığarak yaptığı için güçlerimiz de bu süreçte bunu karşılama yönünde epey hazırlık yaptılar. Dolayısıyla harekata hazırlıksız yakalanmadığımız gibi, tam aksine oldukça hazırlıklı ve donanımlı karşıladığımız için TC'nin kaybı ve şaşkınlığı oldukça fazla oldu. Örneğin bir Avaşin'e indirdiği birliklerine çok kayıp verdirdik ve hala bu güçlerini toparlamaya çalışıyor. Bu durum diğer alanlar için de az çok bizim lehimizedir. Bizim kayıplarımız ise oldukça azdır. Fakat TC zaten kayıpları göze alarak indirme yaptığı için onun kesinlikle yüzlerle ifade edilebilecek kayıpları söz konusudur. Nitekim bu nedenle bir ara harekattaki komutanlarını Şırnak'a toplayarak toplantıya oturdular ve sanırım yeni taktik belirleme, aşırı kayıplar nedeniyle ordu içinden gelebilecek tepkileri ölçme veya dindirme yoluna gittiler. Tabii toplantının içeriğini bilemiyoruz, ama gelişmelerden bu anlaşılıyor. Diğer bir husus da, harekat şimdi araziyi tutma aşamasındadır. Bazı yerlerde TC güçleri ilerlemek, birliklerimize yanaşmak istediler, fakat yaygın pusu taktikleriyle, yine konaklama noktalarına sızıp darbe vurma yoluyla bu kendilerine pahalıya ödetildi. Sonuçta ilerlemek isteyen kollarını geri çekerek savunmaya alma durumunda, hatta zorunda kaldılar. Şu aşamada güçlerinin savunmasını sağlamlaştırmakla ilgileniyorlar. Tabii belirttiğimiz gibi bizim de hazırlıklarımız oldukça vardır. Karşı-taktiklerimiz, karşı-hedeflerimiz her zaman olduğu gibi şimdi de canlıdır ve her gün uygulanarak darbe vurmaktayız.

– Bu harekat ile 1992 Güney Savaşı arasında bir kıyaslama yapılabilir mi?

– Bu, 1992 Ekim savaşımından daha kapsamlı ve kalıcı amaçlı bir operasyondur. Belirttiğim gibi, bir Güney'i işgal etme, orada tampon bölge oluşturma amaçlıdır. Zaten mevcut durumda Botan ve Behdinan'a yığdığı güç iki yüz bin civarındadır. Buna onlarca uçak, helikopter ve yüzlerce zırhlı araç eşlik etmektedir. Aslında eski Kürt isyanlarını bastırma taktiğini şimdi daha teknik donanımlı ve daha fazla askeri güçle burada denemek istiyorlar ki, bu son bir çırpınış anlamındadır. Yani TC açıkça bu harekatta her şeyini ortaya koymaktadır. Ya tümden kaybedecek, ya da belli bazı kazanımlar amaçlamaktadır. Bizim içinse tümden kazanmak, yine kazanmak ve daha da kazanmaktan başka ne amaç, ne de çıkar yol vardır. Halkımız bu aşamada kazanmaya muhtaçtır. Artık halkımızın da insanlık aleminde onurlu bir yeri, özgürce soluyacağı bir hava ve "vatanım" diyeceği, dediğinde işkencelerden, katliamlardan kimsenin onu geçiremeyeceği bir toprak parçasına, özgür vatan parçalarına olmazsa olmaz kabilinde ihtiyacı vardır. Bu yıl bunu sağlamak ordumuzun, partimizin, tüm halkımızın hedefidir. Bunun insanlığın da bir hedefi olmasını ve TC vahşetini bu temelde kınayarak halkımızın yanında, halkımızın bu insanlık, özgürlük savaşımının yanında yer almasını istiyoruz. Kısaca TC'nin bu Güney'i işgal harekatı olsun, elinden çıkmış durumdaki Botan'ı yeniden işgal çabaları olsun ona içinden asla çıkamayacağı bir mezar olacaktır. Bunda kararlıyız, tüm gerilla güçlerimiz bunun savaşımını vermede, tüm halkımız bunun direnişini sergilemede, tüm partimiz bunun çalışmalarını yürütmede kararlıdır ve Başkanımızın da belirttiği gibi 1994 yılı, Kürdistan'da özgür vatan parçalarına kavuşmanın, bu özgür vatan parçalarında halkımızın bizzat kendisinin iktidar kurumlaşmalarını oluşturmanın yılı olacaktır.

Botan-Behdinan Eyaleti 2. Konferansı'nın ışıklı yolunda

KIZIL İKTİDARLARA YÜRÜYORUZ!

Baştarafı 1. sayfada
çen konferansta, iki eyaletin birleştirilmesi karar düzeyine çıkarıldı. Ülke genelinde savaşa atılım yaptırılması ve Botan-Behdinan Eyaleti'nin ülke geneline yönelik sorumluluklarını daha iyi yerine getirmesi gereği iki eyaletin birleştirilmesinin en temel gerekçesi oldu. Böylece özgür Kürdistan'a ulaşmada önemli adımların atılmasının kararlılığının göstergesi olan konferans, zafer atılımlarının doğrultusunu belirleyip güçlendirerek 1994'ün zaferini şimdiden müjdelemektedir.

Saygı duruşunun hemen ardından yapılan konferans açılış konuşmasında, genelde konferansın gerçekleştiği koşullar ülke genelinde savaşımımızın durumu, savaşta dengenin Botan'da tutturulduğu, hareketli savaşla birlikte stratejik saldırıya geçmenin imkanlarının olduğu ve Botan'daki bu düzeyin dalga dalga ülke geneline yayılmasının gerekliliği vurgulandı. Yine ülkemizdeki siyasal durumun, kızıl alanlarda kızıl iktidarlara doğru gitmekle bir devletleşme süreci olduğu belirtilerek, siyasil-askeri açıdan dönemin Kürdistan'da düşman otoritesini yerle bir edip, halkın otoritesini, kurumlarını (ulusal meclis, savaş ekonomisi, eyalet meclisi vb. gibi) inşa etme dönemi olduğu ortaya konuldu.

1994 yılının gerçek anlamda bir özgürleşme ve zafer yılı haline getirilip, **"Bir parça özgür vatan"** şiarına, pratikte Botan-Behdinan'ın büyük bölümünün özgürleştirilerek yanıt verilmesi amacıyla 1993 yılı Botan ve Behdinan eyaletlerinin pratikleri, yaşanan sorunlar, bunların çözümleri, atılması gereken adımlar konusunda dört gün boyunca eyalet ve bölge raporları üzerinden her yönüyle genişçe tartışıldı. Tartışmalara güçlü ve yoğun katılımlar gerçekleştirildi. Pratikleri her açıdan ortaya koyan sağlıklı değerlendirmeler yapıldı. Çok çeşitli görüşler dile getirilip tartışma ortamı zenginleştirildikten sonra netleşme ve sonuçlara gidildi.

Botan Eyaleti 1993 yılı pratiğinden önemli dersler çıkarılarak, hareketli savaşa geçme, alan tutma ve kurtarma, hedefleri düşürme, kızıl iktidarları yerleştirme, halkın savunulması ve savaşa çekilmesi, bunun yol ve yöntemleri, yeni dönemde yaygın gerilla tarzları, taktik, örgütlenme, kurumlaşma, kitle eylemleri vb. ile mücadelemizin her alanına ilişkin olarak döneme cevap vermeyen eski tarzların aşılıp yeni tarzların hakim kılınması, savaşımızın önünde engel teşkil eden anlayışlar, bunların ortaya çıkış biçimleri ve bunlara karşı mücadele yöntemleri, en çok üzerinde tartışılan konular oldular.

Çünkü Botan'da 1993 sürecinde hareketli savaş denemeleri bazı alanlarda gerçekleştirilerek hareketli savaşın ilk adımları atılmış ve bazı önemli sonuçlar alınmasına karşın bu savaş yönteminin ve gücümüzün bu doğrultuda hazırlıklarının zamanında ve yeterli bir düzeyde yapılamaması sonucu tam olarak oturtulamamıştır. Fakat bu durum 1994 pratiğine sağlam bir zemin ve tecrübe olmuştur.

Botan'da geçen yıl yaygın gerilla tarzı her çeşit eylem zenginliğiyle zirvede yaşanmış ve bu aşamada savaşta herhangi zorlayıcı sorunlar da ortaya çıkmamıştır. Ne zamanki gerilla tarzının döneme cevap vermediği koşullarda hareketli savaşa geçişin gerekliliği tespitiyle bu doğrultuya girilmişse, sorunlar da başgöstermiştir.

Yani Botan'da yaşanan sorunlar, savaşın nitelik olarak sıçratılmasının getirdiği ağırlıklardan kaynaklanmaktadır. Konferansta savaşta ve taktikte yaşanan tüm sorunların kaynağı ortaya konulmuştur. Özellikle eski savaş tarzında ısrar etme, taktikte tekdüzelik, yaratıcı olamama, zenginleşememe, derinleşememe, savaşta yetkince yoğunlaşamama vb. gibi yakıcı sorunların çözümleri üzerinde konferansta yoğunlaşılmış ve ortak çözümlere ulaşılmıştır. Botan'da 1993 pratiğinde taktiğe yaklaşıldığı ve içine girilen doğrultunun parti doğrultusu olduğu tespitini yapan konferans Botan'a ilişkin özetle şu belirlemelerde bulundu:

1993 yılı Botan'da eskinin sağ savunmacı pratiği aşılarak savaşta bir sıçrama yılı olmuştur. Gelinen düzey yeni bir düzeydir. Bu düzeye Botan'da 10 yıldır devam eden savaşımız sonucu oluşan parti birikimine çeki düzen verilmesi temelinde ulaşılmıştır. Şimdi görevimiz bu aşamayı daha da derinleştirerek stratejik saldırıya geçmek, kızıl iktidarları oluşturarak devletleşmek ve iktidar olmaktır. Savaşımızın geldiği seviye, ulusal ve uluslararası durum bunun koşullarının olgunlaştığını göstermektedir. **Devletleşmenin yolu ordulaşmaktan, ordulaşmanın yolu partileşmekten geçer.** Bunun için temel şiarımız, **"Partileşelim, ordulaşalım, devletleşelim"**dir. Ordulaşma ve kurumlaşma alanlarında Botan'da güçlü gelişmeler sağlanmıştır. Ordu gücü ikiye katlanmış, savaştırılmış ve düşmanı Botan'dan kovabilecek bir düzeye gelmiştir. Yürütme ve tüm bölge yöntemlerinin kolektif bir tarz esas alınıp kurumlaştırılmaları gerçekleştirilmiş, bu da komuta ve yöntemlerde yaşanan sorunları en alt düzeye indirmiş ve böylece önemli bir savaş kurmaylığını ortaya çıkarmıştır. Operasyonlara karşı geliştirilen devrimci operasyonlar ve darbe vurmalar Botan'da düşmanı araziye çıkamaz bir duruma getirmiştir. Savaşın çevre alanlara taşırılması önemli oranda gerçekleştirilmiştir.

Behdinan pratiğinin tartışılmasında da 1993'te savaşta önemli gelişmelerin yaşandığı, Güney'e dayalı üslenme, savaş ve hareket tarzının aşılarak Kuzey'e gücün aktarıldığı ve üslenmenin sağlam dayanaklara kavuşturularak geçmişten beri alanda partiye karşı bir direniş içinde olan savaşa karşı sağ yaklaşımların iflas ettirildiği, bu anlamda partinin istediği rotaya girildiği ortaya konuldu. Behdinan Eyaleti genelinde gerillanın yaygınlaştırıldığı, birçok yeni alanın gerillaya açıldığı, özellikle zaman zaman savaş pratiğinin hamle yaparak taktiğe yaklaşıldığı, güçlerimizin esasta canlı ve önemli bir savaş tecrübesini edinmiş olduğu, bu temelde yeni dönem savaş pratiği için elverişli bir zeminin hazır bulunduğu tespitlerine ulaşıldı. Ancak Behdinan'da savaştaki gelişmeye koşut olarak örgütlenme, kurumlaşma, ordulaşma sahalarında bir gelişme olmadığı, bunlarda geri kalındığı, savaşa uygun bir düzeyin tutturulmadığı belirlendi. Eyalette yürütmede yaşanan örgüt olamama, kurumlaşamama, bireysellik ve bunun alt düzeylere yansıma durumunun beslendiği kaynaklar ile birlikte giderilmesi için çözümler üzerinde yoğunlaşıldı.

Behdinan pratiğinden açığa çıkan en önemli tecrübe olarak sağlam bir partileşme olmadığı yerde parti dışı anlayışların boy vermesi, orta-sınıf ve kontr-partilerinin bundan yararlanarak gelişeceği ve sonuçta partiden uzaklaşmanın yaşanacağı şeklinde ortaya çıktı. Savaşta, taktik doğrultuda olmasa da, örgütleme sahasında yaşanan gerilik, savaşın bir noktada tıkanması sonucunu getirirken, istenilen hedeflere ulaşmamızı da engeller. Bu gerçek Behdinan pratiğinde net bir biçimde doğrulandı. Kadrolara, halka yaklaşımda yetersiz politikaların yol açtığı sorunlardan çok önemli tecrübe ve dersler çıkarıldı. En önemlisi de bütün çalışmaların yönlendirici merkezi, adeta beyni olan parti öncülüğünün oturtulamamasının bütün faaliyetlere nasıl yansıdığı gözler önüne serildi.

Böylece Botan ve Behdinan eyaletlerinin pratikleri olumlu ve olumsuz yanlarıyla objektif bir değerlendirmeye tabi tutularak, buradan çıkarılan sonuçlar ışığında yine ülke düzeyinde savaşımın ihtiyaçları, halkın ve mücadelenin çözüm bekleyen sorunları göz önüne getirilerek, mücadelenin her alanına ilişkin döneme cevap verecek devrimci kararlar alındı. Parti öncülüğünün oturtulmasından tutalım arşiv-sicil biriminin çalışma sistemine, karargah ve ordu örgütlenmesinden tutalım **eyalet hükümetinin** kurulmasına kadar her hususta günlerce yoğunlaşıldı. Çok geniş tartışmalar temelinde sonuçlara ulaşılarak güçlü kararlar çıkartıldı. Özellikle parti öncülüğünün oturtulması, karargah ve ordu örgütlenmesi, eyalet meclisi ve hükümeti, kızıl iktidarların oluşturulması, kadın ordulaşması, orduda saflaştırma-netleştirme, basın-yayın, ajitasyon-propaganda gibi karar tasarıları konferans delegelerinin üzerinde daha fazla tartıştıkları konular oldular. Yine yoğun tartışmalar ardından yapılan oylama sonucu eyalette bütçe sistemine geçilmesi kararlaştırıldı.

Parti Önderliğimizin ortaya koyduğu kontr ve orta-sınıf partilerinin mücadelemizde oynadığı olumsuz rolü bilince çıkaran konferans, **"kontr ve orta-sınıf partilerini içimizden söküp atalım"** şiarını yükselterek, bunun bir kampanya şeklinde örgütlendirilmesi ve konferans delegelerinin de bunda öncülük misyonuyla karşılık verecekleri güncelleştirildi.

Devrimcilerin kişiliklerinde yaşanan yetmezlikleri görüp aşmaları, kişiliklerinde devrim yapmaları, yenilenmeleri gerektiği belirtilerek, rolünü oynayan eleştiri-özeleştiri silahı konferansta yetkince kullanıldı. Bölge sorumluları ve eyalet yürütmesinde yer alan herkes konferans platformu önünde özeleştirilerini verdi. Platform da eleştirileriyle özeleştiri verenleri güçlendirerek katkı sundu. Eleştiri-özeleştiri her devrimcinin çok önemli sonuç ve dersler çıkarabileceği bir seviyede özlü ve anlamına uygun bir şekilde noktalandı. Devrimsel gelişmeyle orantılı olarak kişiliklerde de bir devrimin yaşanması gerektiği çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıktı. Savaşta nitelik olarak sıçrama yapabilmenin ilk önce kişiliklerde yenilenme ve aşama yapmaktan geçtiği bir kez daha yakıcı bir gerçek olarak gündeme geldi.

Sağlam ve gerçekçi planlamalar yapılmadan devrimde hedeflere ulaşılamayacağı bilinciyle hareket eden Botan-Behdinan Eyaleti 2. Konferansı, 1994 yılı eyalet planlaması, dönemin taktikleri, hedefler ve hareket dönemleri şeklinde üç bölümde incelenerek çerçevesi çizildi. Yıl içinde uygulanacak taktik, yaygın gerilla ve hareketli savaşın iç içe uygulanması biçiminde tespit edildi. Kuşatma yol kesme, pusu, baskın, sabotaj, alan tutma, operasyona karşı operasyon, kitle eylemliliği vb. taktikler yeni dönemin özelliklerine ve ihtiyaçlarına paralel olarak yeni düzenleme temelinde planlanarak ortaya konuldu. Yılın içinde hareketli savaşa geçilmesi, Botan'daki savaş düzeyinin Behdinan alanına da taşırılması, gücün ikiye katlanması kararlarına varılarak, yeni savaş yılı için oldukça ileri hedefler gösterildi. Hedeflerin kapsam ve içeriğinin çok zengin olarak ortaya konulması, aynı zamanda 1994'teki savaşın düzeyini ve niteliğini de gözler önüne sermektedir.

Hedeflere ulaşmak ve hangi hedeflerin ne zaman gerçekleştirileceğini saptamak amacıyla 1994 yılı dört hareket dönemine ayrıldı.

Eyalet genelindeki tüm çalışmaların merkezileşmesi için yönlendirici bir beyin olan ve parti öncülüğünü kendisinde cisimleştiren Eyalet Devrim Konseyi'nin asil ve yedek üyelerinin seçilmesi amacıyla yapılan seçimler, demokratik ve özgür bir ortamda gerçekleştirildi. Eyalet Devrim Konseyi'nin ağırlığını ve bunun ülke geneline de yapacağı katkıyı göz önüne alan delegeler, seçimler üzerinde büyük bir hassasiyetle durdular.

Bütün bu çalışmaların tamamlanmasında sonra sıra son sözlere geldi. Tüm delegeler hep bir ağızdan toplu halde Parti Önderliği'ne, partiye, şehitlere dağ ve zindan direnişçilerine, halkımıza ve tüm yoldaşlara devrim sözü verdiler. Ardından yapılan kapanış konuşmasında, ülke çapında mücadelemizin geldiği aşama, eyalet genelinde devrimsel gelişmeye cevap verebilmek amacıyla yapılması gerekenler ve yüklenilen görev-sorumluluklar üzerinde duruldu. Yine mücadelemizin istenilen düzeyde gelişmesinin önünde engel olan kişilik sorunları ile kontr ve orta-sınıf partilerinin ortaya çıkış biçimleri, yöntemleri, kendini örgütleme tarzları aydınlatıldı. Bunların panzehrinin sağlam esaslarda partileşmek olduğu özellikle vurgulandı. Konferans delegelerinin görev sorumluluklarının ağırlığına özellikle işaret eden kapanış konuşmasında **"1994'te Botan-Behdinan'da kızıl iktidara doğru ileri, Başkan APO'nun önderlik hattında partileşelim ve kazanalım"** şiarı bir kez daha yükseltilerek, **"1994'ü başarı yılı, stratejik saldırıya geçiş yılı ve zafer yılı haline getirelim"** şiarıyla tamamlandı.

Böylece başarıyla tamamlamanın verdiği coşku ortamında Botan-Behdinan Eyaleti 2. Konferansı noktalandı. Artık üzerimize düşen görev Botan-Behdinan Eyaleti 2. Konferansı kararları ve ruhunu dalga dalga tüm yapıya yansıtmak, pratikte konferans doğrultusunda yürümek, Başkan APO'nun komutası altında ve ışıklı yolunda dönemin ve halkın beklentilerine yanıt olmaktır. Zaferden başka hiçbir şeye fırsat tanımayacak bir kişiliği kendimizde yaratarak, **"Ya zafer, ya zafer"** şiarıyla düşmanı Kürdistan'dan kovmaktır.

Oldukça önemli koşullar ortamında toplanan ve büyük görevleri yerine getirerek 1994 savaş yılının ışıklı yolunu çizip dönem için sağlam bir zemin oluşturan Botan-Behdinan Eyaleti 2. Konferansı'nın ulaştığı sonuçları ve aldığı kapsamlı kararları, bizzat konferanstan alınan güçle, büyük bir sorumlulukla hayata geçirmek ve bir bütün olarak konferans çizgisinde sağlamca yürümek, yeni yılda bu büyük zaferi yakalamaktan başka hiçbir seçeneğe izin vermeyecektir.

Abdullah ÖCALAN yoldaşın partileşme ve ordulaşmaya ilişkin ARGK'ye talimatı:

1994 yılında siyasi çözüm de ASKERİ ÇÖZÜM DE OLABİLİR

Parti tarihimizin ortaya koyduğu gibi partileşme, ardından gerillalaşma ve ordulaşmada bugün vardığımız düzey aslında bütün özel savaşı geçersiz kılacak, sınırlayacak bir boyuta ulaşmıştır.Yine işbirlikçi çözümü işlevsiz bırakacak kadar olgunlaşmış, özgücüne kavuşmuştur. Fakat her ne kadar partileşme başarıyla sağlanmışsa, yine ordulaşma artık bir daha tasfiye edilemez bir noktaya gelmişse de, yaşanılan ağır sorunları ve yerine getirilmesi gereken görevleri görmezlikten gelemeyiz.

Bilindiği gibi partileşme sorunları en kapsamlı koymaya çalıştığımız sorunlardandır. Son olarak kış boyu çalışmalarıyla **"PKK'lileşelim, savaşı kazanalım"** adı altında bir araya getirdiğimiz bu değerlendirmeler, sorunları yakıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. Biz burada parti tarihini yeniden tekrarlayacak değiliz. Bu kapsamlı yapılmış ve belgeleriyle bütün parti yapısının, bütün çalışma birimlerinin elindedir. Ama ayırt edici olması gereken şudur: Biz partileşirken ve özellikle ilkel milliyetçiliğe karşı, küçük-burjuva sahte solculuğuna karşı, sosyal-şovenizme karşı aslında ideolojik olarak iyi bir mücadele verdik ve bu anlamda partiyi kazandık.

Yine bazı siyasal durumlar vardı; gerek burjuva partilerine, gerekse eylem-hareket haline gelmiş ilkel milliyetçi örgüt, parti veya hareketlere karşı verilen bir siyasal savaşım vardı ve bu siyasal savaşım da az çok kazanıldı. Bunun için ideolojik-siyasi mücadele çizgi düzeyinde başarısını kesinleştirdi. Bunun kısa tarihçesine göz atarsak: Grup döneminde, yani 1980-'lere kadar ideolojik mücadeleydi; bunu ilkel milliyetçiliğe, sosyal-şovenizme, küçük-burjuva reformizminin her çeşidine karşı yoğun bir biçimde geliştirdik ve kazandık. Tarihi biliniyor. Yine özellikle 12 Eylül'ün bastırması gündeme geldi. Bunun için Güneyli güçlerle de işbirliği temelinde siyasi etkimizin ortadan kaldırılması, bir hareket olarak boğulması hedeflendi. Bu saldırılara 15 Ağustos Atılımı'yla, silahlı propagandayla karşılık vererek ayakta kalma mücadelesini yürüttük. Bu da siyaset olarak ayakta kalacağımızı ve ayakta kalmak için de gerilla savaşına nasıl yönelmemiz gerektiğini ortaya koydu. Kısaca 1980-1990 arası partileşmenin kesinleşmesi ve onun ideolojik-politik çizgisinin yarattığı kazanımların kesinleşmesi kadar, ordulaşmasının, gerilla savaşımının da zorunluluğunu beraberinde getirdi.

> "Örgütsüz zemini aşamayanlar, savaşa doğru yaklaşmayanlar, özellikle gerilla savaşında yaratıcılığı, parti ölçülerinde gelişkinliği tutturamayanlar kimi uygulayacaklar, kime zemin sunacaklar, tabii ki kontr-partiye, karşı-partiye sunacaklar."

1984-1990 arasını karakterize edecek en önemli olay, gerillalaşmanın oturtulma savaşıdır ve 1990'dan günümüze kadar da parti öncülüğüyle birlikte gerillanın artık yıkılamayacak bir olgunluk düzeyine gelmesidir. Şimdi burada önemli olan parti ve ordu gerçeğimize içten dayatılan tutumların niteliğidir. Dıştan aslında bizimle ancak özel savaş rejimi savaşı yürütür; dolaylı olarak bazı işbirlikçi güçler olsa da onlar bu özel savaştan ayrı olarak düşünülemez.

Bu nedenle asıl ideolojik-siyasi, örgütsel mücadele içe kaydı. Şimdi daha iyi görüyoruz ki, dışta yenilgiye uğrayan kemalist, feodal, aşiretçi etkiler bu kez içte başını uzatma ve bunun arayışını geliştirme havasıyla karşımıza çıktılar.

Şimdi bunu da çok yönlü anlatmaya gerek yok, çünkü değerlendirmeler hayli kapsamlıdır. Zaten o dönemden günümüze kadar geliştirilen çözümlemeler bir anlamda parti içi sınıf savaşımını, hatta parti içindeki düşmanı açığa çıkarma çözümlemeleridir. Gerçekten de bu çok önemlidir. Yine dikkat edilirse bu tutumlara yönelik her geçen gün ve hatta her geçen yıl artan bir karşı koymayı parti içinde görüyoruz.

PARTİLEŞME TARİHİMİZDE KARŞI-PARTİ HAREKETİ

Provokasyonlar tarihine, ortayolcu dayatmalara, yetersiz devrimciliğe bakalım. Özellikle önderlik gerçeğine yanılgılı, sahte ve çarpık yaklaşımlara bakalım. Yine bu konuda yürütülen yoğun savaşımı göz önüne getirelim. Göreceğiz ki, gerçekten ulusal-sınıfsal savaşımın ve sosyalizm mücadelesinin yanısıra ilkel milliyetçi, ilkel reformist anlayışların yoğun bir savaşımıyla karşı karşıyayız.

Şimdi, sadece bazı provokatörler ve düşman dayanakları biçiminde bu mücadeleyi daraltmamak gerekir. Yine sınıf-dışı etkiler, kemalist etkiler, ağalık-aşiret etkileri deyip de dar yaklaşmayalım. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, oldukça kapsamlı, boyutlu, ulusal-sınıfsal, hatta uluslararası dayanakları olan bir mücadeleyi yaşadık. Daha 1980'lerin başlarında "Semir provokasyonu" adı altında çözümlemeye çalıştığımız provokasyonun emperyalist bağlantısı çok somuttu. Yine kemalist bağlantısı, iç gericilikle bağlantısı da çok somuttu. Ama bunu nasıl maskeleyebildi? Avrupa yaşam tarzını, küçük-burjuva yaşam tarzını sanki bir ufak farkmış gibi ortaya koyarak yansıtmak istedi. Gerçekte ise temelinde partileşmeye, onun ideolojik, siyasi, örgütsel gelişmesine karşı kapsamlı bir saldırı söz konusuydu.

Ardından daha da geliştirilen provokasyonlar vardı. Biz her ne kadar provokasyon deyip geçiyorsak da, aslında bunlar partiye yönelik **karşı-parti olma** hareketleridir. Yani PKK'nin gerçek devrimci özüne karşı, amansız savaşan güçlerin hareketidir. Ve bunun Semir provokasyonunda şöyle formüle edildiğini biliyoruz: "Bu PKK nasıl 1973'lerde ortaya çıkmışsa, aynı tarzda onu gömmek gerekir!" Bu sloganı daha sonra günümüze kadar, özellikle özel savaşımın da desteğiyle ve PKK'nin ortaya çıkış yol ve yöntemlerini adeta taklit edercesine, el attığımız her gelişmeye karşı bir silah olarak da kullandıklarını işte "yere gömme" dedikleri tarzı ne kadar yakıcı uyguladıklarını yine şimdi daha iyi anlamaktayız.

> "Provokasyonlar tarihi, bir yerde partiye karşı özel savaşımın, yani kemalizmin, emperyalist dayanakların ve iç dayanaklarının birleşik etkisi altında bazı provokatif kişilikler şahsında da dile gelse, yine çok yaygın yetersiz devrimciliği ve her türlü feodal aşiret etkilerini arkasına da alsa, özünde yürütülen bir karşı-parti hareketidir."

Provokasyonlar tarihi, bir yerde partiye karşı özel savaşımın, yani kemalizmin, emperyalist dayanakların ve iç dayanaklarının birleşik etkisi altında bazı provokatif kişilikler şahsında da dile gelse, yine çok yaygın, yetersiz devrimciliği ve her türlü feodal aşiret etkilerini arkasına da alsa, özünde yürütülen bir karşı-parti hareketidir. Bir şahıs, salt bir ajan hareketi de değildir. Muazzam köleci zemine, yine küçük-burjuva yaşam anlayışlarına –ki bu Türk kemalist ideolojisinin, kapitalizminin, burjuvalaşmasının bir yaşam anlayışıdır, yine feodal aşiretçi yaşam alışkanlığıdır– dayanıyor. Bu özelliklerin de sömürgecilikle bağı açık. İşte bunların oluşturduğu zemini, alışkanlıkları arkasına alarak, gerçek devrimci partinin de zorluklarını çok iyi fırsat bilerek yüklendikleri bir karşı-parti olma hareketidir.

Bu gerçek çok somuttu. Bunların merkezleri, bunların kadroları, bunların savaş taktikleri vardı. Tabii bunların taktikleri özel savaş taktikleridir, ama daha değişik ve ince biçimlerdedir. Kişilikleri özel savaşla çok benzerlik arzeden bozguncu tiplerdi. Yani bunların hangilerinin objektif, hangilerinin subjektif ajan olduklarını kestirmek bu yüzden çok zordu. Ama vardıkları sonuçlar, son derece çarpıcı ve benzer. Bunların bir savaş yürüttüklerini kesin. Nitekim bunların tarihte uzlaşmaları ne kadar gerçekse, parti içinde de uzlaşmaları o kadar gerçek. Bunlar belki çok bilinçli ilişkiler değil. Kaldı ki tarihte böyle hep bilinçli ilişkiler aramak da fazla anlamlı değildir; eğilimler kendi kendilerine birleşirler. Aşiretçi-feodal özellik ile kemalist özelliğin 70 yıldır öyle bir birleşme durumları vardır ki, buna gayri-meşru birlik de diyebiliriz. Tarihte bunların Osmanlılarla birlikteliği vardır, hatta daha da öteye uzatabiliriz. Yine yaratılan yaşam alışkanlıklarıyla bunların hızla birbirlerini tamamlama durumları vardır. Kendi deyişleriyle adeta "birbirlerimizin gözüne bakarız, ne demek istediğimizi anlarız!" Bunların bir formülü de buydu. Bunlar birbirlerinin kokusunu alarak bir araya gelirlerdi. Nitekim gruplaştıklarını ve sandığımızdan daha fazla geri yapımız üzerinde oynadıklarını biliyoruz. Özellikle de köleliği kullanıyorlar. Peki bunların kölelikle bağlantısı nedir? Yüzyıllardır bunlar bu köle köylülüğü, bu ortaçağ kalıntısını oldukça kullanmışlardır. İçimizdeki zemini de böyle iyi değerlendirip kullanabiliyorlar. Bilinen zorlukları bahane edip bunlara bazı sahte yaşam umutlarını dağıtarak, "sana ev buluruz, yemek buluruz, kadın-erkek buluruz" biçiminde bazı sahte ve devrimcilikle bağdaşmayan yaşam olanaklarını sunarak, kendilerini nasıl kandırdıklarını çok iyi biliyoruz. Sonuç: Bu karşı-parti hareketleri aslında sandığımızdan daha fazla derin, kapsamlı tarihi temeli, çok güçlü sosyal dayanağı ve oldukça da eğitilmiş kurnaz siyasi temsilcileri olan bir karşı-parti hareketidir.

Bunun parti tarihimizde Şahin önderliğinde, Semir önderliğinde, daha sonra Cafer, Avukat vb.'leri biçiminde günümüze kadar nasıl geliştiğini biliyoruz. Daha da gelişiyor ve adeta yılda bir tane ortaya çıkıyor. Şener olayı vb. bir sürü provokasyon temsilcisi var. Terzi Cemal ve daha bir sürü var. Ve en önemlisi de Fatma öğesi gibi bunların bir beyni, bir ruhu var. Özellikle tüm özel savaş taktikleri esas alınarak, baştan günümüze kadar bize musallat olma durumu veya amansız bir savaşım içinde bunun bir ideolojik-siyasi öncülüğü söz konusudur.

Biz bunun PKK'lileşmedeki yerini iyi koymaya çalıştık. Çeşitli değerlendirmelerimizde bu savaşımın ideolojik, siyasi, ruhi, örgütsel, askeri tüm yönleriyle iç içe geliştiğini ortaya koyduk. Bunun kayıpları da oldu, ama büyük kazanımlarının da olduğunu şimdi daha iyi görüyoruz. Yani bir yerde provokasyonun veya karşı-partinin faaliyetlerini 1975'lerden günümüze kadar çözmeye çalıştık. Kaldı ki bunların hepsi zaten birbirleriyle bağlantılıydı. En çok karşıt gibi gözükenlerin bile objektif veya subjektif olarak birbirlerinin ne kadar devamı ve birbirlerinin ne kadar hizmetinde olduklarını, birbirleriyle ne kadar uzlaşıp birleştiklerini çok açık gördük. Bunların gücü köleci zemindedir; bunların gücü egemen hale getirilen yaşam alışkanlıklarındadır; bunların gücü hiç çalışmadan asalakça emek hırsızlığındadır; bunların gücü fitne-fesatta, kurnazlıklarında ve bozgunculuklarındadır. Ve bunun da bizim toplumsal gerçekliğimizde ne kadar elverişli bir durum arzettiğini görürsek, yani bu tip yöntemlerin bu gerçeklikte ne kadar sonuç aldığını göz önüne getirirsek, karşı-parti gücünün küçümsenmeyeceğini şimdi daha iyi anlıyoruz.

Gerçekten bu eski toplum kalıntısı kişiliklere karşı büyük bir yurtseverlik, büyük bir sosyalist emek hareketi, büyük bir örgüt ve kişilik savaşımı verilmiştir. PKK tarihini bu yönüyle bilemeyenler veya PKK'nin kendi içindeki savaşımını bu yönüyle değerlendiremeyenler aslında bunların temsilcileridir; bunu da önemle vurgulayalım. Yürüttüğümüz bütün savaşı bu temelde görmeyenler veya görüp de, bilip de gereklerini kendi kişiliklerinde somutlaştıramayanlar, özümseyemeyenler bir yerde bu kontr-parti ya da karşı-partiyi içimizde yaşatmak isteyenlerdir. Partileşme tarihimizden çıkarılması gereken en yakıcı sonuç budur.

BİR DE İÇİMİZDEKİ DÜŞMANI DOĞRU TANIMAK

Bunların faaliyeti durdu mu? Hayır durmadı. Ben açıkça söyleyeyim; arkadaşlarımız ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, bunların dayandığı zemini, yani örgütsüz zemini aşamayanlar, savaşa doğru yaklaşmayanlar, özellikle gerilla savaşında yaratıcılığı, parti ölçülerinde gelişkinliği tutturamayanlar kimi uygulayacaklar, kime zemin sunacaklar, tabii ki kontr-partiye, karşı-partiye sunacaklar. Nitekim kısa bir süre sonra da karşı-partiye soyunduklarını biliyoruz. Bunun iyi niyetle de fazla alakası yok. Küçük bir örneği tekrar hatırlatayım: Xan Kûrkê ve daha sonra Zelê çalışmalarına öncülük edenin ne kadar iyi niyetli, önderliğe de ne kadar özel bağlarla bağlı olduğunu biliyoruz. Fakat sınıf savaşımın-

daki yeteneksizlik, yetersizlik, yine devrimci gerilla savaşındaki yetersizlik, yeteneksizlik, oldukça saygılı yaklaşılması gereken bağları da hiçe sayarak, kötüye kullanarak nasıl sahte bir önder olarak karşımıza çıkarılmak istendiğini bugün çok çarpıcı bir biçimde anlıyoruz. Yani kendini sözümona önderlik gerçeğine en yakın hissedenlerin bile içine düştüğü bu duruma diğerlerinin düşmemesi veya bağışığız demesi biraz aldatıcı olur.

Burada çok çetin bir kişilik savaşımı var. Geri sosyal yapıyı, yine işbirlikçi ulusal gelişmelere karşı verilen savaşımı göremezsek, en önemlisi de gerilla savaşımının çetinliğini, onun eğiticiliğini, örgütleyiciliğini göremezsek, hakkını veremezsek, yuvarlanılacağı yer provokasyona elverişli zemindir ve hızla bu zeminden beslenerek bir provokatör durumuna kayılmasıdır. Bazıları hızlı gelir, bazıları yavaş gelir, bazıları gelmeye cesaret edemez. Ama bağlantıyı şimdi çok iyi görüyoruz.

Kısaca, bu parti içindeki savaşımdan çıkarılması gereken sonuçlar var. Karşı-parti hareketinin öyle küçümsenir bir hareket olmadığı, denilebilir ki, özel savaş tarafından en çok umut bağlanan bir savaş olduğu açıktır. Hatta bunun önderlik tarzının da ortaya çıkış özellikleri var. Bu provokasyon öğesinin önderliği, başından itibaren adeta bir gözcü, bir denetçi gibi PKK önderlik gerçeğinin başına kondurulmuş bir konumdadır. Hiç şüphesiz PKK önderlik gerçeği de bunun farkında, o da TC'nin bu işbirlikçi zemini dayatmasını görüyor. Fakat öyle bazı arkadaşlarımızın yaptığı gibi "bir günde ezelim, imha edelim" yaklaşımıyla üzerine gitmemesinin ne kadar tarihi taktiksel bir yaklaşım olduğu bugün daha iyi anlaşılıyor. Yani hesaplaşmayı işbirlikçi zemine karşı sağlam götüremezse –ki bu bir Kürdistan için can alıcı gerçekliktir–, bununla hesaplaşmayı aile bünyesinde, sosyal gerçeklik içinde, ulusal gerçeklik içinde ve en önemlisi de örgütsel savaş gerçekliği içinde bütün yönleriyle görüp değerlendiremezse ve karşı koyma hareketini başaramazsa, Kürdistan'daki TC'yi, özel savaş TC'sini, PKK'deki TC'yi, PKK içindeki düşmanı görmek, değerlendirmek, kontrol altına almak, etkisizleştirmek imkansızdır.

Önderlik gerçeğinin bir de bu yönüyle anlaşılması gerektiğinin ne kadar önemli olduğunu herhalde şimdi daha çarpıcı anlıyoruz. Bu, Kürdistan tarihinde çok ayırt edici ve son derece önemli bir gelişmedir. Yani eğer devrimci ve giderek başarıya giden bir önderlik oluşturmak istiyorsan, onu oluşan Kürdistan kişiliğinde kazanacaksın. Önce kendi kişiliğini fethedeceksin, sonra aileye sızmış düşman özelliğinde onu fethedeceksin, kadın köleliğinde onu fethedeceksin, özel ilişki, kardeş ilişkisi, ana-baba, ata ilişkisinde onu görüp fethedeceksin. Yine bütün bunlar için gerici aile bağlarını, gerici kadın-erkek ilişki bağlarını, gerici veya sömürgeciliğe, onun özel savaşımına oldukça bağlı zemin oluşturan, ajan kişilik oluşturan –biz buna objektif ajanlık diyoruz, ama subjektif ajanlıkla da iç içe; ki her aile, her kişi bununla iç içe yaşıyor, gelişiyor; bu bir Kürdistan realitesi, özgül bir durumdur– bu durumla doğru bir karşılaşmayı yaşamadan partileşme mümkün değildir.

İşte "düz bir yurtsever parti oluşturduk" demek, sanırım düz anlayışlı arkadaşlara da iyi bir derstir. Umarım bu sefer anlarlar. Düz bir partileşme, düz bir solculuk, düz bir sosyalistlik, düz bir yurtseverlik temelinde yani içinde düşman yok, içinde düşmana hizmet sunan bir zemin yok diye yaklaşım gösterenler, ne kadar gafil olduklarını, ne kadar tedbirsiz olduklarını, ne kadar örgütsüz kaldıklarını şimdi daha iyi anlıyorlar. Önderlik gerçeğine hakim olan tedbirlilik, örgütlülük ve düşmanı sürekli kendi içinde hissederek, kendindeki düşmanı, ailecilik kılıfı altındaki düşmanı, ahbapçavuşluk kılıfı altındaki düşmanı, kadın kılığındaki düşmanı, erkek kılığındaki düşmanı, erkeksi özellikler, kadınsı özellikler altındaki düşmanı diyelim, tüm bunları göremezse ve bunların Kürdistan için ne anlam ifade ettiğini, ulusal kurtuluş sürecine, partinin örgütlülük düzeyine, yine gerilla taktiklerine nasıl yansıdığını ortaya koyamazsa, acaba bu önderlik başarılı olabilir miydi veya bu önderlik günümüze kadar yaşayabilir miydi? Yaşayamayacağını ve aslında bu mücadelenin en büyük yaşam gücü olduğunu herkes çok açık görüyor.

"En çok karşıt gibi gözükenlerin bile objektif veya subjektif olarak birbirlerinin ne kadar devamı ve birbirlerinin ne kadar hizmetinde olduklarını, birbirleriyle ne kadar uzlaşıp birleştiklerini çok açık gördük. Bunların gücü köleci zemindedir; bunların gücü egemen hale getirilen yaşam alışkanlıklarındadır; bunların gücü hiç çalışmadan asalakça emek hırsızlığındadır; bunların gücü fitne-fesatta, kurnazlıklarında ve bozgunculuklarındadır."

Evet, buradan çıkarılması gereken sonuç: Demek ki düşman sadece dışta değil, yine işbirlikçilik sadece dışta değil, yine buna orta-sınıf olarak tanımlayacağımız tabaka da sadece dışta değildir. Bir de bunların içimize yansıyan temsilcileri vardır. Partimizin içindeki düşman, hatta birey olarak içimizdeki düşman, onun anlayışı, yaşam alışkanlığı, örgütlenmesi görülmeden, görülüp de çok usta taktiklerle dıştaki özel savaşa ve işbirlikçiliğe karşı olduğu kadar, bunun içteki temsilcisi durumundaki anlayışlarına, örgüt veya örgütsüzlüklerine, bozgunculuklarına, kişiliksizleştirmelerine, savaşı her yönüyle düşürmelerine karşı cevap verilemezse, kim nasıl önderlik gerçeğine, parti gerçeğine ulaştım diyebilir? Bu savaşımı başarılı verdiğine nasıl emin olabilir? Bunu deneyen örgütler oldu; komünist örgütler, milliyetçi örgütler oldu, ama ömürleri gerçekten bir-iki aylık oldu. Türk sol hareketlerine, Kürt milliyetçi hareketlerine bakın, eğer ikinci ayda bunlar içlerindeki düşman tarafından elde edilmemişlerse, ne derseniz deyin. Bir Mustafa Suphi hareketi, bir bütün Kürt isyanları, bir Barzani hareketi, bir Türkiye KDP'si ve kurulan irili-ufaklı daha birçok solcu hareketin nasıl içteki düşman tarafından önce birbirlerine düşürülerek bazılarının imha edildiği, diğerlerinin de nasıl bir ajan kurumlaşmaya tabi tutulduğu herhalde çok iyi biliniyor. Bu bize de uygulanmak istendi, hem de ilk günden itibaren. Biz de bunun farkında olarak bu anlamda devletin büyük oyununu, asırlık oyununu iyi görerek bu konuda biraz endişe ve korkular kadar cesaretimizi de kullanarak, karşı koymayı çok uygunca geliştirerek, bundan derin sonuçlar çıkararak partileşmenin devrimci tarzına ulaştık. Yine onun örgüt, onun silahlı savaşım, onun yaşam biçimi ve bir bütün olarak onun kişilik çözümlemeleriyle devrimci kişilik kimdir, savaş ve komuta kişiliği nasıldır, bunların özellikleri, görevleri nelerdir, yaşamı günlük olarak, ömür boyu nasıl yürütmeleri gerekir ve benzeri konularda geliştirilen açıklamalar, partileşmenin ta kendisidir. Bu tarzda partileşme, kazanan partileşmedir, gerçekleşen partileşmedir. Yine gerillanın da altındaki temel neden budur. Yani şu an gelişir gibi görünen gerilla savaşımının büyümesindeki temel gelişme, böyle bir partileşmedir. Ayrıca cephe gelişmesinin altındaki temel neden böyle bir partileşmedir. Bu yönlü gelişme, mücadele bitmiş midir? Hayır, bütün yoğunluğuyla devam ediyor.

"Kişilik çözümlemeleriyle devrimci kişilik kimdir, savaş ve komuta kişiliği nasıldır, bunların özellikleri, görevleri nelerdir, yaşamı günlük olarak, ömür boyu nasıl yürütmeleri gerekir ve benzeri konularda geliştirilen açıklamalar, partileşmenin ta kendisidir."

KONTR-PARTİ, ORTA-SINIF YAŞAM VE ANLAYIŞIDIR

Buna bir de ortayolculuğu eklemeliyiz; geçerken adından bahsetmemek olmaz. Ortayolcu zeminin ne kadar güçlü olduğunu biliyoruz. Orta-sınıf, küçük-burjuva, bilmem adı ne konulursa konulsun, Kürdistan'da açık, özellikle günümüzde bir bastıran devlet ve bir de ona karşı koyan hareketimiz vardır. Şimdi orta yerde orta-sınıfın sızlanması, acınması, her iki tarafı kullanmak istemesi ne kadar somut? Dışımızda bunun ne kadar somut olduğunu söylemeye gerek yok. Burjuva partilerin, küçük-burjuva partilerin, işbirlikçi hareketin durumundan bunu anlayabiliriz. Yine legal alanda sözümona bazı demokrat, yurtsever geçinen hareketler var. Onların bundan ne kadar yararlanmak istediklerini biliyoruz.

Biz bunları bir tarafa bırakalım, içimizdeki ortayolculuğa bakalım. Yani şu meşhur gözetlemede bulunup hangi taraf bastıracak diye kolayına zemin olmaya, zora sokmayana alet olmaya, Avrupa vaatlerine, ucuz yaşam vaatlerine koşmaya, hatta yönetimi ele geçirip bireysel tutkularını anı anına yaşamaya, partinin maddi-manevi olanaklarını kendi şahsı etrafında bir küçük grup oluşturarak yaşamaya biz ne ad vereceğiz? Herhalde hepsine ajan demeyeceğiz. Bunlara, **orta-sınıfın parti olma** faaliyeti diyeceğiz. Yani içimizde bir kontr-parti var, bir de orta sınıf partisi var. Örneğin bir Mardin Eyaletimizde yaşananlara bakarsak; bu orta sınıf partisinin kendisini nasıl geliştirmek istediğini, başaramayınca daha sonra nasıl kontr-partiye kaçtığını veya onunla bütünleştiğini, kontrgerillanın da hizmetine girdiğini çok çarpıcı bir biçimde herhalde görüyorsunuz. O kadar sıcağı sıcağına yaşıyorsunuz ve belki de hayret ediyorsunuz, ama orta-sınıfın da bir parti olduğunu, her ne kadar dışımızdaki temsilcileri fazla başarılı olmasa da bunun içimizde temsilcilerinin olamayacağı anlamına gelmediğini şimdi daha iyi anlıyoruz.

Orta-sınıf güçlü bir sosyal zemindir ve her zaman siyaset yapmak isteyecektir. Dışarıda veya legal partide yapamazsa illegal partide ve içimizde yapacaktır. Nitekim birçok eyaletimizde ve hatta yurt dışında kendini dayatan bu parti böylesine bir partidir. Ne tam kontr-partidir, ne tam devrimci partidir, ikisinin ortasındadır. Kontr-partiyle ilişki irtibatları zor dönemlerde başlar; bizimle, devrimci partiyle ilişkileri ise gelişmenin hız kazandığı dönemde başlar. Ama hep kendisini bu ikisinin arasındaki çatışmaya dayanarak ayakta tutmak, yani boşluktan yararlanmak, her iki tarafın zorlanmasından yararlanmak ister ve mümkünse kendini öne geçirmek ister. Dünya çapında da, bölge çapında da bu orta-sınıf kaynaklı hareketler böyledir. Artık içimizde de bu duruma gelmiştir. Önderliğin ilkel milliyetçiliğin bir yerde orta-sınıf kökeni de var. İşte Yekitî örneği ve işte küçük-burjuva reformizmi dediğimiz gruplar, bir yandan bizimle ilişkiye uzanıyorlar, diğer yandan kontr-parti veya TC ilişkisine ve buna benzer ilişkilere, emperyalizmle ilişkilere giriyorlar. Onlara giderek "devrimi durdurmak istiyoruz, bize yardım edin" diyorlar; bize gelerek "emperyalizmle, sömürgecilikle ilişkilerinizi düzeltmek istiyoruz, bize yardım edin" diyorlar. Bu faaliyetlerini de oldukça hızlandırmışlar.

"Orta-sınıf güçlü bir sosyal zemindir ve her zaman siyaset yapmak isteyecektir. Dışarıda veya legal partide yapamazsa illegal partide ve içimizde yapacaktır. Nitekim birçok eyaletimizde ve hatta yurt dışında kendini dayatan bu parti böylesine bir partidir. Ne tam kontr-partidir, ne tam devrimci partidir, ikisinin ortasındadır."

İşte içimizdekiler de bunun zeminidir. "PKK'nin devrimci kanadı veya radikal kesimi zorlanabilir, bu temelde bazı eyaletleri tutalım, Güney'de bazı kampları elverişli hale getirelim, fırsat bulursak işte gerilla-dışı, biraz liberal, siyasi çözümden yana bir PKK ortaya çıkarırız" diyorlar. Kontr-partiyle bu partinin nasıl zaman zaman –bilerek veya bilmeyerek– bir araya gelerek devrimci partiyi zorladığını herhalde o bütün gelişme süreçlerimizden daha iyi anlarız. Dediğim gibi en son siyasi liderlik adı altında kendini ortaya çıkarmak isteyen anlayışların da böylesine bir orta-parti olarak değerlendirilebileceğini açıkça belirtebiliriz.

Tabii orta-partiye, orta-sınıf partisine zemin teşkil eden, yine köleliktir, yetersiz devrimciliktir. Kaldı ki, yetersiz devrimciliğin kendisi orta-sınıf particiliğidir. Bu kavramları parti içinde çok tartışıyorsunuz, hep yetersiz devrimcilik diyorsunuz, nerdeyse saflara hakim diyorsunuz; doğrudur. Şu anda gerilla komutasında, cephe komutasında, velhasıl bütün parti temsilciklerinin tutması gereken yerlerde yetersiz devrimcilik neredeyse egemendir. Peki yetersiz devrimciliğin temeli nedir? Orta-sınıf temelidir. Orta-sınıf zaten kendi başına yetersiz sınıftır. Bu kadar yetersiz devrimcilik de ancak orta-sınıf devrimciliğiyle ifade edilebilir. Yetersiz devrimciler zaman zaman kontr-partiye zemin teşkil ediyorlar, kaçıyorlar; zaman zaman da devrimci partiye geçiyorlar dedik. İkisi de mümkündür. Devrimci parti bastırırsa devrimci partinin yanındadırlar, kontr-parti veya orta-sınıf partisi bastırırsa onun yanındadırlar.

O halde orta-sınıfın veya yetersiz devrimciliğin öyle genel bir kavram olamayacağı, sosyal temelden, kontr-partiden ayrı ele alınamayacağı, onunla sıkı bir mücadele, ilişki, çelişki içinde olduğu, hep kendisini gözettiği, fırsat bulursa öne çıktığı, yetersizliğini bir orta-sınıf partisi haline getirdiği, zorlanırsa kontr-partiye kayacağı, devrimci parti bastırırsa da yığınla devrimci partiye geçeceği, ama her zaman da yetersizlik biçiminde kendisini dayatacağı açıktır. Zora gelmez, dayatıcı olmaz, devrimci savaşta kazanmayı esas almaz. Yeterli örgüt, yeterli gerilla, yeterli savaş, yeterli ordu konularında yoğunlaşmak, cephede yeterli kitleyi örgütlemek, yeterli her şeyi yapmak bunun için mümkün değildir. Çünkü her şey onun için yetersiz olmalıdır! Bu anlamda da yenilgi bu sınıf yaklaşımında esastır.

O halde saflarımızdaki yetersizliğin böylesine bir tanımı da vardır ve bu fırsat buldukça da en az kontr-parti kadar tehlikeli olacaktır. Nitekim oluyordu da. Bu savaşın istediğimiz tarzda gelişmemesinde, parti öncülüğünün sağlam oturtulmamasında bu yetersiz devrimciliğin, dolayısıyla orta-sınıf kökenli ortayolcu yaklaşımların büyük payı vardır.

Böylece kontr-parti, orta-sınıf partisi nedir, nasıl ortaya çıkıyor? Onun sınıf dayanakları, uluslararası dayanakları, yine kendi aralarındaki ilişki ve çelişkileri, devrimci parti içindeki yaklaşımları, ilişki ve çelişkileri, parti tarihi boyunca gelişme süreçleri böyle ana hatlarıyla konulabilir. İsteyen, parti tarihimizde buna yönelik yapılan kapsamlı değerlendirmeleri de göz önüne getirerek bilinç noksanlığını giderebilir ve kendini doğru tanımlayabilir. "Ben bu partileşmenin neresindeyim" diye kendine sorabilir.

DEVRİMCİ PARTİLEŞME SÖZLE EYLEMİN BİRLEŞTİĞİ DÜZEYDİR

Şimdi de devrimci partileşmeye değinmek gerekiyor. İşte en son "Partileşelim (PKK'lileşelim)" adı altındaki değerlendirmelerimizde daha da netleştirdiğimiz ve çözüme götürmek istediğimiz partileşme budur. Bu partileşme nedir? Gerçekten PKK'nin ilk çıkışında da ifadesini bulan sosyalizme yaratıcı yaklaşım, demokratizme devrimci yaklaşım, ulusallığa devrimci yaklaşım, insanlığa en özlü hümanist yaklaşım bu partinin temel ideolojik kavramlarıdır. Siyaset olarak da anti-emperyalistlik, anti-feodal aşiretçilik, antigericilik biçiminde bazı kavramları, sloganları vardır. Daha da somut olarak sömürgeciliğin her türlü iç-dış da-

yanaklarına karşı olma biçiminde bir siyaseti söz konusudur. Demokratizm, sosyalizm, tam bağımsızlık doğrultusunda özgür bir halk ve toplum yaratmayı program edinir.

Bunun dışında özellikle de yaşamda savaşçı, örgütçü özelliği çok somuttur. Fedakarlığı, cesareti, insiyatifi, somut koşullara uygun anlatım kabiliyeti vardır. Yine nereye nasıl yaklaşılır, neresi nasıl ele geçirilir, neresi nasıl savunulur, neresi nasıl bırakılır ve benzeri bütün devrimci görevlere örgütçülükle, mücadelecilikle usta bir yaklaşımı vardır. Bu temelde başarıyı mümkün kılan her yol, yöntemi dener.

Bu devrimci parti tarihimizde çok yönlü anlatılmıştır. Burada kişilik sorunu, militan ve komutan kişilik özellikleri nelerdir, nasıl ortaya çıkmıştır, yöntemleri, vuruş ve çalışma tarzı nasıl belirginleşir diye ciltler dolusu yapılan değerlendirmeleri tekrarlayacak değilim. İsteyen bulur, kendi somutuna uygular. Ama böylesine çok yoğun bir devrimci partileşmenin de olduğunu ve bu devrimci partileşmenin Kürdistan'ı, Kürt halkının özgür gerçekliğini, kimliğini yarattığı ve insanlığı da bu temelde dikkat çeker bir konuma getirdiği bugün artık her zamankinden daha fazla açıktır.

Şimdi var olan böyle bir partileşmenin öncü olduğu, bu partileşmede önderlik gerçeğinin hakim olduğu ve yapıyı sürüklediği, özellikle savaşımın bu düzeye gelmesinin biricik nedeninin bu olduğu çok açıktır. Gerek gerilla ordulaşmamızda, gerekse kitlesel kalkışmada bu partiyle öncülük edilmesi temelinde Kürdistan'ın uluslararası siyasal gerçekliğe, bölge gerçekliğine dayatıldığı ve bunun önemli sonuçlara da götürdüğü biliniyor. Mühim olan, bu devrimci partileşmenin her üye tarafından doğru kavranması, özümsenmesidir. "Ben partiliyim, PKK'liyim" deniliyorsa, eğer derin bir gaflet yoksa, objektif bir ajanlık yoksa ve yoğun bir yetersizlik yaşanmıyorsa, "ben devrimci PKK'lileşmekte iddialıyım" savında ısrarlı olunuyorsa, o halde ortayolculuğu ve onun her türlü yetersiz devrimciliğini bırakın diyoruz. Yine provokatif yaklaşımları veya provokatif yaklaşımların zemini olmayı bırakın. Çok açığa çıkmış militanlaşma, partileşme özelliklerini esas alın; sözle eylemin birleştiği nokta burasıdır. Onun için yoğun eğitim, tam örgütçülük, tam savaşçılık, onun fedakarlık, cesaret ve yaratıcılık düzeyi esas alınmalı; bu başarıldığı oranda da partilileşeceğiniz açıktır.

Daha somut olarak bugün birçok mücadele cephemiz var ve ona öncülük eden PKK organları, komite temsilcilikleri vardır. Örneğin çalışmalarını gerilla kurumlaşmasına yansıtmak istiyorlarsa, bu ancak devrimci PKK'yi temsil etmekle mümkündür. Ancak başarının esası bu olabilir. Cephe çalışmalarında da, yurt dışı çalışmalarında da, her türlü kitle, hatta demokratik-legal faaliyetlerde de bu böyledir. Tam partileştiğin oranda her sahayı başarıya, gelişmeye kavuşturabilirsin, her sahayı kolay yenilmez bir savaşım sahasına dönüştürebilirsin. Partileşme meselesinden anlaşılması gerekenin özü budur.

Şimdi, bu konuda, ne kadar partileştik, partileşmenin neresindeyiz diye sorarken, her militanımızın ve hatta savaşçımızın işte bu gelişmeler çerçevesinde kendisine bakması gerekiyor. Öyle rastgele militan savaşçılık yapılamayacağı, partileşmeden, partinin ideolojik-politik örgütsel hattı kavranmadan bu savaşımda sağlam yer alınamayacağı sanıyorum şimdi daha açıktır. Neden partileşme zorunludur? Çünkü karşı-partilere karşı partileşmeyi, dışımızdaki partilere karşı partileşmeyi, özel savaşa karşı partileşmeyi, en önemlisi de içimizdeki düşmana –yani birey olarak da içimizdeki düşmana– karşı partileşmeyi sağlamadan başarıya ulaşılamaz. Bunlar nedir? Bilinç yetersizliği, örgüt yetersizliği, cesaret-fedakarlık yetersizliği, kısacası kişilik yetersizliğidir. Nitekim bu, bir anlamda düşmanı ifade eder. Bunlara karşı savaşmadan partileşemezsiniz, partileşemeyince de gerillayı geliştiremezsiniz, gerillayı geliştiremeyince de özel savaşı önleyemezsiniz. Ve bu da katliamla sonuçlanır.

> "Bütün parti adına çalışanların,en öndeki militanlardan tutalım en sıradan partiliyim diyenlere kadar hepsinin kendini artık netleştirmesinin, ayrıştırmasının ve parti gerçeğimizin devrimci tarzına katmasının zamanıdır."

Biz bu kadar iç içe bağlantılar temelinde sorunu ortaya koyduğumuzda, herhalde partileşmeye ilişkin her eyaletimizin, her çalışma birimimizin –buna yurt dışı da dahildir– kendi somutunda, neleri nasıl yapması gerektiği artık bellidir. Verilmesi gereken cevap artık somuttur. Hep "sorun var", bilmem "kontrgerilla böyle etkiledi, orta-parti şöyle etkiledi, yetersiz devrimcilik şöyle etkiledi" demek, kendini kandırmaktır ve artık bundan sonra pariyi de kandırmak demektir ki, bu da bir alçaklıktır. Hatta bu artık partiye karşı bir savaşımdır; tabii normal değildir. "Partileşemiyorum, eğitilemiyorum" demek, "ben kontr-partiye zemin oluyorum, ben orta-sınıf partisinin bozgunculuğuna, ben yetersizliğe zemin oluyorum" demektir ve bu da yenilgidir. Israr edersen, daha da tehlikeli olursun. O halde yetersizliğin anlamı yok. Diğer sınıfların partisine yaraşır karşıt partiye, düşmana yaraşır dayatmalara gerek yok. Devrimci parti bütün bunları kabul etmeyen partidir; bunlarla savaşan partidir; savaştıkça gelişen partidir. Önderlik tamıtamına böyle savaşan, savaşı böyle yürüten önderlik gerçeğidir, tarihidir ve kurumsaldır.

BÜYÜK YARIŞ PARTİLEŞME VE ÖNDERLEŞME YARIŞIDIR

Görüyorsunuz ki parti meseleleri ciddi meselelerdir. Parti tarihi ve bu tarihteki büyük savaşımın sonuçları yakıcıdır. Bunun anlamı yalnız ulusal gerçekliğimizde değil, uluslararası düzeyde de sosyalizme ve yine oldukça imhanın eşiğindeki ulusal kurtuluşa çıkış yaptırmasıdır. Yani ulus gerçeğine ulusal kurtuluşla çıkış yaptırmasıdır. Yine halkın iktidarına, demokrasisine çıkış yaptırmasıdır. Kişilikteki bin defa bitmiş-tükenmiş her türlü olumsuzluğa karşı başarılı yaşayan bir kişilikle çıkış yaptırması tarihi önemdedir. Bu, ekmek ve su kadar size gereklidir. Bunun önünde iç ve dış engel kabul edilemez. Büyük yarış partileşme yarışıdır. Büyük yarış önderlik yarışıdır. Ve o da bu temeldedir.

İnanıyorum ki bir de artık bu yönüyle bütün parti adına çalışanların, en öndeki militanlardan tutalım en sıradan partiliyim diyenlere kadar hepsinin kendini artık netleştirmesinin, ayrıştırmasının ve parti gerçeğimizin devrimci tarzına katmasının zamanıdır. Oyalamacı, ertelemeci olunamaz. Ve ince tarzda karşı-partilerin bir ajanı gibi artık hareket edilemez. Bazıları halen kendini dayatarak, ağırlaştırarak, incelterek bunu sürdüreceklerini sanıyorlarsa, aldanıyorlar. Kararlılığımız aslında bütün bu karşı-partileri aşma kararlılığıdır. Bunları en son kalıntılarına kadar teşhir, tecrit ve gerekirse tasfiye etme kararlılığıdır. Bu hususları herkesin önemle göz önüne getirmesini istiyoruz. "Ben bu partiye saygılıyım, bu parti adına savaşıma varım" diyenlerin çıkarmaları gereken sonuç; bu partileşmeyi bütün yönleriyle yaşamayı kendilerinden başlatarak birimlerine, cephelerine, gerillaya, bütün çalışma alanlarına taşırarak, bunun şiddetli savaşımını vererek sergilemeleridir. Partileşmenin, parti-içi savaşımın anlamı budur ve zafer kazanmak da partileşmeyle bu kadar bağlantılıdır.

Görülüyor ki partileşmeyi bu temelde sağlama almak, onun ideolojik-politik savaşımını içte ve dışta başarmak, yine örgütsel savaşımını içte bu kadar geliştirmek demek, gerillaya zemini açmak veya savaşa girecek bir partiye öncülük şansı vermek demektir. Nitekim daha doğuşundan beri şiddeti kurtuluşun kaçınılmaz aracı olarak gören –ki bu sömürgecilikten kaynaklanıyor–, bunu partileştikçe geliştiren ve partileşmeyi de devrimci şiddetle iç içe ören bir hareket olarak, 1980'lerden itibaren önderlik hattını netleştirdi, korudu, geliştirdi. Buna 12 Eylül faşizminin cevabı adeta karşı-devrimci savaştı. Ona karşı taktik geri çekilme adımıyla yurt dışında bir mevzilenme, bu mevzilenmede ciddi olarak askeri savaşıma, yani gerillaya hazırlanma, bunu büyük çabalarla ülkeye taşırma, daha sonra 15 Ağustos'la ileri bir sıçrama yaptırma, partileşme meselesinde ortaya koyduğumuz gibi orta-sınıf veya kontr-parti tarafından bunun sabote edilmek istenilmesine karşı mücadele yürütme başarısını gösterdik. Hemen bu konuda şunu belirtelim: 1982 kongresi, aynı zamanda ülkeye yönelmeydi, ülkeye dönüşü imkansızlaştırmak isteyen kontr-partiye karşı bir kongreydi çok sinsi bir kontr-parti söz konusuydu. Bunların oyunlarının bozulması, ülkeye taşırılmayı hızlandırdı. Yine 1986 kongresi 15 Ağustos Atılımı'nı sıfırlamak isteyen bir komployla karşı karşıyaydı. Kontr-partinin çok yoğun bir faaliyeti vardı; ona karşı da 3. Kongre'nin çözümlemelerle derinleştirilerek kurtarılması, daha sonraki gerillaya atılan adımı hazırladı. Kontr-partinin oyunlarının bozulması, yine savaştan el-etek çekmek isteyen orta-sınıf partisinin geçersiz kılınması gerillayı bir adım daha ileri götürmeye yol açtı. Yıllık yapılan çözümlemeler ve muazzam eğitimlerle hazırlanılan gerillanın her yıl daha da katlanarak sürdürülmesi 1990'lara doğru geldiğimizde, gerillanın artık oturtulabileceğini gösteriyordu. Serhildanların da patlak vermesiyle birlikte gerillanın gelişmesinin artık önüne geçilemezdi. Çok iyi bilindiği gibi Körfez Savaşı ve onun sonuçlarıyla da birleştirildiğinde gerillanın büyük bir hız kazanması söz konusuydu.

Fakat yine bilindiği gibi 4. Kongre'ye dayatılan provokasyon ve buna yetersiz devrimciliğin dolaylı desteği, bir kez daha işleri, gerillayı zora sokmakla karşı karşıya bırakmasına rağmen, geliştirilen tedbirler ve yine müdahale üstüne müdahale, her eyalete yılda yapılan birkaç müdahale gerillanın yaygınlaşabileceğini gösterdi. Ayrıca Güney Savaşı'mıyla gerillanın hızını kesme çabalarına karşılık özellikle bunun iç nedenlerini açığa çıkararak, yine emperyalizmin dayattığı yaklaşımları ustaca etksizleştirerek 1993'ün kazanılması gerilla için gerçekten büyük adımlardı.

Şimdi günümüzün gerilla savaşımına ve onun ordulaşmasına bakalım.

> "Ben partiliyim, PKK'liyim' deniliyorsa, eğer derin bir gaflet yoksa, objektif bir ajanlık yoksa ve yoğun bir yetersizlik yaşanmıyorsa, 'ben devrimci PKK'lileşmekte iddialıyım' savında ısrarlı olunuyorsa, o halde ortayolculuğu ve onun her türlü yetersiz devrimciliğini bırakın diyoruz."

GERİLLA VE ORDULAŞMA PARTİLEŞMENİN ÖZÜDÜR

Geçen tarihe baktığımızda aslında gerilla savaşı ve ordulaşması için biz 1984-90 arasını bir çıkış ve ülkeye yerleşme olarak değerlendirebiliriz. 1990 ve sonrasını da gerillanın her bölgeye oturtulma ve olgunlaşması olarak değerlendirebiliriz. Daha değişik bir anlayışla, stratejik savunmanın gerilla tarafından yapılması gerillada olgunlaşmayla biraz iç içedir. Artık bu düzeye ulaşıldığını rahatlıkla söylemek mümkündür. Ama bu böyledir diye acaba sorunlar bitmiş midir? Sorunların bitmediğini, tam tersine çığ gibi olduğunu bu anlatımdan çıkarmak zor değil. Gerçekten gerilla savaşı, gerilla ordulaşması şimdi başlıyor. Partileşmeye ilişkin söylediklerimizin altını çizerseniz, gerillalaşma aslında devrimci partileşmenin özüdür. Devrimci parti gerillalaştığı oranda devrimci partidir. Yine gerillanın kendisi devrimci partileşmedir; bu partileşmeyi etkiler. Eğer gerçekten olgun bir partileşmeyi sağlamışsak, gerillada da nasıl olgunlaştığımızı anlayacağız.

Gerilla savaşımının tarihçesini daha fazla anlatacak değilim; özellikleri, görevleri, örgütlenmesi, taktikleri, kapsamlı bir biçimde kendinizin işlediği hususlardır ve zaten de anlatılmıştır. Gerilla, ulusal kurtuluş demektir; gerilla çürümüş kişilikten sağlam kişiliğe ulaşmak demektir; gerilla özgürlük demektir; gerilla ulusallaşmak demektir; gerilla demokratikleşmek demektir; gerilla yaşama şans vermek demektir; gerilla sevgi-saygı yaratmak demektir; gerilla onur demektir: Kısaca Kürdistan'da tek doğru yaşam biçimine sahip olmak demektir. Daha da tanımı geliştirebiliriz. Gerillanın tarihimizdeki yerini, yine ulusal kurtuluştaki yerini de çok iyi işlemişiz, tekrarlamaya gerek yok. Yine partileşmeyle bağını ortaya koyduk, onu da tekrarlamaya gerek yok. Fakat halen, acaba biz gerillalaşmanın neresindeyiz? Gerilla kişiliğinin, gerilla örgütlülüğünün, gerilla ordulaşmasının neresindeyiz? Birçok gerillacımızın aslında kendini bile tanımlamaktan uzak olduğunu belirtelim. Tanımlayamıyor; nasıl bir gerilladır, hangi siyasi yaklaşım ve çaba sahibidir. Ve en önemlisi de gerillanın görevleri nelerdir, gerillanın kişiliği nedir, farkında bile değil. Omuzundaki silah ne anlama gelir; o silah nasıl kullanılır, gerilla kişiliği kendini nasıl savaştırır, bütün yönleriyle onun örgütçülüğü, düşmana karşı her türlü savaşımın takipçiliği, kendi devrimci savaşımına yaklaşımı nedir; disiplin, cesaret, fedakarlık, inisiyatif, yaratıcılık düzeyi nasıldır; neleri nasıl, hangi yöntemle, üslupla, çalışma tarzıyla, vuruş tarzıyla yerine getirmesi gerekir vb. konularda sanıldığından daha fazla bir gerilik var. Şimdi bu geriliği görmeden, görüp de gidermeden gerillayı geliştirmek mümkün değil. Yıllardır biz şunu söylüyoruz: Gerillacı kimdir, kişi gerillaya nasıl alınmalı; gerillayla eğitim ilişkisi, gerillayla savaş ilişkisi, gerillayla parti ilişkisi, gerillayla coğrafyaarazi ilişkisi, gerillayla halk ilişkisi, gerillayla taktik ilişki, gerillayla siyasallaşma ilişkisi gibi tüm bu hususlara belli bir açıklık getirmeden Kürdistan gerillası yaratılamaz. Ve adına gerilla dediğimiz olgu da yozlaşıp gitmekten kurtulamaz. Nitekim gerilla tarihimize baktığımızda bunun sayısız örneklerini görürüz.

Gerilla ile oynamak olmaz. Gerillanın tanımı, doğası bu kadar açıksa

sen ancak hakkını vererek bu sıfata, bu tanıma uygun bir oluşuma, kişiliğe, dolayısıyla kurtulmuş bir kişiliğe, kurtarıcı kişiliğe ulaşabilirsin. Eğer birey çapında bunu söylüyorsak, ordu tarzında da bu aynen böyledir. Gerilla ordusu gerilla bireylerinden oluşmuş ordudur, partidir. Bu kadar tanıma kavuşmuş gerillalardan oluşacak ordu gerçekten de gerilla ordusudur, devrimci ordudur ve başarısı kendi iç özellikleriyle sağlanır.

Şimdi biz burada yine gerilla ordulaşmasının tarihini, anlam ve önemini vurgulayacak değiliz. Gerillayı, gerillacıyı, onun savaşımını esas alan bu ordu zaten yaratıcıdır, inisiyatiflidir, cesurdur, fedakardır, ulusaldır, demokratiktir, insanidir, yaşamı yenileyendir, çürüklüğü aşandır, sağlamlığa ve her düzeyde saygınlığa ulaşandır. Sözde belki herkes biraz böyledir, ama yaşamına uygulama veya uygulamaması halinde ortaya çıkacak durumlar önemlidir. Birçok ordu kurmayımızın veya komutanımızın bu sorulara da fazla anlam verdiğini sanmıyorum. Şimdi, bu işin ne kadar titiz olacağını herhalde bu anlatımdan daha iyi görüyorsunuz. Görmemek ne demek? Böyle ordulaşmadan, böyle ordu kurmayları, ordu komutanları haline gelmeden siz hangi gerilla savaşımının başarılı yürüyüşünden bahsedebilirsiniz? Ve bu ölçüler her gerilla biriminde ne kadar egemendir. İşte neredeyse tugaylara kadar ulaşacağız. Bu sorunların çözümüne ne kadar yaklaşacaksınız?

Ordu deyip geçiyorsunuz, fakat siz ordulaşmayı bu tarzda geliştirmeden acaba özel savaşımı nasıl aşacağınızı kestiriyorsunuz? Şimdi bizim bütün komutanlıklara bakalım; tüm yaptığı takımı kurtarmaktır, kendini kurtarmaktır. Ordu bu kadar teorik olduğu kadar pratik bir anlama da sahipse, savaş bu kadar bir anlama sahipse, sen takımını bu çerçevede görüp değerlendiremezsen onu nasıl büyüteceksin? Büyütmezsen o takımı nasıl idare edeceksin? Kaç yıl idare edebilirsin? Mümkün mü, bir takımı böyle arazide boşu boşuna bekletmek? Ya çığ gibi büyütürsün, ordulaştırırsın, savaştırırsın, zafer kazandırırsın, ya da ezilirsin, büzülürsün ve imha ile bitirilirsin. Şimdi birçok komutanımızın tarzına bakalım; zafere doğru giden bir tarz mıdır, ezilip-büzülüp yenilgiye giden tarz mıdır? Bunu doğru cevaplandırmak zorundasınız. Bu konuda üstlenilmesi gereken görevler vardır, edinilmesi gereken özellikler vardır; bu olmadan yaşamak mümkün değildir. Genel tedbirlerimiz sayesinde eğer yaşanılabileceğini sananlar varsa, ciddi yanılıyorlar. Bu tutum partimiz içindeki orta-sınıf temsilcilerine aittir.

Gerillada yetersizlik, orduda yetersizlik ölümdür. Nitekim her gün kayıplar bilançosuna bakın, hepsi yetersizlikten kaynaklanıyor. Kaçınılmaz olarak verilebilecek kayıpların kat be kat üstündedir. O halde gerillada ordu kişiliğindeki yetersizliği aşmadan bırakalım başarıları, yenilgiye en büyük zemini oluşturacaksınız.

Bunlar yaygındır. Onun için "askeri eğitim, siyasi eğitim pek önemli değil, bir takım idare edecek durumdayız" demeyin. Nerede idare edecek durumdasınız? Zaten bu takımları kurma meselesi yanlış anlaşıldı. Aslında bu gücü biz ortaya çıkardık. Onun moralini, ideolojik-siyasi çıkışını biz yaptırdık. Maddi donanımını biz yaptık. Sen hazır gelmişsin, birimin başına konmuşsun. Değil bir takımın sorumlusu olmayı, iki keçinin sorumlusu bile zor olabileceğini kendi geçmişinden biliyorsun. Bunu anlayacaksın; anlamak da yetmez, özümseyeceksin ve bir de günlük olarak pratiğe aktaracaksın. İnsan yaratacaksın, asker yaratacaksın, onu savaştıracaksın. Başarılı birkaç eylemin olacak ki, bir takım komutanı olduğun ispatlansın. Ama şimdi adeta komutanlıkları ele geçirmişler ve bırakmamak için adeta çırpınıyorlar. Tabii ordu kademeleri böyle bir anlayışla doldurulursa, o ordu biter, düzen ordusuna doğru gider ve biz de düzen ordusu olmayacağımıza göre dağılır, gideriz. Kimse yanılmasın, düzen ordusu haline gelmek öyle kolay değil. Bizi bekleyen davadır. Ve işte bunlar fazla savaşamıyor. Savaşçıların savaş isteği karşılanmıyor. Neden karşılanmıyor? Ordu kurmayı ve ordu komutanı, birim komutanı böyle olursa, yetersizliği böyle yaşarsa savaş da olmaz ve tabii bu da çürümeye yol açar. İyi niyetli savaşçı da böyle başa bakar, yozlaşır gider. Şimdiden bunun etkileri az mıdır? Hayır. Bütün birimlerde savaşmamaktan sıkılan var, savaşmak isteyip de onun komuta tarafından nasıl engellendiğini veya sıkışırsa intihar eylemiyle nasıl tüketildiğini iyi biliyoruz.

Görülüyor ki ordulaşmaya sağdan, soldan, içten yetersiz yaklaşımlar –tıpkı partileşmede olduğu gibi– büyük kayıplara götürüyor. Ordu içindeki kontr-parti, ordu içindeki kontr-kişilik, ordu içindeki yetersiz kişilik dikkat edin orduyu sabote ediyor. Parti içinde partiyi sabote ediyor, ordu içinde orduyu sabote ediyor. Zaten ordu-parti iç içedir. Kontr-kişilik aşılmadan, orta-sınıf kişiliği aşılmadan devrimci militan kişiliğe ulaşılamaz; ulaşılmadığında da ordu kurulamaz, kurulan ordu sürdürülemez, savaşa çekilmez; savaşa çekilmezse çürür, savaşa da girse, bu yetersizlikler sonucu imha olur. Nitekim bunun çarpıcı örneklerini her tarafta yoğunca yaşıyorsunuz. Bunun sonucu olarak doğru taktiğe gelememe, araziye gelememe, üslenmeye gelememe, mevzilenmeye gelememe olunca beraberinde köy yaşantısı, sığınak yaşantısı, savunmadan uzak yaşantı, dikkatlilik ve sorumluluktan uzak yaşantı ortaya çıkar. Yaratıcılıktan uzak tekdüze taktik anlayışlar, taktiği derinleştirememe ve geliştirememe, tedbiri geliştirememe ve derinleştirememe, kitleyi koruma işini geliştirememe, araziyi tutma işini bilememe ve buna benzer bir sürü üzerine yürünmesi gereken görevlere karşı duyarsız kalma, zamanında yapamama, önce yapılması gerekeni sonraya bırakma, fırsatı değerlendirememe, çarpıcı eylemi yapamama, önceden başarısızlığı belli olan eylemi önüne koyup buna intiharvari girme vb. bütün bunlar neyle ilintilidir? Yetersiz devrimcilikle, yetersiz orduculukla ilgilidir ve bu kader de değildir.

"Kontr-kişilik aşılmadan, orta-sınıf kişiliği aşılmadan devrimci militan kişiliğe ulaşılamaz; ulaşılmadığında da ordu kurulamaz, kurulan ordu sürdürülemez, savaşa çekilmez; savaşa çekilmezse çürür, savaşa da girse, bu yetersizlikler sonucu imha olur."

Görüyorsunuz ki, buna benzer bir yığın sorunu gerilla ordulaşmamız için söylememiz zor değil. Özellikle onun savaş biçimlerini geliştirememe, kesinlikle yetersizlikle, kontr-partiyle izahını bulabilir. Bu her ikisi de var ve etkili. Kontr-partinin birçok savaş bölgemizde bizi ne hale getirdiğini biliyoruz. Yani mevziye çakılıp kalma yetersizlik değil de nedir? Yine bunda ısrar kontr-orduculuk değil de nedir? Ordulaşmaya, ordu kişiliğine, nizamına, disiplinine tepki duyma kontr-orduculuk değil de nedir? Yetersizliği sürekli sürdürmek, orduyu sabote etmek değil de nedir? Şimdi bazıları "kişilik alışkanlıklarım, bunalımım, rahatsızlığım var" deyip ardına gizlenmek istiyorlar. Gerçekten bütün bunlar şu anlama geliyor: Sen kontrasın, sen orta-sınıfın bozguncususun, bu işi sabote etmeye çalışıyorsun.

Bunun yanında gerçek ordu hattımız, ordu kişiliğimiz ve onun mücadele tarzı var. Nitekim bunu biraz uyguladığımızda düşmanın hiç işleyemediğini ve onun özel savaşımını da sadece sınırlamakla kalmayarak, yerle bir ettiğimizi iyi biliyoruz.

O halde ordu ve savaş sorunlarımıza, partileşme sorunlarımızda olduğu gibi doğru yaklaşmak, kazanmak için şarttır. Ben bu konularda epey eleştiri de geliştirdim. Birçok eyalete ilişkin somut eleştiriler de yaptım, ayrıca bu kadar da genelleştiriyorum. Ordulaşma konusunda iddialısınız. Eyalet koordinatörlüklerinden tutalım her sahadaki birim komutanlıklarına ve onlarla dolaylı ilişki içindeki cephe-milis çalışanlarına kadar, hepiniz savaşı istiyorsunuz. O halde bundaki samimiyetinizi doğru ordulaştırmakta ve onun savaşım taktiklerinde göstermek zorundasınız. Ordulaşmadaki çarpıklıklar, yetersizlikler belli. Bir araziyi nasıl doğru kullanmadığınızı iyi biliyorsunuz. Birlikleri doğru mevzilendirmediğinizi iyi biliyorsunuz. Yönetim, komuta yapısını doğru geliştiremediğinizi iyi biliyorsunuz. Bir sürü baskın taktiği, pusu taktiği, yani kısaca taktikler meselesini doğru ele almadığınızı iyi biliyorsunuz. Özellikle ordu kişiliğinin ne kadar eğitime, ya da ideolojik-politik gelişmeye muhtaç olduğunu değerlendirmeyişinizin sonuçları bellidir.

Bütün bunlar kader mi? Hayır. Aşılabilecek sorunlardır. Görevdir. Özellikle ordu kurmaylarının, ordu komutanlarının, "bu kuruculukta ben varım" diyenlerin vazgeçilmez görevleridir. İdeolojik-politik moral seviye, örgütlülük seviyesi, bütünüyle taktik seviye gerektiği yerde gerektiği kadar verilmeden komutanlıktan kim bahsedebilir? Koordinatörlükten, alan, bölge, mıntıka komutanlığından kim bahsedebilir? Yine strateji-savunma sorunları genelde olduğu kadar, mıntıkalara kadar indirgenmeden –buna halkın savunması da, milisin savunması da dahildir–, bu konuda bütün görevlere açıklık getirilmeden nasıl eyalet koordinatörlüğü veya komutanlıklarından bahsedilebilir? Unutmayalım ki, daha düne kadar naylon çadırlar biçiminde bir yerleşme düzenimiz vardı. Yani, en sıradan oradaki dört bin yıl önceki halkın kazdığı mağaralara bakın, kayalıklarda oyduğu mezarlıklara bakın sizin yerleşme düzeninizden daha sağlam değil midir? Onlar mezarlıklarını bile o ulaşılmaz yerlere kazırken, sizin naylon çadırlarda bir gerilla savaşımı verebileceğinize inancınız nasıldır? Daha düne kadar Zelê Kampında bir tek sığınak yoktu. Bu, bir çırpıda çok sayıda gerillayı veya gerilla adayını kaybetmeye yol açmaz mı? Kader midir? Velhasıl buna benzer günlük olarak yaşattığınız yüzlerce sorun vardır; hepsi kader midir? Değildir. Ordu kişiliğiyle, komuta kişiliğiyle rahatlıkla aşılabilecek sorunlardır. Ama görev bellemek, göreve karşı amansız olmak, bu konuda gerçekten parti kişiliğinde olduğu gibi, daha acımasız bir biçimde ordu kişiliğine yönelim içinde olmak, teorik olduğu kadar pratik alanda büyük duyarlılığı, sorumluluğu hissetmek bu iş için gereklidir. Ve "bütün bunlar bizi ilgilendirmez, biz köylü tarzına alışmışız, biz küçük-burjuva demagojisine kendimizi kaptırmışız" deme ukalalıklarını terk etmek zorundasınız. Bunlar ne kaderdir, ne de öyle bildiğiniz gibi vazgeçilmez alışkanlıklardır. Bunlar esef edilecek lanetli, köle geçmişinizdir; düzenin yakıştırdığı, size konuşturduğu dilidir; iğrenç yaşam alışkanlıklarıdır. Bununla da hiç kimse, bırakalım gerillayı kurtarmayı ve devrim yapmayı, kendisini bile kurtaramaz. Akıllı olmak zorundayız. Öyle "gelişemeyiz, dönüşemeyiz" de diyemezsiniz. Gerilla en büyük dönüştürücüdür. Gerilla ordulaşması ulusu dönüştüren veya ulusu kurtaran dönüşümdür; halkı özgürleştiren dönüşümdür. Eğer bütün bunlar doğruysa, senin birey olarak, komutan olarak kendini halen dönüştürememen, yeterli kılamaman nasıl savunulabilir?

Kısaca bu soruları siz kendinize daha çarpıcı sorabilirdiniz ve daha da önemlisi çoktan çözebilirdiniz. Öyle bunlar imkansız veya cevabı verilemeyecek sorular değildir, ekmek su kadar gerekli ve cevabını verebileceğiniz sorulardır.

Ben burada aslında ordu, savaş gerçekliği üzerine ciltler dolusu da konuşabilirim, nitekim konuşmuşum ve bunlar ellerinizdedir. Ne kadarını uygulayabildiğinizi siz kendi kendinize sormak durumundasınız. Şimdi, ucuz gerillacılık, ucuz orduculuk olmaz. Ordu denilebilir ki en şerefli görevdir. Ordu kişiliği en sonuç alıcı kişiliktir. Ahlakıyla, moraliyle, bilinç düzeyiyle, hemen her olaya, ilişkiye yaklaşımıyla coğrafyayı mükemmel değerlendirir, kitleyi mükemmel değerlendirir, taktiği mükemmel değerlendirir, düşmanı mükemmel değerlendirir. Yani bir yerde tatlı diliyle yılanı deliğinden çıkarır, acımasız yöntemiyle anında vurur. Vuruşu bellidir, tarzı bellidir, yaşamı bellidir. Şimdi bunu fazla tartışmanın, uzatmanın da aslında anlamı yoktur. "Ulaşamıyorum" diyor, peki neye ulaşıyorsun? Mahallecilikle, kariyeristlikle komutayı ele geçir, yöntemi ele geçir, ondan sonra gelsin rahat yaşam! Böylece o birkaç fukara köylü savaşçıyı çalıştırarak mevkilere göz dik, komutanlıklara göz dik! Büyük bir kısmınızın mevki, komutanlık anlayışı acaba böyle değil midir? Bu anlayışın namusla, kurtuluşçulukla, onurla, velhasıl yaşamla ne alakası vardır? Birçok bölge komutanlıklarına, birim komutanlıklarına bakın, komutanlıktan anladığı nedir? Kendi rahatlığı değil midir? Bu sorular çerçevesinde orduya yaklaşmaya acaba çok sınırlı bir biçimde de olsa güç gösteriyor mu, gösteremiyorsa bunun neresi komutandır? Bunun neresi komuta özelliğiyle bağdaşabilir? Zor bela halkın da gücüyle bazı imkanları biz vereceğiz; sen üzerine kurulma hesapları yapacaksın! Kurulmayı da bilmiyorlar, üzerine bela olma, üzerine yatma veya çarçur etme, intihara götürme gibi bütün bunlar komuta kişiliğiyle bağdaşmaz.

"Ordu kişiliği en sonuç alıcı kişiliktir. Ahlakıyla, moraliyle, bilinç düzeyiyle, hemen her olaya, ilişkiye yaklaşımıyla coğrafyayı mükemmel değerlendirir, kitleyi mükemmel değerlendirir, taktiği mükemmel değerlendirir, düşmanı mükemmel değerlendirir. Yani bir yerde tatlı diliyle yılanı deliğinden çıkarır, acımasız yöntemiyle anında vurur."

Bu noktayı, iyi anlamanız gerekir. Anlamadan siz bu savaşı, bunun ordulaşmasını veremez, yapamazsınız ve bir kader olarak da değerlendiremezsiniz. İşte "köylü özelliklerim, aydın özelliklerim, kendimi eğitemedim" diyemezsiniz. Bütün bunlar kendinize yakıştıracağınız ve geçiştireceğiniz hususlar değildir. Hepsi anlatıma ve çözüme kavuşturulmuştur. Ben bir çırpıda bu kadar gerçeği görüyor, söylüyor ve yapıyorsam, sen yıllarca niye sınırlı bir kısmını bile kendine sorun yapamayacaksın? Buna neyin engeldir? Orta-sınıf deme, sen bundan vazgeç! Orta-sınıfsan, bu işin içinden çık! Bilmem "kontr-kişiliğim var, tahrik edilmişim" dersen, vazgeç derhal! Israr edersen, ordu yasası, disiplini serttir, seni ezer; ezmesi gerekir. Bu konularda gerektiği kadar uyarı yapmak, gerektiği kadar bilinç vermek, "bu işte varım, namusluyum" diyenin asıl işidir ve ordusunu kısa sürede bu hale getirir. Ordunu bu hale getirmeden sen hangi gerilla savaşına girişebilirsin? Nerede üslenebilirsin? Nereye harekat başlatabilirsin? Nereyi vurabilirsin? Nereyi savunabilirsin? Savunmadan olursun, saldırıdan olursun. Büyük güçle de, küçük güçle de yaparsın.

Şimdi bu soruları neredeyse en değme komutanımız bile kendisine sormuyor, sorsa da cevapları muğlak, karmakarışık. O halde siz bu koordine sıfatını, bırakalım onu, bir sürü komutanlık sıfatını nasıl taşıyabileceksiniz? Ben bu halimle bile ordu gerisinde, bir ordu hizmetkarı olarak bu kadar görebiliyorsam ve kendimi yine de fazla rahat hissedemiyorsam, sen nasıl orada kendini yeterli ve rahat hissedebiliyorsun? Etmezsen bu komutanlıklarda nasıl kalabiliyorsun? Nasıl o mevkilerde kalıyorsun? Yani diyelim, bir yerde tek kaldın, vicdanınla baş başasın, bunu nasıl kabul ediyorsun? Biraz denetim var; biz de herhalde bostan korkuluğu değiliz, zaman zaman da denetleyeceğiz. Nasıl hesap vereceksiniz? Vermeden, yüz yüze bakmak var mı? Vermeden, rahat yaşayabileceğimizi sanabilir miyiz? Bu gaflet o zaman nerede? Bu sorumsuzluk nerede? Bütün bunlar yakıcıdır ve cevabı verilmeden, ordu ve savaş gerçekliğine sağlam çözümler geliştiremezsiniz.

Ben burada daha da somut olarak görevlerinize fazla değinmek istemiyorum, bu sizin işinizdir. Alan görevleri, alan planlamalarında ayrıntılarıyla konulur. Ben genelde anlayışı, yaklaşımın özünü vermeye çalışıyorum. Bu olmadan zaten diğer görevlere yatmak fazla gerçekçi olmaz; olsa da çoğunun iyi niyeti boşa çıkıyor. Bundan ancak böyle bir yaklaşımla sağlam bir temele kavuşturarak bunun üzerine inşa edilecek ordu ve savaşın sağlamlılığından bahsedebileceksiniz.

CEPHE-MİLİS ÇALIŞMASI VE HALKIN İKTİDARLAŞMA SORUNU

Şimdi bununla birlikte milis ve cephe çalışmalarına da kısa bir değerlendirme getirmek mümkündür. Zaten gerillanın, partinin gelişimiyle halkın

milisleşmesi –ki kontrgerilla geliştiğine göre, milis de gelişmek zorunda–, halkın faaliyeti ve bilinçlenmesi geliştiğine göre, siyasal cephenin de geliştirilmesi gerekir. Legal düzey buna kapanmıştır. Bunun illegal örgütlenmesi ve yine milisle korunmasının önemi, günlük katliamlarla bile çok açıkça ortaya çıkan bir husustur. Yine halkın binlercesinin çalışma, hizmet etme durumu var; onlar örgütsüz olamaz. Buna yaklaşımlardaki yetersizliklerden de –aynen partileşmede, ordulaşmada olduğu gibi– bahsedilebilir. Halkın başına bela olmuş kontr-parti kişilik, halkın içinde her türlü yetersizliği gırtlağına kadar sürdüren kişiliği aşılmadan iyi bir cephe çalışması, iyi bir milis örgütlenmesi olmaz. Kaldı ki bütün bunlar giderek bir halk iktidarının da temelini oluşturması gereken çalışmalardır. Biz halkın iktidar aygıtını, halkın mahalli iktidar aygıtını geliştirmek zorundayız. Bu sorunlar tartışılıyor. Halk iktidarı, halk meclisi, halk temsili çok çeşitli düzeylerde tartışılıp halkla birlikte kararlaştırılmaya çalışılıyor. Hiç şüphesiz buna da partililer önderlik eder. Ama kendi içinde de halkın bizzat kendini örgütlemesi ve yönetmesi olduğu açıktır. Gerillayla bağı açıktır. Gerillanın koruması gerektiği açıktır. Milisin savunması gerektiği açıktır.

Bazı kurumlar geliştiriyorsunuz, daha da geliştirmek zorundasınız. Şimdi, eyalet meclislerinden tutalım onun hükümet ifadesine kadar, maliye, ekonomik faaliyetlerden tutalım –ki buna kendi içinde ticaret, bütün o bildiğimiz ekonomik faaliyetler de girer– savaş ekonomisine kadar hepsi cephe çalışmalarıyla geliştirilir. Halkın yönetim işleri cephe çalışmalarıdır. Bunun yanında gerillaya güç-destek vermesi cephe çalışmalarıdır. Cephenin birçok örgüt ilişkisidir, kurumudur ve buna benzer birçok örgütsel, eylemsel sorunları vardır. Yine milisin yapacağı eylemler vardır.

Tabii milisin gizli çalışması, korunması çok önemlidir. Çünkü kontrgerilla şu anda amansız bir biçimde milise, gerillaya yakın halka yükleniyor ve acımasız katlediyor. Bunun tedbirinin alınması gerekir, korunması gerekir. Kendiniz de biliyorsunuz ki halkı koruma tedbirleri sağlam değil.

En çarpıcı olan burasıdır. Yani gerilla ilişki kurarak, lojistik alarak halkı mücadeleye bulaştırıyor, daha sonra kontrgerilla gelip vuruyor. Sorumlu gerilla çalışması, sorumlu cephe çalışması gizliliği, halkı korumayı esas alan bir çalışmadır. Milisi rastgele örgütlemeyeceksin. Bütün kurallarıyla eğiterek onu milisleştireceksin ki katledilmesin. Çoğu çalışma düşmanın kontrolüne geçebiliyor, düşman içine sızabiliyor. Bunları önlediğiniz oranda sağlam bir cephe, bir milis çalışmasından bahsedebilirsiniz.

Serhildanlar, diğer kitle eylem biçimleri, düzen partilerine karşı tavır vardır. Her türlü ajan kişilik ve kurumlaşmalarına karşı tavırlar vardır. Milisin yapacağı, sıradan cephe çalışanının yapacağı işler vardır. Eylem de yapabilir, özellikle örgüt kurabilir. Birçok imkanı gerillaya taşımakla adeta gerillanın taşıma aracı olabilir.

“Türk askerlerinin gerçeğine de biraz daha somut yaklaşalım. Teslim oluyorlar, firar ediyorlar, savaşmak istemiyorlar. Buna biraz daha sağduyulu yaklaşabiliriz. Bildiriler yayınlanır teslim olurlarsa, silah kullanmazlarsa vurmamak gerekir. Özellikle vurulmaları bazen gerekmiyorsa esir alırız. Bize karşısavaşmazlarsa kendilerini koruma tedbirleri de geliştirilebilir.”

Demek ki gerillanın sıkı koruması altında bu cephe çalışmalarına, milis örgütlenmesine –ki iç içedirler– büyük ağırlık verilmesi gerektiği, böyle bir dönemin içine girdiğimiz çok açık.

Bu konularda yapılan değerlendirmeler, belirlenen görevler, yaklaşım tarzları çok önemlidir. Nitekim gerilla kendini geliştirmek, korumak istiyorsa en az kendi çalışmaları kadar bir sağlamlılıkla buraya da hakkını vermek zorundadır.

Bunun dışında diğer bazı çalışmalardan bahsetmek mümkünse de, o kadar önemli değildir. Tabii ki gerilla kurumlaşıyor; özel birlikler, hareketli savaş birlikleri meselesi, yine eyaletlerin kendine özgü sorunları var. Her birisinin gerilla savaşımına ve cephe faaliyetlerine ayıracağı bir çalışma düzeni olacaktır. Bunlar planlamalarda ayrıntılı olarak konulabilir.

DENGE DÖNEMİNİ ZORLAYACAĞIZ, GÜCÜMÜZÜ İKİYE KATLAYACAĞIZ

Biz özellikle gerillanın bölgesel birlikleri, eyaletin hareketli birlikleri, yine milisi ve cephe çalışmaları nasıl olmalı sorusuna somut bir cevap vermeyeceğiz. Görevimiz de bu değildir. Eyalet planlamalarınızda daha ayrıntılı olarak, hiç şüphesiz gerçeği de soluğu soluğuna yaşayanlar olarak sizler yapacaksınız. Ama ana çerçeve kabilinde bazı hususlara değinmekte yarar olabilir.

Biz ülke genelinde gerillaya asgari hedefler biçebiliriz. Ordu gücü sayısal ve niteliksel olarak konulabilir. Kaldı ki bu söylediğimiz hususlar az çok niteliği vurguluyor. Gerillanın niteliklileştirilmesinin, ideolojik, siyasi, moral seviyesinin geliştirilmesiyle, yine birlik komutanlıklarının sağlam geliştirilmesiyle, eğitimle sıkı sıkıya bağı var. Bunlar başarılarak, bu nitelik geliştirilir. İyi bilinen hususlardır bunlar. Sayısal büyüme sorunu diyoruz. Bunu da oldukça tartışmışız ve yaşanılan gerçeklik de ne kadar bir gerilla sayısına ulaşacağımızı gösteriyor. Biz mevcut gücümüze dayanarak bu önümüzdeki dönem için, hatta yıl için aslında kaba taslak elli bin sayısında bir gerillayı öngörürsek, bu, abartılı bir rakam olmasa gerek. Elli bin gerillayla bir hedef belirlemesi yapmak gerçekçidir ve zaten bu hedefi gerçekleştirmemek gerilla ordulaşmasında fazla iddialı olmamak demektir. Tabii ki **yapmak için önce büyük iddia gerekir.** Büyük iddiayı da böylesine bir hedefe bağlamak, asgari düzeyde de olsa mümkündür ve biz daha fazlasını da zorlarsak, buna şaşırmayacağız.

Bunun eyaletlere dağılımı da az çok düşünülebilir. Bir Botan'ın daha şimdiden beş bini aştığı ve hızla altıyedi bine ulaşacağı ortadayken –tabii Behdinan da buna dahildir–, az çok bu sahaya onbin gerillayı dayatmak, onbin gerilla ile bir savaşı yürütmek zor değil. Yine Garzan bin dolayında bir gerillaya sahiptir. Oranın arazi koşulları, gerilla ve hareketli, savaş koşulları göz önüne getirildiğinde, burayı da bu önümüzdeki dönem ikibin, ikibin beşyüz gerillaya kavuşturmak işten bile değil ve asgari bir düzeydir. Aynı durum Amed için de geçerlidir. Amed için binbeşyüze yakın bir gerilla sayısını ikibinbeşyüze ulaştırmak asgari bir rakam olarak kendini daha şimdiden dayatmış bulunmaktadır. Erzurum bölgesini de en azından bin gerillaya kavuşturmak –şimdiden gücü beşyüz-altıyüz civarındadır, onu da aşıyor– yıl içinde rahatlıkla mümkündür; bunu da aşar. Serhat eyaletimizin gücü de şimdiden binbeşyüz civarındadır. Biraz daha zorlarsa, onun da rahatlıkla ikibinbeşyüzü geçmesi gerektiği açık. Aynı durum Dersim için de söylenebilir. Şimdiki gücünü hızla ikiye-üçe katlayabilir. Biz en az üç bin hedef koyabiliriz. Bu Serhat için de geçerlidir. Asgari düzey budur. Bunu, hedefleri aşmaları da dediğim gibi işten bile değil. Çünkü çok yönlü katılımlarla buralar güçlendirilmeye adaydır. Bunun yanında Mardin olsun, GAP olsun en azından beşyüz gerillayla yürüdükleri ve onların da bunu bin düzeyine çıkarabilecekleri söylenebilir. Güneybatı eğer hazırlıkları biraz ilerlerse, oranın hızla bine yakın bir gerillaya ulaşması zor değildir.

Şimdi, biz bütün bunları genel rakamlar olarak söylüyoruz. Ayrıca planlamalar ve bir de hızlı gelişmeler vardır. Bu da söz konusu olduğunda bu ellibin rakamı zorlar. Hatta bir çırpıda bakarsın ki günde yüzlerce, binlerce katılımlar da olabilir. Yeter ki biz ordu ölçülerimizi, karargahlarımızı, eğitim okullarımızı, lojistik durumumuzu buna göre hazırlayalım. Azar azar katılım kadar, hızlı katılımlara da açık olmamızı planlarsak, göreceğiz ki sayı olarak bu rakamı tutturmak işten bile değildir. Daha şimdiden bu gücün yarısına doğru seyrediyoruz. Yani mevcut silah etkinliğimizi hızla devreye sokarsak, kabataslak, bunun yarısı bir gerilla demektir. Muazzam bir savaş yılında bunu ikiye katlamak işten bile değildir diyorum.

Hiç şüphesiz burada mühim olan niteliktir, sayı pek mühim değildir. Gerillanın niteliği ve en önemlisi de gerillanın üs anlayışı, mevzilenme anlayışı büyük önem taşır.

Şimdi, her eyalet için de bu konuda çok genel bazı hususları belirtmek gerekir.

Stratejik savunmanın genelde her tarafta yürüdüğü, artık bu savunmanın **Botan** gibi bir yerde dengeye ulaştığını, hatta savunmadan dengeye, oradan da saldırıya yönelmeyi dayattığını söyleyebiliriz. Genel bir saldırı diyemeyiz ama bazı yerlerde iyi gerilla, bazı yerlerde hareketli –ki hareketli savaş biraz denge döneminin savaş tarzıdır– ve bazı yerlerde daha büyük bir güçle saldırıyı –bu da dengesiz de olsa bir saldırıdır–, hatta bir stratejik saldırıyı başlatma eylemliliği olarak da düşünülebilir. Demek ki Botan, önümüzdeki dönem bu anlamda savaş niteliğinde gerillayı, hareketliliği, hatta mevzi saldırılarını bile başarabilirse, buna şaşmamak lazım. Niteliği ve niceliği geliştikçe, taktiklere hakim oldukça savaş biçimlerinde de gelişme olacağı açıktır. Bunun son derece iç içe, karmaşık gelişeceği de açıktır. Nereye, ne zaman gerillayı, nereye ne zaman bir hareketli savaşı, nereye ne zaman bir mevzi savaşını dayatacağımızı gelişmeler, hazırlıklar, bunun her düzeydeki alt yapısı belirleyecektir. Mühim olan bunun perspektifini şimdiden kazanmaktır.

Garzan'ın savunmadan artık dengeyi zorlaması gerektiği açıktır. Daha da geliştirilecek bir gerilla, stratejik savunmayı iyi tutar ve yıl süreci içinde de dengeye doğru kendini yaklaştıracağı söylenebilir. Sayısı geliştikçe, niteliği arttıkça, üslenme, mevzilenme ve taktiklere hakimiyet peşisıra geliştikçe, gerçekten buranın dengeye kavuşacağını rahatlıkla daha şimdiden söyleyebiliriz. Yani stratejik dengeye göre kendini ayarlama, ama stratejik savunmanın da hakkını verme bu dönem için abartma değildir.

Aynı durum **Amed** için de geçerlidir. Daha şimdiden aslında birçok yönüyle savunma dönemini karşılıyor, ama dengeyi de zorlayacağı açıktır. Denge için sayı, denge için nitelik, denge için üslenme, mevzilenme, hareket tarzı, taktik hakimiyet sağlanırsa ve özellikle sayıyı her ne kadar asgari düzeyde söyledikse de, bu biraz daha da ilerletilirse, rahatlıkla bir dengeyi yaşayacak bir alandır.

Serhat için de aynı hususlar söylenebilir. Serhat'ın tüm alanları için söylenmese de, dağ ve dağa yakın bölgeler stratejik dengeye rahatlıkla ulaşabilecek yerlerdir. Buranın da sayı, nitelik ve yönetim sorunları halledilirse, yine taktik işlerlik oturtulursa, dengeye rahatlıkla kavuşabilecek bir alandır.

Dersim bu açıdan eğer gücünü daha da büyütürse, yine özellikle beşbin civarına ulaştırırsa, diğer eyaletlerin yardımıyla lojistiği gelişirse, Botan ayarında bir duruma ulaşabilir. Bu biraz sayıya bağlı ve savaş olanaklarının halledilmesine bağlıdır. Dengeyi zorlayan ve önemli saldırılara da geçmeye fırsat veren bir öneme sahiptir. Fakat halen stratejik savunmanın gerillasını vermekle yüz yüze. Denge durumuna yaklaşmış, fakat bunu daha farkedemiyor veya gereklerini tam yerine getiremiyor. Onun sorunlarını halletmek zorundadır. Bunlar iç içe halledildiğinde, görülecek ki orada kesin saldırılara da geçme imkanı vardır. Bu, artık sağlanılacak gelişmelere bağlıdır.

Aynı durum **Orta Eyalet**'in bazı kesimleri için de geçerlidir. Uygun coğrafya ve sayı tutturulursa burada bir denge durumu rahat oturtulabilir.

Diğer yerler az çok gerillayı yaşamaya devam edeceklerdir. **Güneybatı, GAP** ve **Mardin** aslında bildiğimiz bir gerilla savaşımını, stratejik savunmanın gerillası olarak kendilerini geliştirmeye koyulacaklardır. Bunun sorunlarıyla uğraşmaya devam edeceklerdir. Belli bir sayıya ulaşılması mümkündür. Artık bu, bazı çarpıcı gelişmelerle bağlantılıdır.

Ayrıca söylenebilecek diğer bir husus, artık hiçbir yerde gerillanın tasfiye edilemeyeceği, gerillanın geriletilemeyeceğidir. Gerilla daha şimdiden oturmuştur. Türk ordusu on kat artsa da, katlansa da, yine o tekniğini kırk kat daha geliştirse de bu gerillayı tasfiye edemeyeceğini, hatta geriletemeyeceğini söyleyebiliriz. İlerleme ise tamamen bize bağlıdır. Gerileme asla, ama ne kadar ilerleme, ne kadar denge, ne kadar saldırı, ne kadar olgun gerillaya ulaşma tümüyle gerilla çalışmalarından sorumlu komuta yapımıza ve partiye kendini öncü kılmaktan sorumlu olanlara bağlı bir husustur.

Bunun yanında epey milisin de zaten örgütlendirileceği, zaman zaman gerilla kadar bir milisin de devrede tutulması gerektiği, bunların tabii görevlerinin özel savunma, suikast biçiminde olduğu ve buna benzer o bilinen birçok görevle, alt bir gerilla, yardımcı bir gerilla gibi de rol oynayacakları bu dönemde açıktır. Hem sayı olarak, hem nitelik olarak gelişmeye muhtaç bir ordudur. Mahalle mahalle, köy köy bu ordulaşmanın bazı birimlerini gerilla üslenmeleriyle, çalışmalarıyla sıkı bağlantı içinde oturtmak gerekiyor. Onlara gerillada ilgili bir büro, bir bölüm oluşturmak, onların eğitimini, yönetimini, silahlandırılmasını sağlamak bu büronun işi olabilir. Yine görevlerini belirlemek, denetimi sürdürmek merkezi çalışmaların önemli bir parçası olabilir.

Bu arada halk serhildanları da geliştirilecektir. İster silahlı, ister silahsız olsun, gerillanın koruması altında serhildanlar hızından bir şey kaybetmeden sürüp gidecektir. Ama biçimleri değişik olur. Gizli olur, açık olur, korumalı olur, gerilla bölgesinde olur, aniden olur, gece olur. Benzer biçimlerde serhildanlar da etkinliğini sürdürecektir. Bu arada çocuk eylemliliği, kadın eylemliliği etkinliğini sürdürecektir.

Görülüyor ki, yıl planlamalarınızda bütün bu hususlara daha somut açıklık getirebilirsiniz. Biz, ordulaşma üzerine, onun nicelik ve niteliği üzerine, yine onun savaş taktikleri üzerine bazı hususları vurgulasak da, sizler, kılı kırk yararcasına en gerçekçi bir planlamaya bu çerçevede ulaşacaksınız.

Hiç şüphesiz, ne kadar birimin ne kadar araziye yerleştirileceği, o arazinin ne kadar hareketli birlik, ne kadar gerilla tarafından tutulacağı, gerçekten her kaya parçası için, her ormanlık saha için, her dağın özelliği için ne kadar birimin gerekli olacağı, o dağı ne kadar güçlendireceği, gerillanın orayı ne kadar tutacağı, bunun için sayı zorlamasının, bunun için nitelik zorlamasının ne düzeyde yapılacağı konularında planlamanızı gerçekçi kılabilirsiniz. Yani coğrafyayı sıkı sıkıya, yine hareket biçimlerini sıkı sıkıya göz önüne getirmeden –tabii buna düşman operasyonları, tekniği ve sayısı da dahildir–, bütün bunları günlük değerlendirmelere tabi tutmadan, sağlam bir gerilla yayılmasına, gerilla ordulaşmasına yol açamazsınız. Uzmanlık derecesinde bir dağ değerlendirmesi, bir birim değerlendirmesi, bir nitelik değerlendirmesi, bir operasyon değerlendirmesi olmadan bu gerilla işlerinde büyük çıkışlar yapamazsınız. Tabii bunun keşif, istihbarat, eğitim, lojistik velhasıl binbir türlü başka sorunu da vardır. Bütün bunları da tam bir kurmay kafasıyla, yüksek bir sorumlulukla ele almazsanız, bu bahsettiğim ordulaşmayı, onun savaşım tarzını tutturamazsınız. Özellikle mevcut halinizle belki bu söylediklerimiz bile hayalinizi zorlayabilir, ama ben asgari düzeyde söylüyorum, mütevazi ölçülerde söylüyorum. Eğer siz yetkin gerilla komutanları olsaydınız, daha fazlasını da talep edebilirdiniz.

"Eğer devrimci ve giderek başarıya giden bir önderlik oluşturmak istiyorsan, onu oluşan Kürdistan kişiliğinde kazanacaksın. Önce kendi kişiliğini fethedeceksin, sonra aileye sızmış düşman özelliğinde onu fethedeceksin, kadın köleliğinde onu fethedeceksin, özel ilişki, kardeş ilişkisi, ana-baba, ata ilişkisinde onu görüp fethedeceksin."

Bu hususlara ilişkin de kısaca bunları vurgulamak mümkün. Bunun dışında bazı hedefler söz konusu olabilir.

HEDEFLER SONSUZDUR VE OLDUKÇA KAPSAMLIDIR

Hedeflerde bazen daralıyorsunuz. Bazen ulaşılamayacak hedeflerle uğraşıyorsunuz. Hedefler tespitini, hedefler sıralamasını, hedeflerin üzerine gidiş tarzını gerçekçi kılmak zorundasınız. Hedef sonsuzdur; hedef askeri, siyasi, sosyal, kültürel olarak hemen her sahaya ilişkin kapsamlıdır. Hedefin coğrafyayla, hedefin sosyal yapıyla, hedefin birincil önemiyle, hedefin velhasıl gücümüzle bağlantısını göz önüne getirerek belirlemek önemlidir.

Hedefler konusunda bazen o kadar kör davranıyorsunuz ki, adeta "öküzün" trene baktığı gibi yürüyorsunuz ve çarpılıyorsunuz. Hedefin doğru tespitini, hedefte yoğunlaşmayı, hedefin tanınmasını, hedefin nerede kaç kilometrede olduğunu, ne kadar güçle, hangi tarzla vurulacağını çoğunuz incelemeye bile tabi tutmuyorsunuz. Ayrıyeten yöntem çok önemli. Bir hedefle kaç türlü savaşılır? Nereden savaşılır? Ne zaman savaşılır? Pusuyla mı, baskınla mı? Bunlar için ne gerekli? Yani amaçta olduğu kadar, araçta yoğunlaşmak çok zayıf. Unutmayalım ki gerilla savaşımının en önemli bir parçası, hedefi ve hedefin araçlarını yoğun belirlemek ve bunun keşif-istihbaratını yoğun yapmak, amansız takip etmek ve en elverişli fırsatı yakalandığında vurmak ve bunun için de gece-gündüz takipte olmak önemlidir. Bunu yapmadan siz sağlam bir gerilla komutanlığı, dolayısıyla savaşçılığını geliştiremezsiniz.

Her eyalet hiç şüphesiz bu anlayışlar temelinde hedefler sistematiğini belirleyebilir. Nerede hangi hedef öncelikli? Askeri hedefler var, siyasi hedefler var. Hemen söyleyelim; askeri hedeflerde zayıf karakollar zaten kalkıyor. Bazen taburların kuşatılmasına benzer hedeflere kadar gidebiliyoruz. Biz, içine de gireriz, dıştan da kuşatırız veya hiç ilgilenmeyiz. Bazı hedeflerle ilgilenme gücümüz yoksa, niye ilgilenelim? Ama operasyonlar çıkıyor, ama yol kavşakları var, ama her an takip ederek bulacağımız bir fırsat var. Yani bir yerde asgari hedefi bulabilir, vurabiliriz.

Siyasi hedefler var; devletin direkt ve dolaylı kurumlaşmaları var. Onlar nasıl bizim ulusal-siyasal kurumlaşmalarımıza izin vermiyorlarsa, biz de izin vermeyiz. Devletin aleyhimizde olan bütün kurum ve kuruluşları hedeftir. Ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal içerikli olabilir; bize hizmet etmedikçe, zarar verdikçe hedeftir. İçine girer vururuz, dışarıdan vururuz. Bu dönemde de vururuz veya başka bir döneme havale ederiz, ama hedeftir. Çünkü sömürgeciliğin kurumlarıdır. Ama gücümüze göre, ama zamana göre, ama belli bir hazırlığa göre vurulabilir.

Ekonomik hedefler yoğundur. Ele geçireceğimiz hedefler, tahrip edeceğimiz hedefler, yine zamana-zemine göre belirleyeceğimiz hedefler var. Her eyalet kendi somutunda en iyi ekonomik hedefler sistemine ulaşabilir.

Sosyal hedefler, düşmanın sosyal dayanakları var. İşte işbirlikçiler, işte korucular, işte aşiret güçleri, işte diğer ajan kişilikler. Her bölgede nerede, ne kadar var diye takip ederiz, araştırırız, buluruz ve sıralamaya tabi tutarız.

Koruculukta da biraz tırmanma olabilir. Düşman, aşiret güçlerini biraz daha katmayı deneyecektir. Zaten görüyorsunuz. Korucu hedeflere nasıl yaklaşılması gerektiği konusu üzerinde durulmuştur. Özel savaşın da bu aracı biraz daha kullanmak isteyeceği açıktır. Fakat bizim de topyekün bu aracı büyük oranda devrimci savaşa katacağımız da planlanmalıdır. Bir sürü korucuyu teslim alabiliriz. Bu konuda geçici bir af çıkarabiliriz, bazılarını da acımasızca ezebiliriz. Bu planlama döneminde bu hususlar üzerinde de ağırlıklı durulur.

Türk askerlerinin gerçeğine de biraz daha somut yaklaşalım. Teslim oluyorlar, firar ediyorlar, savaşmak istemiyorlar. Buna biraz daha sağduyulu yaklaşabiliriz. Bildiriler yayınlanır teslim olurlarsa, silah kullanmazlarsa vurmamak gerekir. Hatta özellikle vurulmaları bazen gerekmiyorsa esir alırız. Bize karşı savaşmazlarsa kendilerini koruma tedbirleri de geliştirilebilir. Yani ordudaki askerlere yönelik de daha ılımlı bir yaklaşım önem taşıyor. Kontrgerillacı subaylar, özel ordu timleri daha çok hedef alınmak durumundadır. Hedeflerde bütün bu hususlara da biraz dikkat edilir.

Şimdi, böyle geniş bir hedefler sistemine ulaşmak zor değil. Bunlar düşmana yönelik hedefler paketini ifade eder. Böyle belirledikten sonra, hedefleri öncelikler sırasına tabi tutarız. Mesela sınırlı bir gücümüz varsa, öyle ayarlayacağız ki, öyle savaşa çekeceğiz ki nerede, nasıl vurursak en başarılı sonuç çıksın. Bir tanesini beş kişiyle vururuz, bu çok mümkündür ve epey gelişmeye yol açar. Ama "on tanesini bir kişiyle vuramayız veya beş kişiyle vuramayız, vururuz" demek çok yanlış bir hedef seçimidir. Yani gücümüze göre vurabileceğimiz hedef var, sonraya bırakacağımız hedef var, anında vurabileceğimiz hedefler var, şu an vuracağımız hedefler var.

Böyle geniş bir hedefler sistemiyle hareket etmek gerekiyor. Bazı arkadaşlarımız neredeyse sanki hedef yokmuş gibi davrandıklarının yanısıra düz hedefe yönelmeler de vardır. İşte bir beton kalesi haline getirilmiş karakollar var, alışılmış şehir baskınları var; vur ha vur ve sonuçta vuruluyorlar. Düşman bir tesadüf yakalanır, iki yakalanır, üçüncüde seni avlar. Nitekim bunlar sıkça ortaya çıkıyor. Tekniği, düşmanın niteliğini, niceliğini hesaba katmadan hedef biçmeler yoğun. Bu doğru değil, bu tip hedef belirlemesi yanlıştır.

Dediğim gibi, gücünün yetebildiğini, tanıyabildiğini, bir de durumuna göre en verimlisini tayin edersin. Bu sağlam bir hedef anlayışı olur. Her zaman böyle bir hedef sıralamasında gücüne göre an be an vurabileceğin, hiç hedefsiz kalmayarak, her an vurmakla karşı karşıya olabilecek hedeflere, yani savaş amacına, savaş tarzına yine sorunluluğu vardır. Gerilla savaşımının böyle hedeflerle iç içe sürdürülme çalışması, çatışması vardır. Bunsuz gerilla olmaz, bunsuz ordu olmaz. Hedef vuramamak demek, "ordu olmak istemiyorum" demektir. Hedefi geliştirememek demek, "orduyu kurmakta aciz kaldım" demektir. Bu tutumlar da gerillayı ve onun ordusunu inkardır. Bu konumda olanlar kendi durumlarını gözden geçirmek durumundadırlar. Hedefi bulup buluşturacaksın. Gücünü buna göre ayarlayacaksın ve sürekli tetikte olup vuracaksın. İşte gerilla savaşı ve ordusu!

Olumlu yönde hedefler vardır. Bunlar da nedir? Ne kadar kişi gerillaya alırız, ne kadar ekonomi kazanırız, ne kadar sosyal yapı kazanırız, ne kadar siyasi gelişme kazanırız? Örneğin üçyüzbin (300.000) cephe çalışanı var. Her bölgede, eyalette bu kadar çalışan, bu kadar milis, bu kadar gerillaya katılım, bu kadar para, bu kadar gıda, bu kadar sosyal dayanak, sempatizan... Her bölge buna göre bir sağlam hedefler paketine ulaşabilir. Zaten düşman hedefler vurulduğunda, ardından olumlu hedefler, bizim için ekonomik yapı, bizim için sosyal yapı, bizim için siyasi gelişme, bizim için sempatizan, bizim için askerileşme gelir. İşte onun da sayısını belirledik.

Görüyorsunuz ki, sağlam bir hedefler anlayışına ulaşmak kadar onun yoğun bir araçlar ve sıralamalar meselesine ulaşmak da gerilla ordusu ve savaşımı açısından kaçınılmazdır. Bunu bu sefer sağlamca yapmak, geliştirmek zorundasınız. Hedefsiz gerilla, ordu olmaz. Hedefleri öncelikler sırasına tabi tutmadan ve bu konuda zamanı, müthiş bir takip, bir yoğunlaşma olarak değerlendirmeden kimse gerilla savaşçılığından, orduculuğundan, komutanlığından bahsetmesin.

ÇALIŞMA VE VURUŞ TARZI TEMPODUR, İNİSİYATİFTİR, KESKİNLİKTİR

Bunun dışında gerilla yaşamı, vuruş tarzı üzerinde de sıkça duruyoruz. Bir planlama hiç şüphesiz bu tarzı da yakalAmak zorundadır. Vuruş tarzı, çalışma tarzı üzerine de çok şey söylendi. Çalışma tarzı; gerillada bu söylediğimiz bütün görevlere kendini doğru verme tarzıdır. Bu saydığımız ne kadar sorun varsa hepsine çözüm bulan, günlük olarak üstün moralli olan, oldukça yüksek tempoyu yakalayan, örgütlülüğü esas alan, ideolojik-siyasi çalışmaya öncelik veren, yine sürekli hedeflerde yoğunlaşan, sürekli eğiten, sürekli savaşın tarzı ve taktiğiyle uğraşan ve bunu uygulatan bir yaşam, bir çalışma düzenine sahip olmaktır. Yani biz günlük çalışma düzenimizi, öyle boşta gezer gibi kılamayacağımız gibi, intiharvari bir biçimde de kullanamayız. Bunu çizgimiz, bunu ordulaşma tarzımız, bunu bütünüyle planlamada öngörülen hedeflerimiz belirliyor. Hedefler senin günlük olarak nasıl çalışacağını ortaya koyar. Ne kadar eğitim, ne kadar gerilla, ne kadar keşif-istihbarat, ne kadarı eğitilmiş gücü savaşa ayırma, ne kadar milise ayırma, ne kadar lojistiğe ayırma vb. bütün bunları çok yoğun bir çalışma tarzıyla, üstün moralle yaptın mı, günlük sağlam çalışma tarzına sahipsin. Yok yönetim entrikalarıyla uğraşma, yine "filanın ayağını kaydırırım, filanı bastırırım, her şeyi kendime göre ayarlarım, savaşma imkanı bulamam, hedef yok veya bazı hedeflere intiharvari yönelirim" tarzlarının hepsi sağlam bir çalışma tarzı değildir. Bu, yetki ve sorumluluklarla oynamaktır. Çalışma tarzına böyle yaklaşanlar az değildir. Bilmem, "alan bulamadım, yönelim fırsatı bulamadım, hedef kestiremedim, yanlış ayarladım ve sonra da vuruldum" demek çalışma tarzındaki sakatlığı ifade eder ve sanıldığından daha fazla çoğunuzun da durumu budur.

Dolayısıyla günlük çalışma tarzınızı taktik hedeflere, partinin bir bütün olarak yaşam tarzına, ordulaşma tarzına uygun hale getireceksiniz. Yani "günlük şeyler ayrı, bu belirttiğimiz hususlar ayrı" diyemezsiniz. Hepsi iç içedir, yoğunca birlikte yaşanılır. Ve artık bunları kestirmek de zor değildir. İşte her gün ne kadar propaganda, ne kadar örgütlenme, ne kadar imkan-fırsat yaratma, nereye ne kadar yetişme vb. bütün bunlar sizin çalışma tarzınızı belirler. Çalışma tarzı olmadan günlük devrimcilik olmaz. Bir güne sığdırılması gereken devrimcilik, çalışma tarzınızdır. Ne kadar verimliyse, sonuç alıcıysa, sen o kadar bu söylenen her şeye, her soruya karşılık vermişsin demektir. Kısaca tarzsız devrimcilik, orduculuk, savaşçılık olmuyor.

"Siyasi hedefler var; devletin direkt ve dolaylı kurumlaşmaları var. Onlar nasıl bizim ulusal siyasal kurumlaşmalarımıza izin vermiyorlarsa, biz de izin vermeyiz. Devletin aleyhimizde olan bütün kurum ve kuruluşları hedeftir. Ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal içerikli olabilir; bize hizmet etmedikçe, zarar verdikçe hedeftir."

Vuruş tarzından kastettiğimiz ise hedeflere yaklaşım stilidir. Yani keskin olmak, bitirici yaklaşmak, vuruşta kendini vurmamak, en az kayıpla en kestirme tarzı yakalayarak vurmaktır. Bazı arkadaşların vuruş tarzı vardır, düşmana mı vuruyor, kendisine mi vuruyor belli değil; sözüyle, eylemiyle, silahıyla dostu mu vuruyor, halkı mı vuruyor belli değil. Ya çok yumuşaktır, edilgendir, sağcıdır ya da solcudur, intiharvaridir. Böyle vuruş tarzları olmaz. Gözleri sürekli hedefte olan, günlük olarak yoğun çalışan, sağlam vurur. Vuruş tarzı bir yerde, eyleme geçme anıdır. Eyleme kalkışmak, işin en süratli, en yoğun temposuna ulaşmak, sıcak eyleme geçmek demektir. Ve bunsuz devrimci de olmaz. Vuruş keskinliğini, vuruş tarzını çok dikkatle seçemeyene sağlam bir gerilla komutanı denilemez. Nerede nasıl vuracağını, nerede nasıl vurmayacağını, neyin üzerine nasıl gideceğini iyi kararlaştıramayanın, iradesini, örgütünü ve birimini buna göre moralle, bilinçle, teknik eğitimle donatamayanın sağlam bir vuruş tarzı, sağlam bir eylemliliği, sağlam bir temposu da söz konusu olamaz.

Demek ki tempo, vuruş tarzı çok

önemli oluyor. Çalışma tarzımız olmalı, ama sürat de kesin bu savaşı kazanmak için gereklidir. Vuruş tarzı ve temposu aslında düşmanı yenilgiye götürecek devrimci inisiyatiftir, gerilla inisiyatifidir, gerilla hareketliliğidir, gerilla hızıdır. Gerilla, tempoyla hızla kazanır. Görüyorsunuz, bir saat geciken imha olabiliyor. Son eylemlerinize bakın, hepsi tempoyu tutturamamaktan, vuruş tarzını belirleyememekten kaynaklanıyor. Yoksa bunlar aşılamayacak hususlar değildir. Siz gerillaya tempoyu kazandırın, vuruş tarzını da doğru belirleyin, vuramayacağınız, vurup da ele geçiremeyeceğiniz hiçbir hedef olmaz.

O halde çok ağır ve hantal olan, çok geriden seyreden çalışma tarzınızı ve temponuzu aşın. Düşmanın ulaşamayacağı tempoyu –bu çok önemli–, düşmanın ulaşamayacağı yürüyüş tarzını, düşmanın topuylatankıyla vuramayacağı gizliliği, hareketliliği, hızı kazanalım. Bunun için gücümüzü eğitelim. Bunun için süratimizi gözden geçirelim, biraz düşmana bakarak kendimiz değerlendirelim. Ayrıca vuruş tarzı konusunda bir yerde vuramazsın ama mutlaka bir yerde vurursun, bir tarzda vuramazsın, ama mutlaka bir tarzda vurursun. Bunu çok iyi göz önüne getirirseniz, gerillanın alasını yaparsınız ve bu gerillaya da hiçbir düşman hedefi dayanamaz. Ama Donkişot gibi yeldeğirmenine de saldıramazsın. Bu karakol saldırısı olur, şehir saldırısı olur, şura-bura saldırısı olur; vurulursunuz. Topu hesaplamazsanız, uçağı hesaplamazsanız, tankı hesaplamazsanız, trajik kayıplar da verirsiniz. Ama bütün bunlar, gerilla derinliğine girerse, bir yol yerine her türlü yolu denerse aşılamaz hususlar mıdır? Hayır. Bizim çizgimizin gereklerine göre hepsi aşılabilir. Yine kayıplar olabilir ama sonuçta başarı kesindir.

Görüyorsunuz ki çalışma tarzı, temposu, yine vuruş tarzı konusunda da bu hususları vurgulamak mümkündür. Bunlar çoktan edinmeniz, ulaşmanız gereken hususlardır. Kavram olarak bile yeni yeni farkediyorsanız, bu sizin geriliğinizdir. Tekrar vurgulayayım, çoktan aşmanız gerekirdi.

GERİLLAYI DERİNLİĞİNE UYGULAYIN VE MUTLAKA KAZANIN!

Kısaca; planlamanıza bu temel kavramların ve bunun uygulama ifadesinin ışığı altında bakıyorsunuz. Hiç şüphesiz çok daha ayrıntılı, daha sonuç kılıcı yapması gereken sizsiniz. Konferans çalışmalarınıza veya benzer alt düzey toplantılarınıza, hatta daha üst düzey toplantılarınıza, dar veya geniş toplantılarınıza sürekli bu çerçeveyle girebilecek durumdasınız. Biz bu çerçeveyi böyle ana hatlarıyla belirtirken, sizin içini doldurabileceğinizi beraberinde söylüyoruz. Klişe biçiminde ezberleyesiniz diye değil. Somutunuzda ne varsa, onu bu çerçeveye oturtasınız diye söylüyoruz. Yaratıcı oturtma sizin işinizdir. Dediğimiz gibi biz sadece ana kavramları ve bağlantılarını ortaya koyduk. Bunun uygulamaya geçirilmesini engelleyecek ciddi bir engel yoktur.

Tekrar söyleyeyim; cesaretiniz, fedakarlığınız, tutmuş olduğunuz mevziler bu yaklaşımların başarı şansını kesinleştirir. Bu kadar katliama rağmen halkın dayanabilmesi, bu kadar soğuğa, sıcağa, açlığa rağmen bu arazide dayanmanız, bu kadar fedakarlık, cesaret, yine bu kadar dışardan verdiğimiz destek, bağlantılar, maddi ve manevi donanımınız sizi savaşta kesin başarıya götüren faktörlerdir. Savaş biraz da bu faktörlerle kazanılır. Tabii bunun altında da haklılık ve haklılığın doğurduğu moral ve azim var. Karşı tarafın bütünüyle haksızlığı, bütünüyle savaşının anlamsızlığı var.

Tabii bunu da söylerken düşman sizi fazla vurmaz demiyorum. Gerçekten özel savaşımın şu an içine girdiği süreç amansızdır. Bu konularda halkı da doğru uyarmalısınız. Özellikle önümüzdeki günler için kendileri açısından "1994 bizim için dönüm noktasıdır" diyorlar. Onlar her zaman bunu söylerler ama bunda değişik bir anlam da vardır. Nitekim en sıradan insanları, sıradan yurtseverleri bile çok acımasızca, hem de faili meçhul biçimde katletmeleri, yine tepede bir Özal'ı, bir Ersever'i, o diğer generalleri bile katletmeleri, kendi içlerinde bile tasfiyeciliği uygulamaları nasıl bir özel savaşımla karşı karşıya olduğunuzu gösterir. Bu konuda da gafil olmayın. Bu kontrgerilla yönelimi daha da tırmanacak. Halkı koruma tedbirleriniz, biraz bununla bağlantılıdır.Kendinizi sağlamlaştırmanız kesin bununla bağlantılıdır. Sıradan bir gerillacılıkla siz bu işin altından çıkamazsınız ve halka da zarar verirsiniz.

Bu nedenle diyorum ki, gerillayı derinliğine bütün yönleriyle uygulamak büyük önem taşır. Bu hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde önümüzdeki dönemin savaş tarzıdır. Hiç şüphesiz kontrgerilla, özel savaşımın en aşırı ve yenilgiye açık biçimidir. Normal savaş yasalarını bu kadar çiğnerlerse, kendi içlerinde bile bu kadar yönelmeleri yaşarlarsa bu savaşın sonuna gelinmiş demektir. Bunu da vurgulamak gerekiyor. Özel savaş kullanabileceği bütün silahlarını az çok kullandı, sonuca gitmek istiyor. Bunun için ne kazanılacaksa onu kazanmak istiyor. En azından kendilerini kurtarmak istiyorlar.

Bu konuda özel olarak da şunu belirtelim: Özellikle Tansu Çiller hükümeti, orduya en teslim olmuş hükümettir veya onun her türlü istemlerine sınırsız karşılık veren bir hükümettir; yani bir kontrgerilla hükümeti olarak değerlendirmek daha doğrudur. Maskeli durum bu gerçeği hafifleştirmesin. Gerçekten kadının kötü kullanılışının en tipik bir örneğiyle karşı karşıyayız. Batı ajanıdır, Batı'yı oyalamak içindir. Ana maskesini takınıp anaları yumuşatmak istiyor. Bacı numaralarını takınıp bacıları yumuşatmak istiyor. Yine sarışın kadın numarasını takınıp, kadının metalaşmasını geliştirmek istiyor. Bütün bunlar bu hükümetten beklenir. Biraz bu yönüyle de gerçekçi yaklaşmak gerekiyor. Ve halihazırda özel kontra savaşı bununla götürülecektir.

Yine uluslararası durumda bazı gelişmeler beklenebilir. Sanıyorum bu hükümetin sözümona kendi lehine çevirdiği diplomatik süreç tersine çevrilmeye doğru gidebilir. Aslında kirli savaşta bölge ve Batılı güçler biraz aşırı kullanılmak istenildi. Bu oyunu rahatlıkla bozabileceğimize inanıyoruz. Alınan bazı tedbirler sonucu bu baharla birlikte düşmanın teşhir ve tecriti biraz daha gelişmeye doğru gidiyor. Buna karşılık mücadelemize uluslararası destek şimdiki halinden daha fazla gelişebilir, özellikle lojistik temininde fazla zorlanmayacağız. Eğitim karargahları ve her türlü cephe çalışmaları için eğitimler onlarca ülkede gerçekleştirilebilir. Bu konuda ciddi bir daralma söz konusu olamaz. Siyasal ilişkilerde bile temsil düzeyinde gelişmeler ortaya çıkabilir.

Yine bu Güneyli işbirlikçi güçlerle ilişkilerde bazı gelişmeler olabilir; bazı taktik ilişkiler yine kurulabilir. Zaten özel savaşın emrine girmeleri önemli oranda engellendi. Bunu ısrarla sürdürmek isteyen ilkel milliyetçi odaklar var, bir nevi koruculuğa oynayan kesimler var, aşiretler var; onları da sınır boylarında sindirip tesirsiz hale getireceğiz. İlkel milliyetçilik ısrarla kontralığa alet olursa, onu bu yıl tasfiyeye doğru götürebiliriz. Buna uygun yaklaşımlar zamana, zemine göre uygulanmaya çalışılır. Ayrıca Güney'in yurtsever kesimleriyle de ilişkiler daha bir artarak ortak devrimci cepheye kadar da gidebilir.

Kısaca görüyorsunuz ki önümüzdeki planlama dönemine her bakımdan güçlü yaklaşıyoruz. Çok sağlam durum değerlendirmelerimiz kadar mükemmel hazırlıklarımız söz konusudur. Bu kış boyu yürüttüğünüz hazırlıklar küçümsenemez hazırlıklardır. İlk defa bunca tecrübe kadar partinin ideolojik, siyasi düzeyiyle silahlandınız. Teori-pratik ilk defa bu kadar iç içe gelişme imkanını kazandı. Sayısal olarak da ilk defa bu kadar büyük rakama ulaşmış bulunuyoruz. Üslenme, mevzilenme de yine ülkemizin hemen her tarafına uzanmış durumdadır. Yurt dışı mükemmel gelişiyor, yurt içindeki halkın desteği yine mükemmel gelişiyor.

“Hep 'sorun var', bilmem 'kontrgerilla böyle etkiledi, orta-parti şöyle etkiledi, yetersiz devrimcilik şöyle etkiledi' demek, kendini kandırmaktır ve artık bundan sonra partiyi de kandırmak demektir ki, bu da bir alçaklıktır. Hatta bu artık partiye karşı bir savaşımdır.”

Görülüyor ki, bütün bunlar temelinde büyük avantajlarla hamle dönemine başlayabiliyoruz. Bize gerekli olan önderlik, yönetim, komuta tarzımızdı, parti öncülüğüydü, sağlam esaslarda ordulaşma ve savaş taktiklerine hükmetmekti; onu da böyle açıklıkla ve rahatlıkla başarılabilecek bir tarzda ortaya koyuyoruz.

Yıl boyu geliştireceğiniz başta konferans çalışmalarınız olmak üzere, konsey toplantılarına ve dar yürütme toplantılarına biz bu çerçevede bir yaklaşımla katkı sağladığımıza inanıyoruz. Uzun tartışmalarımızı, böyle kapsamlı bir çerçeveyle de bağlarken, bu sefer oldukça anlayışlı olabileceğinize inanıyoruz. Anlayıştan kastettiğimiz her kişiye denk düşen derinliğine kapsamlı ve kesin bir uygulamadır. Her kişiden bu çözümlemeler ışığında ne yansıtılması gerekiyorsa o kadar bekliyoruz. Her bölgeye, her eyalete, her mıntıkaya, her çalışma birimine, her sıradan cephe çalışanına ne verilmesi gerekiyorsa ona o kadar verilmesini, ne kadar eğitim, ne kadar taktik, ne kadar eylem, ne kadar örgütlülük verilmesi gerekiyorsa o kadar karşılanmasını istiyoruz. Anlama meselenizden bunu anlıyoruz. Mutlaka anlamak durumundasınız. Anlamak, uygulamak demektir.

Çalışmalarınıza bu temelde her bakımdan umut dolu bir bahara girişle birlikte böyle bir karşılık vermenin önemli olduğunu ve başarı kazanılması gerektiğini tekrar vurguluyorum. Eğer sizler de sorumluluklarınızı, görev-yetki anlayışlarınızı mükemmel kullanırsanız kesinlikle önünüze koyduğunuz çalışma hedeflerine, savaş hedeflerine ulaşmamanız için hiçbir neden yok. Her şey kişisel inisiyatifinizi, yaratıcılığınızı, cesaret ve fedakarlığınızı doğru esaslar dahilinde kullanmanıza bağlı. Kullanırsanız, bu büyük mücadele yılını, bu mutlak ve büyük başarılarla kazandırılması gereken yılı kendi zafer yılınız haline getirebilirsiniz. Bunun ucunda siyasi çözüm de olabilir, askeri çözüm de olabilir. Bakarsınız biz sorunu sonuca götürüyoruz. Düşman siyasi çözümden kaçıyor, ama bir bakarsınız yalvarıp geliyor. Bu kadar hazırlıklı olmak gerekiyor. Ama gerçekten hepsi ancak ve ancak sağlam görev adamı olmakla mümkündür.

İşte böyle parti temsilcileri, ordu komutanları, savaşçıları ve her düzeyde cephe çalışanları olmanıza yüksek değer biçiyoruz. Görevlerinize büyük özen göstermenizi bekliyoruz. Mutlaka başarıyı mümkün kılan tarzı, onun azim, irade ve çabasını edinmenizi, yaratmanızı bekliyoruz. Bu temelde kesin başarılarla kendinizi kanıtlamanızı bekliyoruz.

Bu temelde kendinize layık olan yaşamı özgürleştirebileceğinizi, bunun dışında bir yolun mümkün olmadığını bilerek yükleneceğinizi ve mutlaka kazanacağınızı bekliyoruz, diliyoruz; selam ve sevgilerimizi sunuyoruz.

“Yetersiz devrimciliğin temeli nedir? Orta-sınıf temelidir. Orta-sınıf zaten kendi başına yetersiz sınıftır. Bu kadar yetersiz devrimcilik de ancak orta sınıf devrimciliğiyle ifade edilebilir. Yetersiz devrimciler zaman zaman kontr-partiye zemin teşkil ediyorlar, kaçıyorlar; zaman zaman da devrimci partiye geçiyorlar dedik.”

ALMANYA'NIN AMBARGOSU VE ALTINDA YATAN GERÇEKLER

Yerel seçim ve Newroz haftası nedeniyle Kürdistan'a giden Alman ve diğer yabancı heyetlerin verdiği somut rapor ve belgelerden sonra Alman yönetimi, silahlarının anlaşmalar dışı kullanıldığı için Türkiye'ye geçici olarak silah yardımını durdurma kararı aldı. "Geçicilik" kelimesinin ardında "Alman silahlarının sivil halka karşı kullanıldığının kesin belli olmaması yatıyormuş! Alman yönetiminin bu elastiki gerekçesi bile ambargo kararındaki samimiyeti konusunda kuşku duymaya yetiyor. Ama yine de konuyu irdelemekte yarar vardır. Türkiye'ye NATO anlaşmaları uyarınca yardım programı çerçevesinde verilen silahlar, ancak bir saldırıya uğrama durumunda kullanılabilecek. Alman anayasası silahlarının sivil yansıtıyor. Çünkü Alman yönetimi kararı, sadece silahlarının sivillere karşı kullandıldığı gerekçesine dayandırmıyor, bizzat Dışişleri Bakanı Klaus Kinkel, *"silahlarının PKK'ye karşı kullanılmayacağı"* şartını da ileri koştu. Bu koşulun iki anlamı vardı: Alman yönetimi PKK'yi yasaklamasına rağmen, fiiliyatta PKK'nin meşruluğunu kabul etmek zorunda kalıyordu; ikincisi de Türk devletinin katlettiği her Kürt insanını "PKK'li" gösterme çabası demek ki artık "en samimi dostlarını" bile inandıramıyordu.

Ancak bütün bunlara ve ambargo kararı alınmış olmasına rağmen, Türk-Alman yönetimleri arasında bir "gizli" oyunun varlığından şüphe etmemek elde değil. Çünkü Alman yönetimi bir yandan amborga uygularnoktaya açıklık getirmek zorunda. Almanya'nın ambargo kararına duyulan bir diğer kuşku da iki yönetim arasındaki sorunlar. Bilindiği gibi, Almanya Türkiye'nin en yakın ekonomik ve siyasi dostu. Bu dostluğun göstergeleri de var. Ocak 1992 tarihi itibariyle,Türkiye'de yatırım ve iş yapan 325 Alman firması var. Aradan iki yıl geçti. Rakamın çok daha büyük olması gerekir. İki ülkenin yıllık ticaret hacmi 7 milyar doların üstünde. Sadece 1980-1989 tarihleri arasında Almanya'nın Türk turizmine yaptığı yatırım 6.5 milyon dolar. Yılda Türkiye'ye giden Alman turist sayısı 1,2 milyon, bunların baraktıkları yıllık döviz 2 milyar dolar kadar. Almanya'nın Türkiye'nin silahlanmasındaki payı da büyük, %24 kadar. Son yorumlandı. Işbirliğinde daha somut adımlar da atıldı: Tansu Çiller, 1993 yılı içinde Washington'dan sonra Bonn'u ziyaret etti. Çiller'in açıklamasına göre anlaşmaya varmışlardı. Çiller, anlaşmayla ilgili basına yaptığı açıklamada, *"Terörle mücadelede kritik bir yıl. Başta ABD olmak üzere Batılı ülkeler insan hakları sorununda Türkiye'nin elini kolunu bağlamayacak"* (Hürriyet, 15 Kasım 1993) diyordu. Çiller'in açıklamalarını en azından Almanya doğruluyor, Alman yönetimi, 26 Kasım 1993 tarihinde PKK'yi yasak ilan ediyor, Kürt derneklerini kapatıyor, Kürtlere karşı büyük bir karalama kampanyası başlatıyordu. Ancak Almanya'nın adımı amacına ulaşmadı. Bir tek Fransa takip etti; o da yarım adımla. Diğer Avrupa yönetimleri aynı yolu izlemedi. Alman demokratik kamuoyu ve politik kurum ile hümanist kuruluşları da devletin politikasına tabi olmadılar.

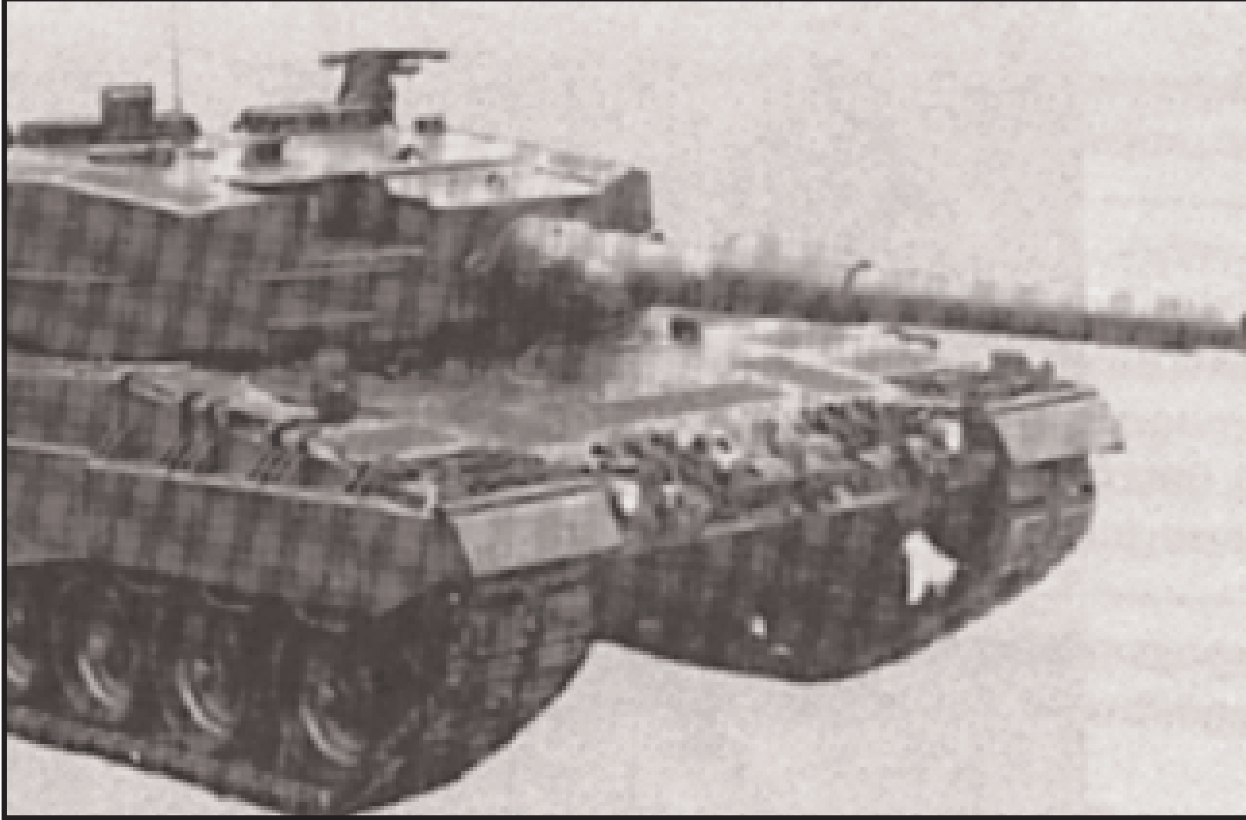
Basına sızan haberlere göre, Almanya PKK yasağına karşılık, Türkiye Kürt sorununun çözümünde "bazı" adımlar atacaktı. Bu adımların neler olabileceğini tahmin etmek zor değil: PKK ezilecek veya oldukça zayıflatılacak, halk ulusal kurtuluş talebinden vazgeçecek, uysal bazı Kürt güçler eliyle kısmi kırıntılarla Kürt sorunu engel olmaktan çıkarılacaktı. Almanya bu doğrultuda az çaba harcamadı. Bizzat Alman İçişleri Bakanı sanki kendi sorunuymuş gibi, Kürtlere PKK'den vazgeçmelerini ve daha uysal Kürt örgütlerini desteklemelerini istedi. Sadece istemedi, tehdit de etti. Ancak gelişen süreci gördük: Kürtler, Alman bakanının tam istediğinin tersi hareket ettiler.

Türkiye de Almanya'nın isteğinin, yani imzalanan gizli anlaşmanın tam tersine hareket etti. Tüm yetki orduya verilmesine, yine ordu ve kontrgerillanın şiddetten hiçbir şey esirgememelerine rağmen, 1994 kışı TC için oldukça başarısız geçti. Başarısız olan hükümet, ordunun isteğine uyarak tüm dünyada büyük tepki ile karşılanan bir eyleme başvurdu: DEP milletvekillerine saldırdı, dokunulmazlıklarını kaldırdı, hapsetti. Kontrgerilla cinayetleri ve demokratik güçlere karşı suçlar birbirini izledi. Demokratik rejimlerin temel uygulaması olan seçim Türkiye'de kanlı bir oyun ve hileye dönüştürüldü. Kürdistan'da ajan ve koruculara dayalı bir yapı ortaya çıkarılırken, Türkiye'de de Batı'yı korkutan dini ve aşırı milliyetçi örgütlenmeler devlet eliyle politikaya egemen kılındı. Artık Türkiye'yi demokratik ülkeler safında saymak için gösterilecek hiçbir çabanın inandırıcılığı olamazdı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Türk yönetimi ekonomiyi batırdı. Yine aldığı ekonomik kararlarla demokrasi, istikrar ve insan haklarına yapısal bir değişiklik olmayana kadar veda etti.

Ambargoya ilişkin yapılan yorumlarda ağırlık kazanan bir nokta, bu gelişmelere Alman yönetiminin tepkisi olarak yorumlanıyor. Bu yoruma göre, Türkiye yönetimi başarısız kalmış, Almanya'ya verdiği sözleri yerine getirmemiş, Almanya'nın bölge planları açısından ciddi zaaflar içine girmişti. Alman yönetimi kararı ile Türkiye'yi hem uyarıyor, hem de cezalandırıyordu. Yorumlarda ortaya çıkan bir diğer iddia da, Alman yönetiminin, Kürdistan'a giden heyetleri ve onların yarattığı kamuoyunu "silah teslimini geçici durdurma" manevrası ile susturmak istediği konusunda. Almanya'ya dönen heyetler yüzlerce fotoğrafla geri dönmüştü. Açıklamalarına göre Türk ordusu Kürdistan'da Alman silahlarını gizleme gereği bile duymadan kullanıyordu. Üstelik Türk asker ve polisi heyetlere çok kötü davranmış, halkla temaslarını önlemiş, tartaklaşmış, otellere hapsetmiş, kimliklerini almış, seyahat ve gezme özgürlüklerini tam kısıtlamıştı. Türk yetkilileri daha ileri giderek, aralarında profesör, milletvekili, din adamı, gazeteci, sendikacı ve diğer birçok mesleki kuruluşlardan Almanı, "PKK yandaşı ve terörist" şeklinde nitelemişti. "Demokratik dostlarının" bu tutumu Alman yöneticilerini çok zorlamıştı.

Alman yönetiminin muğlak kararına bir diğer gerekçe de Kürtlere yaptıklarına karşı gelişen tepkiyi önleme çabası olarak yorumlanıyor. Çünkü Alman yönetimi PKK yasağının ardından, haddinden fazla ileri gitmiş, kültürel Kürt gecelerini bile yasaklamış, kadın ve çocukları joplamış, neticede çok sayıda Kürt tepki amacıyla kendilerini yakmış, bunlardan iki Kürt kızı şehit düşmüştü. Sadece Alman kamuoyunda değil, tüm Avrupa'da tepki alan bu tutumlar, birçok çevreye nazi uygulamalarını hatırlatmıştı. Almanya hem bu imajın gelişmesinin önüne geçmek, hem de Kürtlerden gelebilecek muhtemel çeşitli tepkileri önlemek için bu geçici kararı almış olabilirdi. Bazı yorumcular, bunu "ağza bir kaşık bal sürmeye" benzetiyorlar. Karar, Alman politik gruplarının Kürt sorunu ve humaniter ilkelerdeki "tutarlılıklarının" ölçütü aynı zamanda. PDS ve Yeşiller gibi partiler, silah ambargosunu gündeme getirip, Kürt halkının ulusal ve demokratik haklarının verilmesini savunarak, "Alman silahları geri çekilmeli ve Alman yönetimi Türk ordusunu donatacağına, demokrasinin ilerletilmesine katkıda bulunsun" diyorlar. Sosyal demokratlar, sosyal demokrasinin evrensel ikiyüzlülüğünü sergiliyorlar. Ambargoyu savunmakla birlikte, Kürt halkının ulusal sorununun demokratik yöntemlerle çözümünü talepten öteye gidemiyorlar. Halbuki Kürt sorunu zaten uluslararası arenada siyasal boyutuyla meşruluk kazanmış, artık çözümü gündeme oturmuştur. Bu nedenle sosyal demokratların tutumu fiili bir durumu gönülsüz telaffuzdan öteye anlam taşımıyor.

Türkiye'ye ambargo uygulamak, devlet yasalarının bir ürünü olarak alınmış bir karar da olsa, sonuçta niyet ne olursa olsun Kürdistan ve Türkiye halklarının lehine bir karardır. Çünkü yardım Türk devletini savaşa itiyor, hem insanlar ölüyor, hem de sorunun çözümü gecikiyor ve iki halkın da ekonomik, sosyal ve kültür değerleri tahrip oluyor. Devlet son on yılda 12 milyar dolar değerinde kaynağı silaha harcamıştır. Türkiye'nin Başbakanı Tansu Çiller'e göre 1994 yılı için Kürdistan'daki savaşa ayrılan fon 400 trilyon TL civarında. Sadece 1993 yılında silah ve köy korucularına 200 trilyon TL harcanmıştır. Bu rakam Türkiye bütçesinin iki katı. Türkiye'nin dış borçları 70 milyar do-

halka karşı kullanımını da yasaklıyor.

Türkiye'nin Alman yönetiminin bu kararına tepkisi gerçekte beklenenden küçük oldu. TC Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin, kararı yaklaşan Alman seçimleri için yatırım olarak değerlendirdi. Bir insan olarak utanç verici iddialar ileri sürdü. "Meğer, Kürdistan'da Lice dahil çok sayıda Kürt şehri ve köyünü tahrip ederek yüzlerce Kürdün ölümüne yol açan panzerler Alman malı değilmiş de, Rus malıymış!" Bu iddia sahibinin kişiliği ve sadistlikle eşdeğer görülebilecek açıklaması bir yana, iddianın saçmalığı hemen şurada ortaya çıkıyor: Rusya'dan alınan BTR panzerlerinin sayısı ancak 30 iken, Almanya'nın Kürt halkına karşı Türk ordusuna 1992 yılında bağışladıklarının sayısı 300'dür. Türkiye o halde neden Almanya yönetiminin kararını önemsiz gösteriyordu? Halbuki "-PKK'ye karşı birlikte hareket ediyoruz" dedikleri, en yakın destekçi olarak değerlendirdikleri Alman müttefikleri, kendilerine karşı bir karar almıştı. Üstelik Alman yönetimi kararı sürekli kılmaya hazırlanıyor. Kürt halkının dostları, siyasi partiler ve silah ihracaatına karşı grupların oluşturduğu etkili muhalefet cephesi de Alman yönetimine bunu dayatıyor; hatta sadece dayatmıyor, mevcut silahlarının Türkiye'den geri alınmasını istiyor.

Türk devletinin kararı küçük göstermesi aslında tam bir başarısızlığı ken, diğer yandan vargücüyle PKK'nin üstüne gidiyor ve Kürtleri kriminalize etmeye çalışıyor. Bu ciddi bir çelişki. İkinci çelişki de şu: Alman yönetimi aldığı kararı Newroz nedeniyle Kürdistan'a giden heyetlerin gözlemleri ve parlamentodaki Yeşiller ile İttifak '90 milletvekillerinin soru önergeleri sonucu aldı. Gerçekten Alman yönetimi silahlarının Kürtlere karşı kullandığını bilmiyor muydu? Mümkün değil. Kaldı ki Kürdistan'daki durumu en iyi takip eden Alman devleti, siyasi partileri, basını ve kamuoyu idi. Silahlarının anlaşma dışı kullanıldığı gerekçesiyle 1992 yılında da Alman yönetimi ambargoya başvurmuş, ama çok geçmeden kaldırmıştı.

Alman yönetiminin aldığı karardaki samimiyetinden şüphelenmek için diğer önemli bir neden de şu: Türkiye'nin kendisi silah endüstrisini kurmuştur. Gerekli malzemeyi kendisi üretiyor. Almanya da dahil ABD ve daha birçok ülke lisans veriyor. Tıpkı otomobil ve diğer bazı ürünler gibi, artık ağır silahlar da sömürgelerde üretiliyor. Almanya gibi gelişmiş ülkeler tekniğini satıyor, fabrikayı kuruyor, uzman yerleştiriyor, eğitiyor ve kâr getiren anahtar malzemeyi satıyorlar. Böylece hem hammadde kaynağına daha yakın oluyor, hem de silah satıyor gibi eleştirileri de başından savmış oluyor. Alman yönetimi eğer ambargo kararında "samimi" ise bu son 10 yılda 12 milyar dolara yakın askeri harcama yapan Türkiye'nin bu giderinde demek ki Almanya'nın payı neredeyse 4 milyar doları buluyor. Almanya, SSCB yıkıldıktan sonra Kafkas ve Orta Asya pazarına açılmak için taşaronluk temelinde Türkiye'yi partneri seçti. Sermayesiz Türkiye'nin büyük sermaye isteyen Karadeniz Ekonomik İşbirliği Örgütü (KEİB)'nün arkasında da Alman markı durmakta. Türkiye, İran ve Pakistan arasında kurulan, sonradan Afganistan, Özbekistan, Kırgızistan ve Tacikistan'ın da üye kabul edildiği Ekonomik İşbirliği Örgütü (ECO)'nün de arkasında yine Alman markı ve siyasi çıkarları durmakta.

Almanya'nın bu plan ve yönelimi önünde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ciddi bir engeldi. Bu sermaye için ciddi bir istikrarsızlığı ifade ediyordu. Nitekim Türkiye'nin bütün kaynakları savaşa akıyordu. Ayrıca Türkiye yol açtığı ulusal tahribat ile insan hakları ihlallerinden dolayı sürekli teşhir oluyor, özellikle Almanya'yı zor durumda bırakıyordu.

Almanya, 1993 yılında Türkiye'ye bir daha yardım etti. Daha doğrusu Kürt halkının ulusal–demokratik mücadelesine karşı işbirliğine gittiler ve bu temelde yeni bir plan yaptılar. Alman politikacılarının PKK'nin ateşkes çağrısına ilgisiz durmaları ve Türkiye üzerindeki siyasi etkilerini olumlu yönde kullanmamaları bu işbirliğine

ları çoktan aştı. Son devalüasyon ve savaş ekonomisi için astronomik zamlarla savaş giderleri katlandı. Türkiye bütçesi bomboş şimdi.

Savaşın on yıllık bilinçosu 20 bin civarında ölü, 1000'in üstünde yakılan köy, bombalan şehirler, sürülen milyonlar, dolu cezaevleri, sayısız kontrgerilla cinayetleri, tahrip olan yollar, köprüler, fabrikalar, açlık ve işsizlik.

Eğer başta Almanya olmak üzere diğer büyük devletler Türkiye'ye silah vermeseler, kesinlikle Türkiye savaşı uzun süre sürdürme gücünde olamaz. Almanya'nın ambargo kararındaki "samimiyet" derecesini özellikle bu noktada ölçüye vurmak gerekiyor. Ambargo hem Kürdistan, hem de Türkiye halklarının lehinedir. Ama geçici bir ambargo fazla bir şey ifade etmemektedir. Manzara ve veriler ortada; Almanya savaşta suç ortaklığı yapıyor. Sağduyunun egemen olup halklar hukukuna ve insan haklarına uygun hareket, tabii ki beklenti ve bu beklenti içinde olmak meşru bir hak. Ama ilişkilerin düzeyine bakıldığında, Almanya, kolay kolay Kürt halkının aleyhine olan politikasını değiştirmeyecektir.

Ama öte yandan sorun kendi gündemindedir de. Basın, demokrat politikacılar, humaniter gruplar ve her gün artan kamuoyu hükümetin takipçisi olacak ve suçlarını sürekli yüzüne vuracaktır.

Almanya silah satmaktan çok Türkiye'de silah üretiyor. Bu nedenle ambargo sadece silah satmamayı değil, Türkiye'de üretileni de kapsarsa anlamlı olur.

Almanya ambargo kararında diretse, bu neleri kapsayacak, ya da ciddiyeti var mıdır? Almanya, NATO yardımı çerçevesinde Türkiye'ye 18 ayda bir 140 milyon Alman markı değerinde askeri yardım yapıyor. Bazı kaynaklara göre bu miktar 1980'te 400 milyon marka kadar çıktı. İlk rakam ölçü alınsa bile yılda 88.66 milyon mark ediyor. Bu yardımın 1980-1992 yılları arasındaki miktarı 3.95 milyar Alman markı. 1989-91 yılları arasında NATO savunma yardımı olarak verilen 260 milyon mark. 1992-1995 için ise planlanan yardım 212 milyon dolar. Bu son yardım daha çok askeri yatırımlar şeklinde. Almanya'nın askeri yardımları özellikle Kürt sorununa endeksli. Yardımın miktarı çok fazla. Bunların tümünü NATO savunma, donanım ve eğitim programı içine sıkıştırmak zor olduğundan, Almanya dönem dönem özel yardım programları açıyor. Örneğin 1982 yılında Starfighter savaş uçağı (100 adet), helikopter (12), Leopard-1 tankı (150), tank kurtarma aracı (8) ve yeni silah alımları için 580 milyon mark verilmiştir. Bu alım içinde M-48 tanklarının namlularını 90 mm'den 105 mm'ye dönüştürme, savaş tanklarına MTU motorları monte etme, milan tipi tank roketleri ve yakıt tankları vardı. Frankfurter Allgemeine Zeitung (14 Nisan 1994) gazetesine göre 1988'de 5.1 milyon marklık özel silah yardımı anlaşması imzalanmıştır. 1990-91 döneminde Körfez Savaşı'ndaki tutumu nedeniyle verilen "mükafat"ın maddi yekünü 700 milyon ile 1 milyar mark arasındaydı. Projede F-4E savaş uçakları (46 adet, ki tümü SIPRI 1993 raporuna göre 1992 yılı içinde teslim edildi), Leopard tankları (100), tanklar için dizel motorları ile namlular vd. araçlar vardı.

14 Nisan 1994 tarihli Frankfurter Allgemeine Zeitung gazetesinde yer alan bir habere göre Körfez Savaşı sırasında 1.5 milyar marklık silah yardımı sözü verilmiş, 1994 yılı içinde bu paketin 290.9 milyon mark karşılığında askeri malzemelik kısmının verilmesi gerekiyormuş.

1992 yılında yapılan hibe askeri yardımın yekünü ise çok büyük. Bu yardımla verilen silahların bir özelliği hemen hemen tümünün Kürdistan'da kullanılmaya müsait olması. Zaten öyle oldu. Bu silahlar Kürdistan'da kullanıldı ve kullanılıyor. Bu paketin en önemli kalemi 300 adet BTR-60 panzeri ya da tankıydı. Bu tanklar 1992 yılı içinde Cizre ve Şırnak'ın bombalanmasında kullanıldı. En az 50 masum Kürt hayatını kaybetti.

Alman silahlarının sivil halka karşı kullanılması o kadar deşifre oldu ki, Alman tarafı ambargo kararı almak zorunda kaldı.

Türk-Alman ilişkileri o kadar çetrefildi ki, alınan ambargo kararını yürütmenin olanağı neredeyse kalmıyordu. Nitekim Savunma Komisyonu, 23 Eylül 1992 tarihinde Federal Meclis'e başvurarak silah akışının devamını istedi. SIPRI raporuna göre bu akış tıpış tıpış sürdü. Örneğin ambargo kararına rağmen anti-tank bombaları (100), M-48 tankları (20), RF-4E fantom tipi savaş uçağı (46) ve daha birçok silah verilmişti.

Meclis kayıtlarına göre, özel yardım programları çerçevesinde verilmesi planlanan silahlar arasında cobra helikopterleri için mekanik donanım, G-3 ve MG-3 silahları için fabrika, tank paletleri fabrikası, M-44 ve M-52 tank topları düzenleme araçları, denizaltılar, Leopard-1 tankları, milan roket ve rampaları, tanklar

için dizel motorları ve tümü için yedek mühimmat vardı. Bu konuda kayıtlar kesin olmamakla birlikte tümü değilse bile büyük bir kesiminin teslim edildiği sanılıyor.

Alman silahları ve ambargo sorununa yaklaşırken, şu önemli noktayı özellikle göz önünde bulundurmak gerekir: Almanya gittikçe daha çok silah teknolojisi aktarıyor. Doğrudan silah satma ve verme yerine Türkiye'de tesislerini kurma eğiliminde. Şimdi aktardıklarımızın bu miktarına nokta koyarak soralım: Almanya, bu silah akışını mı durduracak ya da tümüyle askeri yardımı mı kesecek? Bu husus hiç de belli değil. Belli ki Alman yönetimi kurnazlık peşinde. Silah satışına karşı bazı Alman politikacıların dediği gibi, gerçekten Almanya artık yardımlarını doğrudan NATO adına mı vermeyi planlıyor? Bu konu açıklığa kavuşturulmadan ne ambargonun kapsamı anlaşılabilir, ne de ciddiyeti konusunda kesin fikir beyan edilebilir. Devam edelim, Cougar MK2 helikopterleri Fransız-Alman ortaklığı olan Eurocopter Firması'nın ürünü. 1993 yılında imzalanan anlaşmayla bu helikopterlerden 20 tanesinin Türkiye'ye satılması planlandı. Projenin değeri 250 milyon dolar. Projenin 1996 sonuna kadar tamamlanması planlanmıştır. Peki, eğer ambargo gerekçesi, silahların Kürt halkına karşı kullanılması ise, bu helikopterler bal gibi Kürdistan'da gerilla ve halka karşı kullanılıyor. O zaman bu helikopterlerin de satışının yasaklanması gerekmiyor mu?

Kürt halkı ve gerillalarına karşı kullanıldığı kesin olan bir silah var: M-483 A1 bombaları. 30 km menzili ve patladığında içinde ayrıca patlayabilen 80 küçük bombayı taşıyan 155 mm'lik toplarla atılabilen ve rampası katırlarla bile taşınabilen bu mermiler, Alman (Dynamit-Nobel), İsviçre (Oerlikon Bührle) ve Hollanda (devlet) ortak üretimi. Fabrika Almanya'nın Aşağı Saksonya Eyaleti'nin Liebenau şehrinde. Firmanın Türk ordusuna 18 bin adet bomba verme anlaşması imzaladığı haberi Özgür Gündem gazetesinde defalarca yer almıştı. Olayın duyulması üzerine Almanya sözde satışı durdurmuş, ama Hollanda üzerinden bu bombalar Türkiye'ye teslim edilmişti. Alman basınına yansıyan haberlere göre bu yılın Ocak ayından itibaren bu bombaların Türkiye'ye teslimi hızlanmış durumda.

Kürdistan'a giden heyetler Almanya'ya döndükten sonra, misket bombaları sorunu bir daha gündeme geldi. Daha önce basına Eurometal Firması'nın Türkiye'de bu bombalar için fabrika kurma anlaşması imzaladığı haberi yansımıştı. Bu anlaşmaya göre fabrika 1993-1994 yılları süresinde bitirilecek, muhtemel MKEK tesislerinde bu bombalar üretilecekti. Bombalar üreten Alman fabrikası ve Alman uzmanlardı. Bu demekti ki Türkiye'deki fabrikayı Alman uzmanlar kuracaktı. Sözde Almanya'daki fabrikada üretim durdurulmuştu. Ancak 9-10 Nisan 1994 tarihli "Neus Deutschland" gazetesinde "Reinar Paul" imzasıyla yer alan bir habere göre, fabrika Türkiye'ye satılmak üzere 300 bin bombayı hazır duruma getirmiş durumda. Kaba bir rakama vurursak eğer satış gerçekleşirse, binlerce Kürdün ölümünü plana dahil etmek gerekiyor. 31 Mart–1 Nisan 1994 tarihli "Süddeutsche Zeitung" isimli Alman gazetesinde konuyla ilgili yer alan habere göre İttifak '90 milletvekillerinin bu bombaların fabrikasının Türkiye'de kurulmasında Alman uzmanlarının yer alıp almadıkları şeklindeki soru önergesini hükümet yetkilileri cevapsız bıraktılar. Ancak Hollanda firmasının Kırıkkale yakınlarında fabrika kurma anlaşması imzaladıklarından haberdar olduklarını inkar edemediler. Bu tesisler MKEK'nin tesislerinden başkası değildi.

Şimdi bir daha sormak gerekir: Eğer ambargo ülke yasaları ve insani nedenlerle alınıyorsa, asıl bu fabrika inşaatı ve top mermisi üretiminden vazgeçilmesi gerekmiyor mu?

Sadece bu kadar değil. Alman silah firmalarının Türkiye'deki yatırımları dev boyutlarda. Ambargo kelimesi geçince nedense bunlardan hiç bahsedilmiyor. HDW (Howald Deutsche Werft AC), IKL (Ingeneursbüreau), TRT (Tyssen Rehinstahl Technik) ve Blöhm-Voss firmaları, uzun yıllardır Gölcük tersanelerinde hücumbot üretiyor. Savaş gemileri alanında Gölcük'te üretim yapan diğer iki Alman şirketi, Abehing-Rasmussen ile Friedrich Lürssenwerf. MTU (Motoren und Turbinen Union) Şirketi, Adapazarı-Arifiye'de lisans vererek tank motorları fabrikası kurdu. Bu şirketin, İstanbul'da "MTU Motor ve Türbün Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi" adıyla çalışan kolu servis ve onarım hizmeti görüyor. Şirket Türk ordusunda olan Alman Leopard tanklarına dizel motorları takıyor.

Krupp Firması da Arifiye'de 1984'te tank tamir ve palet fabrikası kurdu. Zeiss ve GLS firmaları da bu fabrikaya lisans vermekteler.

Otomarsan ismiyle Türkiye'de çalışan Daimler-Benz, Niğde yakınlarında askeri amaçlı yük fabrikası kurdu. Peine Zalzgitter, Hema Holding'e lisans vermiş durumda. MBB Şirketi Kayseri işletmesine lisans vermiş. Bu tesiste tank modernizasyonu yapılmakta, MAN A.Ş.'ne ortak. Bu şirkete lisans verenler arasına Krauss-Maffei de var. MKEK yıllardır Heckler/Koch lisansıyla G-3 ve MG-3 üretiyor. Roketsan A.Ş.'ne lisans veren Dornier Şirketi, Deutz Otokar Karoseri A.Ş'.ne, Rohde-Schwarz, MKAS (Markoni Komünifikasyon)'a lisans veriyor. Kürdistan'da Türk ordusunun yürüttüğü savaşa asıl katkıyı sunan bu firmalar ve üretimleri. Eğer bu üretime ambargo konulmasa herhangi bir ambargonun propaganda dışında bir anlamı kalmaz.

Almanya'nın ambargo kapsamına almayı hiç aklına getirmediği ve tartışma konusu bile yapmadığı bir alan özel tim eğitimidir. Almanya'nın yıllardır Türk polisini eğittiği ve iki ülke istihbarat birimlerinin çok yakın bir çalışma içinde oldukları biliniyor. Örneğin 1988-1990 döneminde Türk polislerinin eğitimi için Almanya'nın harcadığı para 3 milyon mark. Eğitim ve donanım miktarı 1991-1993 döneminde tam iki katına çıkarıldı.

Ama asıl üzerinde durmak istediğimiz özel timlerdir. Biliniyor ki bu özel polis birlikleri ilk olarak 1985 yılında PKK'ye karşı örgütlendirildiler. Sayıları 5 bin saptanmakla birlikte 1993 yılına kadar bu rakamın altında kaldığı sanılıyor. Almanya'nın bu birlikleri eğittiği ilk defa 1 Şubat 1987 tarihli "Tercüman" gazetesinde yer aldı. "Weygold" isimli bir GSG-9 yüzbaşısı kendilerine ait Bonn St Augustin kamplarında iki Türk özel tim birimini eğittiğini açıkladı. Aradan yıllar geçti. Bu konudaki bilgiler bununla sınırlı kaldı. Ancak 31 Mart–1 Nisan 1994 tarihli "Süddeutsche Zeitung" gazetesi korkunç bir rakam ortaya attı. Gazeteye göre gazetenin karaböcek adını taktığı tam 3000 Türk özel tim polisi Almanya'da GSG-9 kamplarında eğitilmişti. Devlet kaynaklarına ulaşabilen bu gazetenin haberi doğru kabul edilebilir. Demek ki hemen hemen tüm özel tim elemanları Almanya'da eğitilmişti. Bunun sorumluluğu büyüktü. Çünkü, Kürdistan şehirlerindeki (Diyarbakır-Vedat Aydın'ın cenaze töreni, 1992 Şırnak, Cizre ve Nusaybin Newroz gösterileri sırasında olduğu gibi) kitle cinayetlerini doğrudan bu birlikler yaptığı gibi, işlenen binlerce kontrgerilla cinayetinin arkasında da bu birlikler var.

Ambargo konusunda Alman politikacılar ne diyor:

Rudolf Scharping (SDP Başkanı): Kürt sorununun asıl çözülmesi gereken alan Türkiye'dir. Fakat Türkiye yıllardan beri Kürt halkına karşı bir savaş sürdürüyor. Almanya ve NATO bu katliamlara göz yumuyor. Sorunun çözümü için silah ambargosu uygulanmalıdır.

Tilman Zülch (Baskı Altındaki Halkları Koruma Örgütü Başkanı): Alman silahlarının Kürdistan'da kullandığına dair Dışişleri Bakanlığı'na defalarca deliller sunuldu. Fakat hiçbiri ciddiye alınmadı. Bana göre böyle yanlış ve önyargılı bir politika yapan Alman Dışişleri Bakanlığı'nın ciddiye alınır bir tarafı kalmadı ve artık inandırıcı değil.

Klaus Kinkel (Alman Dışişleri Bakanı): Türkiye'ye verilen silahların nasıl kullanıldığı konusunda kamuoyunda çok yüksek bir duyarlılık ve ilgi gelişti. Birçok politikacı ve basın-yayın mensubu tarafından yapılan açıklamalarda bu silahların anlaşmalara aykırı olarak iç sorunlarda ve özellikle PKK'ye karşı kullanıldığı konusunda eleştiriler yapılmaktadır. Türk hükümeti bu problemin Türk-Alman ilişkilerinde önemli bir yere sahip olduğunu bilmektedir. Silahlar NATO anlaşmaları çerçevesinde sadece dış ülkelerden gelen tehlikelere karşı kullanılmalı ve PKK'ye karşı kullanılmamalıdır. (Türk Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'e iletilen mektuptan)

Türkiye'de insan hakları ve Kürt halkının durumu kötü durumda ve Avrupa Birliği'nin de endişe ettiği gibi gittikçe kötüleşiyor. Kürt milletvekillerinin tutuklululuklarının kaldırılarak kısa sürede yasal haklarının iade edilmesini bekliyoruz. Kürt halkının kültürel hakları verilmeli ve Kürt sorunu demokratik yöntemler içinde çözülmelidir. (Frankfurter Allgemeine Zeitung, 14 Nisan 1994)

Ullr Jelpke (PDS-Demokratik Sosyalizm Partisi): Alman devleti Kürt halkına karşı yürütülen savaşta suç ortağı. Almanya tarafından Türkiye'ye konulan geçici silah ambargosu, "kocaman bir yalandan" başka bir şey değil. Alman devleti bir yandan da Almanya'da yaşayan Kürtlere saldırıyor. Bu ikiyüzlülüktür. (Aynı gazeteden)

Poppe (Yeşiller-İttifak 90 milletvekilli): Almanya Türk ordusunu donatacağına, Türkiye'de demokrasinin ilerletilmesine katkıda bulunmalıdır.

(Bu yazı, bir okuyucumuz tarafından araştırılıp gazetemize ulaştırılmıştır.)

Newroz kahramanlık şehitlerimiz

BAHAR HAMLEMİZE ÖNCÜLÜK EDİYOR

Baştarafı 1. sayfada

çözümle cevap bulmazsa bu kampanya sınırlı kalır. O zaman düşmanın karşı hamlesi belki de tehlikeli olabilir. Çünkü düşmanın da bayağı büyük bir saldırı kampanyasıyla yüklenmeye çalıştığı, bunu gün gün geliştirerek ve güçlendirerek yürütmek istediği çok açık.

Bizim bu denli yoğunlaşmamıza rağmen, komuta düzeyimiz henüz kendi saldırı kampanyasını planlayıp yürütecek kudrette değil. Uzun yıllar süren parti içindeki değişik yaşam alışkanlıkları onları fazla yaratıcı kılmıyor. Halen parti değerleri üzerine kendini oturtma, kendini dayatma sürüyor. Yaratıcılık, ön açıcı olma, sürekli ilerlemeyi mümkün kılan bir tarzın sahibi olma gibi hususlara pek akıl erdiremiyorlar, çabaları ona yetişmiyor. "Evet, evet" diyorlar, ama pratikleriyle bunu kanıtlayamıyorlar. Bu gücü, bu yaratıcılığı bir türlü sergileyemiyorlar. Bu sınıf dışı özellikleri tam yıkmadan, parti içinde yıllarca biraz kaşarlanan, kireçlenen ve hareketsiz bırakan özellikleri söküp atmadan böyle büyük bir kampanyaya ulaşmamız zordur.

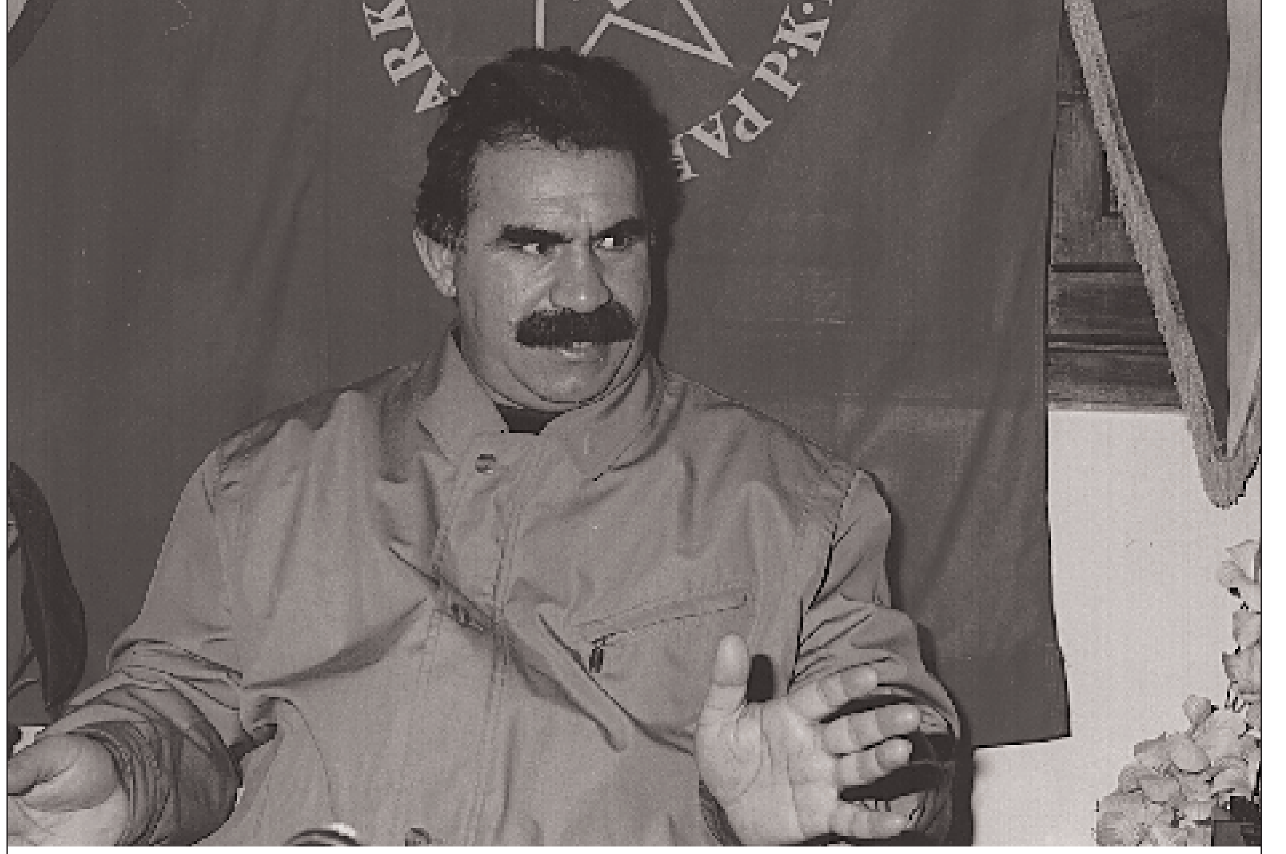
Bizim başarmak istediğimiz, düşmanın mevcut konumunu hesaplayan bir saldırı kampanyasıdır. Bu konuda sizleri zorlamak istemiyoruz, ama kişilikleriniz buna hazır değil. Yılların ihmalkarlığı, siyasi ve askeri yönden kendinizi yetiştirememeyişiniz, çabalarınızı son derece kısır bırakıyor ve sizleri problemli tutuyor. Bu da sizin gerçeğinizi ifade ediyor. Bir kişi kendine yıllarca sevdalanırsa ve kendi bireyciliğini kıramazsa, tabii böyle önemli kampanyalara layıkıyla karşılık veremez. Ne yazık ki durumunuz böyle ve yaygın olarak yaşadığınız yaşam gerçekliğiniz böyle güçlü eylem ve hamlelere yetmiyor. Bu da sizin sorununuzdur diyorum. Biz onun nasıl aşılması gerektiğini ortaya koyduk burada; kişiliklerinizi nasıl hazırlayabileceğinizi ve gelişmelerin emrine nasıl sunabileceğinizi gösterdik. Bunu ne kadar anladınız ve ne kadar hazırsınız? Bu da sizin bileceğiniz bir iş. Bir devrimcinin kendisine sorması gereken sorular ve kendi içinde vereceği karşılıklar vardır. Tabii bunlar hep başarı sözüdür ve eylemin adım adım hazırlanışıdır. Bir saniye bile ertelemeksizin tam bir tempoyla yol almaktır. Sorumluluk duygusunu iliklerine kadar hissetmek ve fırsatı yakaladı mı onu gerçekten değerlendirmektir.

Dürüstlüğünüz ve çabanız ne olursa olsun, bu bir ustalık işi olduğu için, bütün yönleriyle sizleri böyle güven verici bulmak, doyurucu bulmak biraz zor. Biz bu zorluğu kırmaya çalıştık ve sizleri başarabilen yürüyüşçüler olarak göreve hazırlamak istedik. Aslında bütün gücünüzle yürüyorsunuz. Gerçekten çok yoğun bir çaba söz konusu. Fakat büyük oranda kendinizi yaşıyorsunuz. Bu çabayı bir türlü kolektivizme dökememe var. Özellikle fırsatı yakaladığınızda, ortamı tuttuğunuzda, görevi devraldığınızda ona hakkını verememe, pratiğe yürüyerek hakkını verememe, hep böyle çarpık kalma ve doğru değerlendirememe gibi yaklaşımlar sergileniyor.

Evet, bizim bu koşullarımızda böyle bir partiye ve onun savaşımına bundan daha fazla ne verilebilir? Sanmıyorum bundan daha fazla verilebileceğini. Önderlik ancak bu kadar verir. Herhalde mevcut verilenler bile çok tekrar düzeyinde olmuştur. Aslında bu tip yaklaşımımız gereksizdir. Ama elimizden başkası da gelmiyor. Siz öyle durdukça biz de böyle duracağız. Bütün yaptığımız kendimizle oynamamak, yani mücadele gerçeğinden kopmamaktır. Bunun için aslında bütün marifetlerimizi sergiledik ve halkı da böyle mücadele gerçekliği etrafında tuttuk. Ama bunun hakkı ne kadar verildi, buna ne kadar ustaca yaklaşıldı? Hayır, gereken aslında yapılmadı. Ama biz, ciddi bir saptırmaya, gündemi düşmanın istediği bir biçime çevirmeye de fırsat vermedik. Doğrultumuz, parti içinde ve dışında esas yürüyen ve söz sahibi olan doğrultudur. Bundan ne taviz verildi, ne de bunun etkisiz kılınmasına fırsat verildi. Hiç şüphesiz gelişmeleri belirleyen esas etken budur. Ama zafer için bu yeterli mi? Sizin mücadeleniz herhangi bir katkıya yol açabilir mi? Olursa iyi olur. Olmazsa da doğrultu kendisinden emindir. Sorumluluğu böyle götürüldükçe de başarı yolunu bulacaktır. Bazıları iyi katkı yaparsa, hiç şüphesiz onların da yeri iyi olur, katkıları olur, adları-ünleri olur ve saygıyla anılırlar. Eğer bunu değerlendirebilirseniz sizin için onurdur. Sizler değerlendiremezseniz de, bu mücadele sürdükçe elbette bir yerlerden başarı sahipleri çıkacaktır.

Kim aydınlatıcı, kim karartıcı?

Tarihimizde çokça görülen kendinde tıkatma, kendinde ihanetle işleri sarpa sardırma döneminin artık sona erdiğini söyleyebiliriz. En önemli bir gelişme de budur. İster parti içinde olsun, ister ulusal direniş cephelerinde olsun kişiler artık her şeyi kendileriyle gömemiyorlar. Bütün ihanet mantığına ve ihanet pratiğine rağmen, kişilerin kendileriyle birlikte her şeyi yenilgiye götüremeyecekleri biraz anlaşılmıştır. Çok çaba harcandı; böyle kendini ölü gibi tutarak, kendini bitirterek, kendini doğratarak, kendini öldürerek yere gömmeye çalışıldı; fakat buna fırsat verilmedi. Yani bir ulusal yazgı gibi görülen kendinde yaşamı mahvetme eğilimini kırdık diyebiliriz. Bu eğilimi, bu yaşamama ve ölme eğilimini kırdık, hem de adamakıllı kırdık. Ama

tam yaşamın yoluna, başarının yoluna girildi mi? Tam girildi denilemez. Ancak mevcut olan da az bir gelişme değildir. Sizin bu ölümlü kişiliklerinizin, müthiş çirkince yaklaşımlarınızın kendisiyle birlikte her şeyi öldürmesine fırsat verilmemesi de bizim açımızdan önemli bir başarıdır.

Şimdi görüyorsunuz ki, en bağlıyım diye geçinenlerin bile ölümü temsil ettikleri bu son örneklerle iyice açığa çıktı. Ve bu ölümcülüğü neredeyse bütün yaşamı diriltme işaretlerimize, olanaklarımıza dayatıyorlardı. Ve halen de sizleri sorguluyoruz. Ne kadar yaşamın içindesiniz, ne kadar dışındasınız? Ne kadar ölümcül, karartıcı ve soğuk noktalarsınız, ne kadar diriltici, aydınlık ve sıcak yaşamın olanaklarısınız? Bunları açığa çıkarmaya çalışıyoruz. Özellikle ne kadar çirkinleştirici, ayak bağı, körleştirici ve kötüleştirici yapıdasınız, ne kadar bunlarla çelişiyorsunuz? Güzelleştirme, iyileştirme, doğrultma çabalarıyla ne kadar bağlantılısınız? Bunlara da açıklık getiriyoruz. Bunlar da savaş kadar önemli işlerdir. Yani biz, bir de bu yönüyle çok yoğunlaştık.

Bu gelişme karşısındaki direnmeleri de halen görüyoruz. Peki ben mi sizi inkar ediyorum, siz mi beni inkar ediyorsunuz? Ben mi güzelliklerinizi karartıyorum, siz mi ortaya çıkarmaya çalıştığım güzellikleri çirkinleştiriyorsunuz? Ben mi aydınlığı oluşturuyorum, siz mi? Karartan kimdir, aydınlatan kimdir, umudu yeşerten kimdir, umudu tüketen kimdir? Hırsız kimdir, emek sahibi olan ve değer yaratan kimdir? İşte bunlara biraz açıklık getirdik.

Elbette bunlar öyle basit, sıradan gelişmeler değildir. Yiğitlik, mertlik, öyle kaba anlamda elde silah savaşmak değildir. Hele bizdeki gibi namertliğin her türlüsünün geliştiği bir toplumsal ortamda doğru, mert ve anlamlı insanı nitelemek ve biraz da böyle ortaya çıkarmak en zor işlerden birisidir. Alçağın, namerdin, döküntünün, çirkinin, en iğrenç olanın bu kadar kol sardığı, etrafı kolaçan ettiği bir sistemde ve dönemde, bütün bunların üzerine yürümek ve bazı darbelerle onu sersemletmek basit bir iş değildir.

Hayır, bu basit olmadığı gibi, bunu kimin nasıl yaptığı da üzerinde durulmaya değerdir. Biz kendimizi bütünüyle burada özlü kılmaya çalıştık. Yani mühim olan gerçeklerin böyle anlaşılır kılınmasıdır dedik. Bazılarınızı gönüllerinin istediği gibi idare etmek yerine gerçeklerini ortaya çıkarmayı esas aldık. Bu kadar fanatiğin, bu kadar kendini kaybetmişin veya her an kendini kaybetmekle yüz yüze olanın bulunduğu bir gerçeklikte başka türlü davranmak, bu durumda olanlara karşı da saygısızlık olurdu. Ne kadar fanatik olduğunuzu, gerçeklerden ne kadar kaçtığınızı ve başarı gerçeğine yaklaşmak istemediğinizi göz önüne getirdiğinizde, durumların nasıl yakıcı olduğu ve kendine gelmenin ne kadar önemli olduğu çok daha iyi anlaşılır.

Bazı şeyleri kesin doğru yorumlamak ve de hakkını vermek gerekir. Lafazanlıkla, bilmem şöyle yetmezliklerle, gerçeklerle oynamakla bu işler yürümez; bunlar aşağılık olmanın, şerefsiz olmanın en temel nedenleridir. Bazı değerlere gözü yaşlıca ilgi göstermek ve karasevda gibi dayanmak da, öyle sanıldığı gibi iyilik falan değildir. Bizde çok etkili olan bu yaklaşımın da çok yoğun bir namussuzlukla ilişkisi vardır. Onu da göstermeye çalıştık; en az sıcak savaş cephesi kadar böyle bir ruhsal cephede de savaş verdik. Çünkü çirkinlikler had safhada. Çünkü kendi ruhunda karartan, yenilgiye götüren birçok şey var. Bunların hepsini gösterdik. Yiğitse çıksın ortaya; ne diye karartıyor, kendi **dipsiz kuyu kişiliği**nde birçok şeyi yutuyor! Bunlara fırsat vermek istemedik. Yine ne kadar ölümcül ve çürük olduğunuzu da ortaya koyduk. Yaşamaktan aciz olan yaşamın bakış açısı, doğrultusu olmayan kişiliklerin aranızda ne kadar çok olduğunu gösterdik. "Çoktan ölmüş de farkında değilmiş" havasında olanları gösterdik. Bunlar yanında, çok çocukça da olsa yaşam heveslerimizi, istemlerimizi, tutkularımızı da göstermeye çalıştık. Ayıp olan bu değil, ayıp olan kendi

"Peki ben mi sizi inkar ediyorum, siz mi beni inkar ediyorsunuz? Ben mi güzelliklerinizi karartıyorum, siz mi ortaya çıkarmaya çalıştığım güzellikleri çirkinleştiriyorsunuz? Ben mi aydınlığı oluşturuyorum, siz mi? Karartan kimdir, aydınlatan kimdir? Umudu yeşerten kimdir, umudu tüketen kimdir? Hırsız kimdir, emek sahibi olan ve değer yaratan kimdir? İşte bunlara biraz açıklık getirdik."

gafletini örtmektir; kendi bitmişliğini, kendi saygısızlığını, çürümüşlüğünü örtbas etmektir. Biz bu tür şeylere girmemekle yine en iyisini yaptık.

İşte görüyorsunuz, sıcak savaşım cephelerine de bir şeyler veriyoruz; kararmış, buz kesilmiş ruhlara da bir şeyler veriyoruz. Orada da bir temizlik hareketi geliştiriyoruz. İster hoşunuza gitsin ister gitmesin, biz böyle işlerle uğraşıyoruz ve tarzımız da böyledir. Karşı çare ve tedbirleriniz varsa ortaya sermekte özgürsünüz. Yeter ki yaşama büyük saygısızlık olmasın, her şeyi çirkinleştirip yerin dibine batırmasın. Bunu istemek savaşçılıktır, mücadeledir. Hiç kimse lafazanlıkla, demagojiyle işleri başka türlü veya keyfince göstermeye cesaret etmesin; insan olmayana insan, yetmeyene yeterlidir dedirtmesin; sahteye ve iğrence böyle ünvan biçtirmesin. Herkesin gerçeği neyse öyle ortaya çıksın. Bu kadar yalanın egemen olduğu bir ortamda yapabileceğimiz en büyük iyilik herhalde budur.

Gerçeklerin dili ve eylemi olmaktan kaçınan biz değiliz. Görüldüğü gibi biz, her şeye az çok bir katkıyla cevap veriyoruz. Ama bizim kadrolarımız pek oralı olamıyorlar, heybetli, otoriteli ve sonuç alıcı olamıyorlar. Bir komuta, bir önder üslubuyla cevap veremiyorlar. Kendi katkılarını ancak çok sınırlı ve çok zavallıca sunabiliyorlar. Peki biz mi böyle istiyoruz? Hayır. Tam tersine biz, tümüyle yeterliyi zorlayan bir havada olmaya büyük özen gösterdik ve bu temelde destek sunduk. Görüldüğü gibi, insan bir yolda ve bir yöntemde ısrar ederse gelişebilir. Bunun çarelerini kendimizde nasıl ortaya çıkardığımızı gösterdik. Bununla şu başarıldı: Tam başarı için istediğimizi belki elde edemedik, ama bazılarının bizi tam başarısızlığa götürmesine de fırsat vermedik. Ne düşmana bu fırsatı verdik, ne de içimizdeki dolaylı düşürenlere, başarısızlığa götürenlere. Bizim iyiliğimiz işte buradadır. Bu konuda bize yutturamadılar; ne düşman yutturabildi, ne de onun içimizdeki dolaylı yansımaları yutturabildi. Sanıyorum yeterli ayakta durduk, karşı hamleleri karşıladık ve kendi hamlemizi de biraz dayattık. Peki bunu anlarlar mı? Orası kendi bilecekleri iştir. Biz üzerimize düşeni böyle yoğunca yerine getirdikten sonra artık günah bizden gitmiştir. Ben günahın ne olduğunu bilirim biraz. Günahı kendi üzerimden attıktan sonra, günahkarlar nasıl ölürse ölsün, o beni ilgilendirmez. Hakkın yolunu, sevabın yolunu bu kadar göstermemize ve buna çağırmamıza rağmen eğer bu yola girmemeye ve gerekeni yapmamaya ısrar ediyorsa, o günahkarın ve sefilin tekidir ve nerede, nasıl giderse gitsin, yeter ki etrafa zarar vermesin. İşte biraz bunun tedbirini alalım. Vicdan hesabı da ancak böyle verilir.

Görülüyor ki, baharın diriliğine biz de böyle cevaplar yetiştiriyoruz. Baharın diriltiiciliğine karşılık bizim diriltiiciliğimiz de bu oluyor. Bunu anlamayan ruhlar artık anlarlarsa kendi hayırlarına olur. Bir halkın içinde ısrarla bu kadar basitliği yaşayanlar, halkın her türlü başaşağı gidişine izin verenler, gözünü hiç yükseklere dikmeyenler ve çare olmaya gönülden inanmayanlar olduktan sonra, bizim gibi bir devrimin de kendini böyle ortaya koyması yadırganamaz. Bu bir intikamdır, biz niye boyun eğelim!

Ben hep böyle bir şeyler yaptım ve yapmaya da devam ediyorum. Buna karşı olanlar güçlü olsunlar ve bizim konumumuzu sarsmaya çalışsınlar. Benimki de bir savaşçılıktır, sizinki de. Ben özveriyle kendi savaşçılığımda yer almak isteyenlere yönelik bir yaklaşım geliştiriyorum. Karşımdakilere karşı da bir şeyler geliştiriyorum. Karşımdakilerin de yanımdakilerin de buna karşılık verme hakları vardır, fakat dökülüyorlar. Elbette bunun nedeni ben değilim. Düşman bile düşmanlığını iyi yapamıyorsa sorumlusu kendisidir. İçimizdekiler yandaşlıklarını iyi yürütemiyorlarsa sorumlusu kendileridir. İlle bizi düşürmek isteyenlerse güçlü olsun düşürsünler. Bir oportünist de kendini örgütleyebilir, bir oportünist de örgüt kurabilir veya bir partiyi boşa çıkarabilir. Böyle yapsanız bile bravo denilir size. Yani buna bile güç yetirememe söz konusu oluyor bizim birçok oportünistе benzer öğemizde.

Dediğim gibi, bütün bunların izahı vardır ve yapılmıştır. Biz de kendi işlerimizin başındayız. Sizi kandırmıyoruz veya ille gelin rica minnetle şu işi yapın demiyoruz. Bu işlere sizler kendiniz talip oldunuz. O zaman "işin esasına göre hizaya gel" dememiz "-onun tarzına ulaş, onun terbiyesine ulaş" dememiz anlayışla karşılanmalıdır. Burada ağlamak söz konusu olamaz. Yiğitlik isteniyorsa, sen onu böyle zavallılıkla lekeleyemezsin, çaresizce duramazsın. Bu sanatın gerekleri vardır, yiğitlik sanatının gerekleri vardır; onu yerine getirirsen, o zaman ölümün bile bir adı, bir şanı olur. Aslında bütün bunlar daha önce de söylendi. Fakat size göre bunlar basittir, fazla anlaşılmazdır. Halbuki anlaşılmaz olan, basit olan siz oluyorsunuz.

Yürümeye ilişkin biz bazı değerleri ortaya çıkardık. Büyütmeye, yüceltmeye ilişkin ağırlık bizdedir, sizde değil. Ayrıca çıkış yapanlarınız da öyle fazla boyvermiyor. Şu ortaya çıktı ki, büyükleriniz, ana-babalarınız sizi güçlü yetiştirememiş. Kemalist veya aşiretçi-feodal etkili yetişmeniz sizi çaresiz kılıyor. Ne o özelliklerle fazla sonuç alabiliyorsunuz, ne de bizim yaratmaya çalıştığımız tarzda boy verebiliyorsunuz. Arada zorlanıp duruyorsunuz. Daha size ne yapalım ilerletmek için?

Biliyorsunuz, bizim işlere "çılgınca işler" denildi, siz de diyebilirsiniz; fakat yine de bir iştir. Bu da bir iş, yaşamın bir biçimi oluyor. Çılgıncadır da diyebilirsiniz, mantığa pek sığmıyor da diyebilirsiniz, ama biz de şunu söylüyoruz: Peki senin karşı gerekçen ne, yaşam dediğin kaç para eder? Yani ülkeniz adına ne söyleyebilirsiniz, halkınız adına ne söyleyebilirsiniz? Hatta kendi adınıza ne söyleyebilirsiniz? Çoğu üzümün sapı bile olamaz, evin hademesi bile olamaz, efendinin karşısında döküntü bile olmaz. Peki böylelerinin kaç paralık değeri olabilir? Tabii bütün bunlar bizim iddiamızdır. Görülüyor ki başkaları fazla güçlü söz söyleyemiyor. Sözde en büyüklerinden tutalım en işbirlikçisine veya en aşağılık olanına kadar hepsi bitiktir. Güçlü sözleri yine biz epey söyledik. Tabii bundan sonra daha büyük sözleri bazıları söyleyebilir ve daha büyük işler ortaya koyabilir. Ve biz ona da hizmet etmeye hazırız.

Bizimkinin de bir okul olduğuna inanalım

Bizim tarzımız hizmet tarzıdır, emekle çok bağlantılı bir yaşam tarzıdır. Daha yüce emek ve daha başarılı çabalar ancak bizim büyük övgümüzü, alkışımızı toplayabilir, desteğimizi alır ve katkımızı yanında bulur. Görülüyor ki, bu konular öyle sandığınız gibi yüzeysel, hafif ele alınamaz. Bizim yürüttüğümüz işler öyle hesapsız kitapsız değildir. Bu işler öyle karasevda bağlılıkla, kendiliğindenlikle, ilgisizlikle götürülemez. Bizim işlerin mantığı ve ruhu çok farklıdır; tarzı, çabası, hesabı, kitabı vardır ve oldukça da yamandır. Okuyamıyorsanız ben ne yapayım! Bunların hepsi yazılmış ve kitap haline getirilmiştir. Ama kendinizi bir karacahil gibi kılıyorsunuz, cahilin cahili oluyorsunuz. Bu durum elbette göre ayarlarsınız. Fakat gerçek öyle değildir, gerçeklerin dili farklıdır. Siz hep çok akıllı olduğunuzu sanıp öyle derinleşiyorsunuz. Ama gerçeklerin dilinin farklı olduğunu söylüyorum ben. Gerçekler sizin bütün yanılgılarınızdan, bütün gözükaralığınızdan çok daha inatçıdır. Onları da daha çok biz temsil ediyoruz. Gücümüzü de zaten buradan alıyoruz. Öyle biliyoruz. "Yerim dardır, oynayamıyorum" demiyoruz sizin gibi. Çok dar bir yerde de mükemmel oynuyoruz. Büyük siyasi oyun, büyük askeri oyun neredeyse bütün dünyanın dikkatini çekecek kadar gelişti bizde. Sizin yeriniz geniş olmasına rağmen oynamasını bilmiyorsunuz. Ben hiçbir zaman sizin ulaştığınız yerlere ulaşmadım, ama ulaştığımda da he-

> "Bir ulusal yazgı gibi görülen kendinde yaşamı mahvetme eğilimini kırdık diyebiliriz. Bu eğilimi, bu yaşamama ve ölme eğilimini kırdık, hem de adamakıllı kırdık. Ama tam yaşamın yoluna, başarının yoluna girildi mi? Tam girildi denilemez. Ancak mevcut olan da az bir gelişme değildir. Sizin bu ölümlü kişiliklerinizin, müthiş çirkince yaklaşımlarınızın kendisiyle birlikte her şeyi öldürmesine fırsat verilmemesi de bizim açımızdan önemli bir başarıdır."

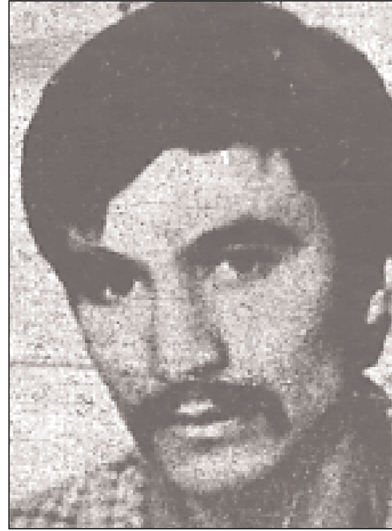
kötüdür ve bunu aşmak sizin için yaşamaktır. Gençsiniz, güç yetirebilirsiniz diyorum her zaman. Kitaplarımızda çok şeyler yazılı, isteyene hemen hemen her türlü bilgi veriliyor, her türlü işin esası üzerine ders var. Her iş ve her konuda var bu. Meleklerin işlerine ilişkin de, şeytanların işlerine ilişkin de hemen her şey var. Amansız eylem ilişkilerine ilişkin de, en gelişkin duyguların durumlarına ilişkin de bir izah vardır. İsteyenler hepsini bulabilir.

Tabii bütün bu işlerin kendi aralarında da çok sıkı bir bağlılık vardır. Öyle hiçbir şey kendiliğinden, sizin yaklaştığınız gibi tek düze, yalıtılmış, birbirinden kopuk değil. Her şey son derece koordineli, örgütlü, etkilenen ve etkileyen bir yaşamsal bütünlüğe sahiptir. Elbette bunlar üzerinde çok yoğun durulursa ancak öğrenilebilir. İyi bir öğrenci olmayı bilmeniz bile sizin için hayli önemlidir. "Ben okurum okurum mektep okurum" derseniz, o zaman tabii o okuldan iyi bir öğrenci olarak çıkamazsınız. Bu bir okul aslında. Her şeyden önce, bizimkinin de bir okul olduğuna inanacaksınız. Başkalarının okulu ile karıştırmayın bunu. Bu okulun da kendine göre bir kimliği vardır. Buna inanmalısınız ve mümkünse gereklerine ulaşmalısınız. Belki ahım şahım değil ama, yine de bir okuldur. Kendi tarzını kendi kendine bile ilerletebiliyor. Böyle çok özgür bir okuldur. Ve bizim burada oluşturduğumuz bu geleneği siz dağlara öyle nakşedebilirsiniz ki, bin yıl bile geleceği belirleyebilir. Bunu yapamıyorsanız, zayıflığınız yüzünden, iyi bir öğrenci olarak çıkmayı bilemediğinizden ötürü oluyor bu. Yani o eski çobanlara benziyor; çoban birkaç keçi güderek yaşamı idare eder. Yine karasabandan başka elinden iş gelmeyen çiftçiye benziyor durumunuz. Fakat bizim okul hayli karmaşık ve dersleri de yoğundur; bunu edinip uygulayabilirseniz, gerçekten büyük gelişmelere yol açabilir.

Görüyorsunuz ki böyle derin ve tarihi işlerle uğraşıyoruz. Bazıları ısrarla bizi anlamamazlık ve uygulamamazlık ederse, biz de gerçeğimizin böyle olduğunu açıkça dayatırız. Söyleyelim yani, bizi yüzeysel ele alan kim, layıkıyla veya gerekeni yapamayan kim, dersleri boşa çıkartan veya anlamını yitiren kim? Burjuva okulundaki ilginin bile onda birini gösteremeyen kim? Yani düzenin vereceği bir memurluğa kırk takla atarken, bizim burada verdiğimiz altına bile yüzünü çeviren kişilik kimin kişiliği? Kendine karşı bu kadar saygısız olan elbette iflah olamaz. Kendi öğretisine gereken değeri vermeyen, ciddi olduğunu ileri süremez. Siz tabii akıllı köylülersiniz, akıllı küçükburjuvalarsınız, hepsini kendinize

başkalarının sandığı gibi kuru bir otoriteden, ucuz ayarlamalardan kesinlikle gücümüzü almıyoruz. Çünkü biz sıfırlardan buraya gelen ve nasıl geldiğini bilenlerdeniz.

Bu belirttiklerimden inşallah bir şeyler anlarsınız. Savaşa gidiyorsunuz, "çok çeşitli cephelerdeki mücadeleye varız" diye kendi kendinize sözler veriyorsunuz. Bunlar güzel şeylerdir, ama gerçeğin dili de dediğim gibidir. Sizden yaman adamlar çıksa kesin alkışlarız. Biz kıskanç filan değiliz. Ben halen büyüklükleri arama peşindeyim. Kendimi en büyük yerine koyma gibi bir hastalığım kesinlikle yoktur. Büyüklükleri tanrıbile olsa aramaya çalışıyorum; evrende, hücrelerde, atoma dek her yerde arıyorum. İşte bu kadar araştırmacıyım. Çoğunun yaptığı gibi, kendimizi bastırıp da "benden büyüğü yok" demiyoruz. "Benden büyüğü

yok" ideolojisi bir gözükaralıktır. "Ben hiçbir şeyim" biçimindeki zavallılık da onun tersyüz edilmiş biçimidir. Kuşkusuz biz böyle değiliz. Görüyorsunuz ki, biraz gerçeklerin dili olma, yaşamın dili olma söz konusu. Siz de özen gösterseniz biraz daha iyi olabilirsiniz. Başka türlü bu PKK olayında yer almak, yürümek ve yaşamak çok zordur. Bunu herkes için söylüyorum. PKK'nin öyle fazla ustası yok. Hepsi birdir, eskisi de yenisi de çocuk gibi, hatta bebek gibidir. Hepsi de öğrencisi olabilir bu okulun ancak, ben de dahil tabii. İyi okuyup da böyle tam hayata geçirecek biri olsa, düşmanı, çirkinliği, kötülüğü müthiş yok eder. Demek ki daha emekleme döneminde çoğu, daha abc'yi sökmekle uğraşıyorlar. Fakat mevcut durum yine de bir öğrenimdir. Daha fazla özen gösterin, daha fazla öğrenin ve daha fazla uygulayın! Terbiyeli olun, hiç olmazsa haddinizi bilmemezlik etmeyin, karacahil gibi kendinizi dayatmayın. Az öğrenin, öz öğrenin ve yapın! Bu da kabuldür yani.

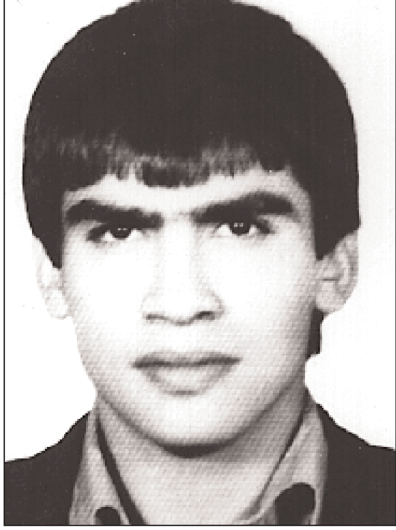
Düşmana karşı başka neler yapabiliriz? Sahamız dar olmasına rağmen, hala işte bu çabaları sergileyepinizin oynadığı yer ve zamandan daha az bir süre ve olanakla büyük işler çevireceğime eminim. Oysa arkadaşlar gidiyorlar bir çorbaya kendilerini bitirtiyorlar; bir alışkanlığa, bir kör geleneğe takılıp bitirtiyorlar kendilerini. Bu, onların ne mal olduğunu ortaya koyar. İyi yaşadığını mı? Hayır, aptalın ta kendisi olduğunu gösterir. Anlamını verememiş, tarzını yakalayamamış, ne kadar aptal olduğunu kanıtlamıştır, o kadar. Bu kadar öğretmeye rağmen silahtan bir şey anlamıyor, dağdan bir şey anlamıyor, ilişkiden bir şey anlamıyor. Böyle serseriler kimi kandırabilir, kimi inandırabilir!

Evet, önderlik gerçeğimiz, üretim gerçekliğimiz, mücadele gerçekliğimiz böyledir. Elimizden gelen budur. Kimse bize bir şey vermedi ki, daha fazla istesin. Siz de öyle fazla bir şey vermediniz bize ki isteyesiniz. Bulup buluşturduk bir şeyler, onu da veriyoruz. Elimizden gelen bu. Başka yerden hiç alamıyorsunuz, kendiniz de oluşturamıyorsunuz, "buna da bin şükür" demeniz gerekiyor.

Velhasıl bu **bahar kampanyamızda teslimiyet yok, isyanda kırılıp dökülmek yok.** Bazıları ne kadar dökülse ve teslim olsa da, genel yürüyor. Halkın yürüyüşe geçmesi ve etkinliği az çok varlığını sürdürüyor. Öncüler zorbela da olsa yine ayaktadırlar. Bu, tarihimizde ilk defa adına biraz **özgürlük yürüyüşü** diyebileceğimiz, özgürlük savaşımı diyebileceğimiz bir olaydır, büyük bir eylemdir. Biz bunu daha da özenle götüreceğiz. İsterim iyi birer komutan olarak katılmanızı, yaman birer savaşçı olarak yer almanızı. Bunun için biz de birçok şey verdik ve gerçekten teknik araçları bile hiç kimsenin kullanamayacağı bir biçimde, işlevinin çok üstünde ve hatta tersinden kullanarak yüklendik, belki arkadaşlar bir şeyler alırlar diye. Bu koşullarda ve bu çerçeve dahilinde verilecek bundan daha fazlası olamaz. Eğer almasını bilirseniz aslında her şey var. Mesajı almak isteyen ne ararsa bulur içinde. Dolayısıyla bahar kampanyasına böyle katılmak iyidir diyoruz. Kendi açımızdan gerekeni yaptık ve kampanya gelişsin, sonuçlarını da göreceğiz. Ömrümüz yeterse çıkacak sonuçlara verecek bir karşılığımız da mutlaka olacaktır. Sözümüz budur.

Böyle büyük bir hamleye girişirken kuşkusuz kendimizi kırıp dökmek istemiyoruz, böyle freni patlamış araba gibi bir yere çarpıp lime lime etmek istemiyoruz. Olası saptırmalara karşı da uyanığız ve ne kadar hız kazanmış da olsa yine de varışı sağ salim yapmak istiyoruz. Bu da önemli bir hassasiyet gerektiriyor. Yani hem cevap vermek, hem sağlam temsil etmek ve hem de çok hız-

lı yürürken çarpmadan taşıyabilmek; işte bu bizim tarzımız oluyor. Sizinki de böyle mi acaba? Hızı nerede, çarpıp çarpmadığını farkediyor mu, ne kadar kırıp döktüğünü görebiliyor mu? Kendi kendinize çok sormanız gereken bir sorudur bu. Bazıları bir hantal kadar bile hızlı yürüyemiyor. Bazıları yürürken etrafta kırıp dökmedik bir şey bırakmıyor. Halbuki çok özenli bir yürüyüş ister bizim devrimimiz. Hızı kendine göredir, böyle düşmanın ulaşamayacağı ve kendisinin de kırıp dökmediği bir hızdır.

Bütün bunlar elbette yaptığımız hizmetlerde var ve biz de onu temsil etmeye çalışıyoruz. Yoksa kendimize zorumuz mu var? Tarzın kendisi emrediyor bunu. Eğer böyleysen sağ salim limana vardırabilirsin gemiyi, aksi halde alabora olur, her an bir girdapta boğulup gitmek işten bile değildir. Siz işte biraz öylesiniz. İnsan üzülüyor buna tabii. Acı duyuyor insan sizin durumunuzdan, erken ölümünüzden, şahadetinizden, tutuklanmanızdan, hatta en önemlisi de saflardayken birer tutuklu gibi, tutuk kişi gibi kalmanızdan, değer yaratmamanızdan. Halbuki bizim tarzımızın bu sizin tarzlarınızla hiç ilgisi yoktur. Bizim tarzımız hızlıdır, gerçekten yükü taşır ve limana da vardırır.

Şimdi sizin de kendinizi biraz daha gözden geçirme, hızını yeniden tayin etme, kırıp dökmeyen bir çalışma tarzına ulaşma fırsatınız var. Gençsiniz, yorulmamışsınız, anlayışı esas alsanız, ilkeyi esas alsanız, tutumu esas belleseniz kim sizi saptırabilir? "Doğrusu budur" deyip inat ederseniz ve bunda da hesabınızı tam yaparsanız, sizin sağlam bir biçimde limana ulaşmanızı ve yükü kırıp dökmeden, büyük zenginlikle oraya taşımanızı hiç kimse engelleyemez. İşte bu imkan elinizde diyorum. Tabii az bir yük değil, değersiz bir yük değil, ulusal bağımsızlık, eşitlik ve özgürlük yükü altın değerinde bir yüktür. Onu sağlam limana vardıracaksınız, başarı bayrağını yükseltecek ve altında toplanacaksınız. Bu kervanın sahipleri böyle kişilerdir. Sizler de bunun farkında mısınız acaba? Böyle soruları kendinize sordunuz mu şimdiye kadar? Buna göre bir ayarlamanız, mesafe katetmeniz, örgütlemeniz ve öncülüğünüz oldu mu? Bu soruları her zaman sormalısınız kendinize. Ders böyle alınır. Yoksa lafazanlıkla, demagojiyle, sağa sola sataşmayla bu kervanın yürümeyeceği çok açık. Siz iyi niyetli de olsanız, kervanı yolundan çıkarmak isteyenler, delik açıp gemiye su sızdıranlar az değildir. Onları görebiliyor ve engelleyebiliyor musunuz? Akıllı bir kervanbaşı, akıllı bir kaptan bütün bunları düşünmek ve gerekeni yapmak zorundadır. Yoksa zordur, kervan ürker ve ürktü mü fincanlar birbirine değer ve kırılır. Bunları mutlaka ve derinliğine anlamaya çalışın. Ve böylece bu büyük kampanyaya, bu büyük zenginlik taşıma kervanına öncülük edin, kılavuzluk edin ve menzile sağlam ulaştırın!

Şehitlik gerçeğimiz yaşam gerçeğimizdir

Şimdi bu bahar kampanyamız yine Newroz'la birlikte ve özellikle Avrupa'daki kitlemizin anlamlı ve etkin çıkışıyla gelişiyor. Kürdistan'dan çok uzak yerlerde insanlarımız bedenlerini tutuşturarak bu tarihi hamleyi başlatıyorlar. Zaten üzerinde yoğunca durduğumuz hususlardan biri bu Newroz şehitler geleneğidir. Ve genelde şehitler gerçeğinin değerlendirilmesidir. Şehitlik gerçeği yaşam gerçeğimizdir. Mutlaka şehitlik gerçeğini yaşam gerçekliğine dönüştürmeliyiz. Şehitteki emri görüp yürüyebilmeliyiz. Şehit komutasını anlayabilmeli ve gerekeni yerine getirmeliyiz. Özellikle şehidin yaşam anlayışını kesin temsil edebilmeliyiz. Anıya gerektiği biçimde karşılık vermeme gibi büyük bir yüzükaralığı ve aşağılık bir durumu kesinlikle kabul etmemeliyiz. Şehidin gücünü, şehidin tutkusunu, şehidin direnişini, şehidin acısını kendi şahsımızda mutlaka yaşatmalıyız. Mutlaka şehitle yaşam arasındaki köprü olabilmeliyiz. Şehidin yaşamıyla yaşayanların ölümü arasındaki farkı görmeliyiz. Namussuzca yaşam sahiplerinin çok olduğu veya basit yaşam kırıntılarına yapışıp kalanların neredeyse egemen olduğu bir halk gerçekliği içerisinde, bu büyük yaşam meşalelerini söndürtmemeliyiz.

> "Mazlum yoldaş, ideolojimizi iyi bilen bir arkadaşımızdı. Partimizi ruhundan tanıyan ve öyle kalmaya büyük özen gösteren gerçekten görkemli bir kişilik. Bu anlamda bu kişilik tam bir PKK oluyor; PKK'nin yaşam sözü, onun zirvesi oluyor."

Ben kendi payıma bu meşaleyi söndürtmemek için çok yetkin olmaya çalıştım. Onların yaşamla kurdukları bağı doğru değerlendirmeye özen gösterdim. Yaşayanların yaşamını şahadete yakın kılarak, böylece şehitleri yaşama, hayatı yaşayanları da şehitlere yaklaştırarak köprü olma rolünü iyi oynamaya çalıştım. Çünkü başka türlü karşılık vermek mümkün değil. Şehidin yaşamındaki büyük anlamı bilmekle birlikte, onu bir yaşam gücü haline çevirmenin büyük ustalık istediğini, büyük sabır ve dayanma gücü istediğini bilerek, bunun sorumluluğunu duyarak bir köprü rolüne adamakıllı sarıldım. Gafilce yaşayanların gafletini durdurmaya, yaşama sahtekarlığına fazla geçit vermemeye çalıştık. Diğer yandan şehidi adeta teorileştirdik, savaş teorisine dönüştürdük. Böylece etkili ve egemen olmasına güç getirdik. Sahte yaşamın önünü kestiğimiz kadar, şahadetin teorisi ile yaşamı bir kez daha canlandırmaya, öyle kaynaştırmaya ve çare olmaya çalıştık. Gelişmeler oldu, şehit yaşama geçirildi, yaşam biraz şehide göre oldu.

Hala ne kadar saygılı kaldığınız tartışmalıdır. Saygıyı sürekli kılmaya çalışıyoruz. Belki istenildiği kadar olmadı, ama büyük saygısızlık yapılmasına da fırsat verilmedi. Şu anda şahadet yolunda yürümeye hazır olmanız bunun kanıtıdır. Biz bu halkı da bu temelde tuttuk. "Gafilce ve haince yaşayamazsınız" demekle şehide biraz bağlı kalındığını gösterdik.

PKK tarihinde şehitlik üzerine birçok değerlendirme yapıldı. Ben özellikle başlangıç şehitleri için en doğru değerlendirmeleri sunmaya çalışmıştım. **Haki KARER** yoldaşın anısına yapılan değerlendirmeden en son Newroz kahramanlık şehitlerinin anısına yapılan değerlendirmeye kadar, hepsinin yerinde bir değerlendirmesini yaptık. Bunu her şehit için yapmaktan da üşenmezdim, ama fazla gerekli olduğuna da inanmadım. İnandığımda yaptım. Zaten kendini şehitlik çerçevesine oturtacak bir kişilik, bu kadar şehidi anlamıyla bilecek bir kişilik büyük olur. Bazılarınızın şehit yakını olduğunu söyleme durumunuz var, şehitlerin kendi şehidiniz olduğunu söyleme durumunuz var. Eğer bunda sahte değilseniz, eğer samimiyseniz, biraz da bizim bu gerçekleştirme tarzımıza benzer bir tarzı tutturmanız gerekir. Şehidi kendinde yaşatmak, şehidi doğru yaşatmak, şehitle çelişen yaşamın önünde durmak, "ya yaşayamazsın, ya da doğru yaşarsın" hükmüne bağlı kalmak büyük önem taşır. Öyle olursanız şehidin sahibi veya onun sürdürücüsüsünüz. Bu böyledir. Başka hiçbir biçimde kendimizi onurlandırmayalım.

Ben çocukken bile böylesi ölümleri kötü bulurdum, böyle anlamlı bulamazdım. Sonra da şunu gördüm: Ölümler aslında yaşayanların zavallılığını gösterme aracı oluyor. İnsanlar ölüler için döktükleri gözyaşını aslında kendileri için döküyorlar. Ölende kendilerini görüyorlar, kendi ölmüşlüklerini, hayattayken ölmüşlüklerini görüyorlar. Yoksa böylesine bir ölüm ağlayışı pek anlaşılır değil. Kendini bu kadar zayıf bırakma, kendini bu kadar ölüye benzetme söz konusudur ki, bir ölüde kıyamet koparıyorlar. Çok doğal bir yaşam sürecini böyle gözyaşına boğmak bana pek anlamlı gelmemişti. Nitekim şimdi şahadetlerde fazla ağlama yoktur. Şehitleri cesaret, güç ve yaşam gücü haline getirme vardır. Bu da kötü ölüme bir cevap oluyor. Bizim cevabımız oluyor. Ölüm korkusunun böyle cesarete dönüştürülmesi küçümsenemez. Bu başlı başına büyük bir kazanımdır. Kürdistan halkındaki büyük ölüm korkusunu, bu büyük acılı ve gözyaşılı durumu şimdi böyle daha fazla cesaretle savaşmaya dönüştürmek çok büyük bir gelişmedir.

Bunu da biz yaptık, bunu özenle hazırladık ve şimdi herkes biraz da böyle ölümsüz kılınmıştır. Ölüme karşı anlayışı doğru geliştirmemiz, yine ölümle yaşam arasındaki bağı doğruya yakın değerlendirmemiz korkuyu yendi; daha fazla cesaret, daha fazla hayattayken ölmemek, fiziki olarak ölündüğünde de bunu ölüm sanmamak biçimindeki durumu biz ortaya çıkardık. Tabii bu da küçümsenemez bir gelişmedir. Bu, Kürdistan için büyük bir ihtiyacın giderilmesidir. Ölüm korkusunun giderilmesi sağlanmış, yaşamda ölümsüzlük duygusunu yaratma ihtiyacı giderilmiştir.

İşte bu büyük şehitler biraz bunun öncüleri oldular. Bu gerçeğin anlaşılması ve etkili kılınmasında en önemli rolü yerine getirdiler. Ben buna ölüm korkusunu yıkma, yaşamı ölümcül etkilerden arındırma, fiziki ölümlerden de korkmama veya şahadetlerden korkmama, kutsal değerler uğruna ölümde yaşamın mevcudiyetini gösterme ve böylece daha katlanabilir bir ölümle bir yaşamın bağını kurabilme diyorum. Bu önemli bir gelişmedir.

Mazlum direnişçiliği partinin büyük ruhudur

Yaşamda yeni günün dirilişini temsil eden **Newroz şehitleri** üzerinde de biraz durduk. Bizim bazı değerli yoldaşlarımız böylesine yaşamsal bir ölümle bu güne karşılık verdiler. **Mazlum** yoldaşın şahadetini de az çok anlamlandırdık. Mazlum yoldaşın Newroz şahadetinde gerçekleşen şeyin büyük bir teslimiyete, o vahşet döneminde özellikle umudun o son kırıntılarının da alınıp götürülmesine, namuslu ve onurlu yaşam olanağını tümüyle elden çıkartmaya, bunun için gerçekleşen son derece vahşi saldırıya karşı kendi kişiliğinde bitebilecek en son direnme hamlesiyle karşılık vermek olduğunu, böyle bir anlamının bulunduğunu ortaya çıkardık. Müthiş bir karanlık içinde bir kibrit çöpünü aydınlık gerekçesi yapmak, yaşamın korkunç bir biçimde teslim alınmak istenmesine karşılık kendini böyle feda ederek yaşam için böyle iddia olmak, iddia olarak varlığını sürdürmek çok önemliydi ve bu gerçekleştirilmiş oldu. Çünkü o haliyle yaşamı daha fazla götürmek mümkün değildi. Öyle bir baskı, öyle bir vahşet var ki, özgür bir yaşamın, namuslu ve onurlu bir yaşamın sözü olabilmek ancak böyle bir eylemle mümkündü.

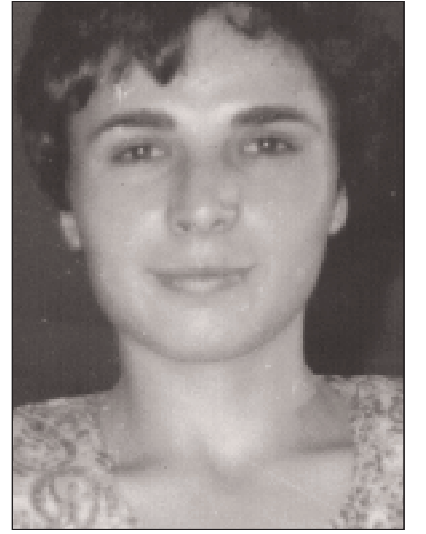
Dediğim gibi, Mazlum yoldaşın şahadetinin bu gerçeği ifade etmesi çok önemlidir ve bunu anladığı ortaya çıkıyor. O, ideolojimizi iyi bilen bir arkadaşımızdı. Partimizi ruhundan tanıyan ve öyle kalmaya büyük özen gösteren gerçekten görkemli bir kişilik. Bu anlamda bu kişilik tam bir PKK oluyor; PKK'nin yaşam sözü onun zirvesi oluyor. Çünkü o dönemde kesinlikle bir teslimiyet dayatması var ve teslimiyet öyle bir kişiye dayatılmıyor. Hatta teslimiyet sadece PKK'ye de dayatılmıyor. Şüphesiz biz dışarıda direniyoruz. Bizim de yapacaklarımız var. Ama oraya dayatılan teslimiyet daha fazla belirleyici oluyor. O teslimiyetin ardından getirilecekler belki daha belirleyicidir. Bir Diyarbakır zindanına dayatılmış teslimiyetin tam başarısı, o Şahin-Yıldırım ihanetinin tam zafere ulaşması, binlerce teslimiyetin peşisıra gelmesi olacaktır. Onun bir halkın başına bela yapılması da herhalde en azından kemalizmin –ki bunlar "-Genç Kemalistler" adıyla bunu yapıyorlardı– 1925'lerdeki zaferi kadar bir zafer olacaktı.

Yine bu biraz Dersim gerçekliğinde ortaya çıkıyor; kemalizmin 1938'de Dersim'de sağladığı zaferin bu aşağılık unsurların şahsında, hem de tam "Genç Kemalistler" olarak Dersim kişiliğinde adeta tam zafer kazanarak sonuca gitmesi oluyor. Mazlum da bir Dersim gerçekliğidir ve herhalde bunu çok iyi bildiği için böyle bir direnme tutumunu sergiliyor. Dersim direnişçiliği Kürdistan'daki son direnişçiliktir; ne kadar geri ve yetersiz olursa olsun böyledir. Oraya dayatılan ihanet ve asimilasyon da en güçlü ihanet ve asimilasyondur. "Genç Kemalistler"in ifade ettiği gerçeklikte dile getirilen şudur: "Dersim budur, bunun karşısında başka herhangi bir gerçeklik söz konusu olmaz. Bu aynı zamanda Kürdistan için söylenebilecek en son sözdür. Bu söz de bizim sözümüzdür. Direnemezsiniz, teslimiyetten başka yapacağınız hiçbir şey yok." Zaten bunu günlük olarak çok çarpıcı ve korkunç bir yoğunlukla işlemişlerdir. Tek tek kişilerle uğraşarak yürütüyorlar. Yani sonuç almak için neredeyse günler sayılıdır.

Mazlum direnişçiliği işte bu noktada kendisini biraz daha devreye sokuyor. Çünkü orada her şey başaşağı gidiyor, teslimiyet çok hızlı gelişiyor. Yapılması gereken şey bir eylem türüdür. O da bu eylem türüyle yine çok anlamlı bir günde, bir yaşam gününde, bir yeni günde, bir diriliş gününde bunu gerçekleştiriyor. Gerçekten de Mazlum yoldaşın direnişinin daha sonraki süreci tamamen etkilediği, teslimiyete karşı direnişçiliği egemen kıldığı biliniyor. Bu direnişin bizim direnişimizi de güçlendirdiğini, dağ direnişine de taşırıldığını çok iyi biliyoruz. Bunun da bir ulusal direniş ve diriliş olduğu şimdi çok daha iyi anlaşılıyor.

Mühim olan her şeyi bir şehide yüklemiyoruz veya her şeyi o doğurdu diye kendimizi aldatma yaklaşımı içinde değiliz. Ama daha derinlikli bir anlayış gerekliyse, o anlayışın da aşağı yukarı böyle etkili olacağını kesinlikle söyleyebiliriz. Kesinlikle şehidin anlamı budur diyebiliriz. Anlamı daha da derinleştirilebilir, ama özcesi budur. Nitekim ondan sonra peş peşe gelen eylemlilikler vardır. Gerçekten de Newrozlar bu tarihten itibaren çok yaşamsal kılındı. Newroz günlerinin direniş günleri haline gelmesinde Mazlum direnişçiliğinin etkisi asla küçümsenemez.

Zekiye ALKAN: Her türlü köleliğe en anlamlı tepki

> "Zekiye ALKAN'ın direnişi de Diyarbakır geneline dayatılan, bu temelde de bütün Kürdistan'a ve Kürt halkına dayatılan sinmişliği, korkuyu ve çaresizliği gidermek oluyor."

Şimdi en son bu Newroz şehitlerimiz var. Biz Zekiye ALKAN'ın şahadeti üzerine bir değerlendirme yaptık. Bu da Diyarbakır'da oluyor. Bu şahadetin de Mazlum'un şahadetiyle bağlantısı açıktır. Mazlum nasıl zindanda partiye dayatılan teslimiyete karşı büyük bir eylemsel ve şahadetiyle bunun bir zaferi oluyorsa, **Zekiye ALKAN**'ın direnişi de Di-

yarbakır genelinde dayatılan, bu temelde de bütün Kürdistan'a ve Kürt halkına dayatılmış olan sinmişliği, korkuyu ve çaresizliği gidermek oluyor. En azından onunla bağlantısını kurarak, kendini böyle direniş durumuna taşımak istiyor. Bu yoldaşımız hiç şüphesiz ortama dayatılan bütün çelişkileri en yoğun biçimde de yaşayabilirdi. Bu arkadaş için çelişkide olduğu söyleniyor. Bir kadın çelişkisini, özgürlükle düşkünlük arasında bir durumu yoğunca çözmeye çalıştığını söyler ki, anlamlıdır. Biraz da bu kişilikler böyle direnişler ortaya koyabilir. Çelişkisi olmayan kişiliklerin anlamlı direnişlere öncülük edebileceklerini sanmıyoruz. Zekiye yoldaşın bir özgür kadın olmaya çalıştığı, fakat bunu başaramadığı, sıkıldığı, buna öfke duyduğu ve adeta böyle sürüp gittiği, tam da bu süreçteyken böylesine bir eyleme kalkıştığı söylenir. Bizim için bu daha anlamlıdır. Zaten rahat ve kendinden emin olan bir kişi büyük eylemliliğe girişemez. Kendi halinden memnun, kendine tutkun birisi kesinlikle böyle bir eyleme kalkışamaz. Kadın özgürlük arayışı önemlidir. Bu başlamadan da zaten öyle bir eyleme kalkışmak, ona cesaret etmek bile mümkün değildir.

Fakat tam çözüme gidememe de anlayışla karşılanmalıdır. Çünkü özgürlüğü tam çözebilse, özellikle özgürlük savaşımını, onun eylemini daha örgütlü yapar, daha planlı geliştirir. Ama yine de büyük bir eylem, büyük bir özgürlük tutkusu olmak istiyor. Bunu da öyle bir Newroz'da Diyarbakır surlarında kendisini meşale gibi yakarak ilan ediyor. Yine anlamlı olduğu söylenebilir. Kadın olması daha anlaşılırdır. Çünkü insan ancak böyle yoğun bir çelişkiyi yaşamakla bu cesarete ulaşabilir.

Mazlum yoldaşın gerçeğinde de bu var. O parti ruhu oluyor, partinin büyük direniş ruhu oluyor. Orada artık bir insan vardır, kadın veya erkek olması hiç önemli değildir. Orada en büyük insanın direnişi, onun büyük eylemi söz konusudur. Burada da bir kadın olması daha anlamlıdır. Neden? Çünkü Diyarbakır'ın kendisi en dökülmüş bir fahişe kadından daha beter bir durumu yaşıyor. Yani oradaki erkeklik bir kadından daha beterdir, daha aşağılık durumdadır. Bir fahişeden bile daha beterdir aslında. Mutlaka Diyarbakır'ın bir etkisinden söz edeceksek veya Kürdistan merkezli bir yerdir diyeceksek, fahişe kadın değerlendirmesi yapıldığında düşmüşlüğün sınırı çizilmek istenir, Diyarbakır o koşullarda biraz da buna benzer bir yerdir. Bu kadar sömürgeciliğin merkezi olacaksın, bu kadar sessiz kalacaksın ve her gün bu kadar çiğneneceksin, tecavüz edileceksin: Bu, fahişe kadından daha başka anlama gelmez. Bu yönüyle ele alınması söz konusu olabilir. Ona mutlaka bir tepki gerekir. Fahişe kadına veya düşmüş kadına tepkisi anlaşılıyordur. Diyarbakır'ın kendisi öyle olduğuna göre, ona karşı öyle bir tepki gösterilmelidir. Bu şahadette bunun mutlaka bir etkilemesi vardır.

Diğer yandan bir kadın olarak da çelişkilerini anlıyoruz. Bir kadın olarak çelişkiyi duymak, özgürlük arayışı içinde olmak, gerçekten büyük bir zorlu sürece girmek demektir. Bir yandan bir kadın köleliğinin iğrenç durumunu bilince çıkaracaksın, diğer yandan özgür yaşam tutkuların gelişecek: Bu korkunç bir zorlamayı beraberinde getirir. Gerçekten biz bunu da epeyce açmaya çalıştık. Benim anlayışıma göre köle bir kadının, bizim toplumsal koşullarımızda, Diyarbakır koşullarında köle bir kadının bilince dönüşümünü, özgürlük yaşamına doğru yol almasını görmek, böyle çelişkili duruma kendinde bir yer bulmuş olmak kesin olarak PKK'nin etkilemesiyle olabilir. Zaten o dönemde PKK'nin etkisi Diyarbakır'ı sarmıştır. Zindanın sarması var, gerillanın sarması var, gençliği sarmıştır. Kadın özgürlük çabaları da biraz anlaşılır oluyor sanıyorum. İşte böyle bir kişiliğin bütün bu faktörlerden etkilenmesi söz konusu oluyor. Belli bir bocalaması var, başka türlü mücadele etme isteği de var, edebilir de. Ama O bu biçimini tercih ediyor. Kendine göre planlı, kendine göre anlamlı bir eylem. Bu direniş Diyarbakır'daki zindana dayatılanlara, Diyarbakır'daki halka dayatılana, bir kadının yaşadığı büyük olumsuzluğa, bunların hepsine toptan bir tepki oluyor. Bu tepki de böyle yaşamsal kılmaya veya "yaşama ancak böyle anlam verebilirim" dedirtmesine götürür. Eylem gerçekleşiyor. Buna vereceğimiz anlam da budur. Bu eylemin de bu çerçevede geliştiğine kaniyiz ve anlamı büyüktür. Nitekim bundan sonra Diyarbakır'daki gelişmenin farklı olduğu; halkındaki gelişmenin, kadındaki gelişmenin biraz daha özgürce olmaya doğru yüz tuttuğu biliniyor.

Rahşan DEMİREL: Metropol kitlemizin ülkeye taşırılmasında bir köprü

Bir diğer direniş, İzmir Kalesi'nde bir kendini yakma olayı var. **Rahşan DEMİREL** adında çok genç bir Kürt kızının direnmesi var. Şimdi oraya taşırılmış bir Kürdistan'ın Mardin gerçekliği var. Yurtseverlik zaten etkili. Bu genç kızda bir yandan savaş ve özgürlük tutkusu mevcut, ama öte yandan oldukça zayıf. Örgütsel savaşım gerçeği etkiler. Newroz'lu günler de yine hızlı ve yoğun yaşanır. Belli ki burada kendisini özgürlük savaşımına müthiş vermek ve bir şeyler yapmak istiyor. Fakat bunun teorik gücünü fazla bulamadığı ve pratik geliştirme olanağını yakalayamadığı için, yani bir yerde tutkusu, teorisi ve örgütlülük düzeyini aştığı için, buna karşılık bir şeyler yapmaya ahdettiği için, farklı bir eyleme yöneliyor. Orada kitlemizin içinde yaşadığı utanç verici koşullar, kendi ailesindeki zor koşullar, kendisinin özgürlük ve özgür yaşam anlayışıyla bağdaşmayan alçaltıcı yaşam koşulları Newroz'un o dirilticiliği ve çekiciliğiyle birleşince, böyle bir meşale eylemi ortaya çıkıyor.

Mümkündür, böyle bir ruhta böyle bir cesaret ve ardından böyle bir eylem ortaya çıkabilir ve çıkıyor da. Bu eylemi anlamlı bulduğumuzu söyledik. Bu şahadetin metropol kitlemizi aydınlattığı, düşkün yaşam koşullarındaki yüzlerce kişiyi savaşıma çektiği, onlara dayatılan mezarı deldiği, metropol halkımızın kendine getirilmesinde ve ülkeye taşırılmasında bir kaldıraç ve köprü rolünü oynadığı daha çarpıcı görülmüştür. Mesaj bu anlamda meşale değerinde kendini kanıtlamıştır. Bir komuta gücü olmayı kanıtlamıştır diyorum. Çünkü yüzlerce kişiyi yürüttü mü, o bir komutanlık rolü oluyor. Özellikle kadına ilişkin olarak çok sayıda katılımla yol açması, neredeyse erkek sayısından daha fazla bir kadın katılımına yol açması, onun kadın özgürlüğüne de büyük bir katkı, bunun komuta ve ordu gücü olduğunu gösteriyor.

> "Bu şahadetin metropol kitlemizi aydınlattığı, düşkün yaşam koşullarındaki yüzlerce kişiyi savaşıma çektiği, onlara dayatılan mezarı deldiği, metropol halkımızın kendine getirilmesinde ve ülkeye taşırılmasında bir kaldıraç ve köprü rolünü oynadığı daha çarpıcı görülmüştür. Mesaj bu anlamda meşale değerinde kendini kanıtlamıştır."

Berivan ve Ronahi yoldaşlar devrimci militanlığın özüdürler

Son olarak Avrupa'daki Newroz şehitlerimiz var. Onların bıraktığı bazı mektupları var. Bunların üzerinde biraz daha durulmaya değer. **Berivan (Nilgün YILDIRIM)** ve **Ronahi (Bedriye TAŞ)** yoldaşlar, bu Kürdistan kızları anlamlı mektuplar bırakmışlar. Ben bazı röportajlarına da tanık oldum. Yine herhalde epeyce mektupları, bazı değerlendirmeleri ve raporları da vardır. Bazılarını biz de gördük.

Bu kişilikleri daha iyi tanımak açısından, kendilerinin imzalayıp bıraktıkları mektuplara bakmakta yarar olabilir sanırım. Bir mektupları şöyle:

"Yüce kahraman halkımıza

Newroz'unuzu candan kutlarken, hedefimiz olan insani bir yaşam için, sizlerin daha çok direnmeniz gerektiğini Parti Önderliğimizin de vurguladığı gibi kendimizden, çok az da olsa başlatıyoruz ve sizlere devretmek istiyoruz.

Özellikle Avrupa'daki halkımızın da Parti Önderliğimizin belirttiği gibi, devrimi Kürdistan'a taşırmaları vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Bu temelde kadınlarımıza da böylesi büyük görevler düştüğünden dolayı, tam ayakta durmalarını, Parti Önderliğimizin de yol göstericiliği ile becerebilmelidirler. Sizlere, yüce halkımıza içten inanıyoruz ve güvenimiz sonsuzdur.

Yaşasın Başkanımız APO!

Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

Yaşasın enternasyonalizm!"

Bu arkadaşlar anlamı hayli büyük olan mektuplar bırakmış oluyorlar. Büyük saygı duymamak gerçekten mümkün değil. Oldukça bilinçli ve hem de çarpıcı değerlendirmeleriyle dolu dolu yaşadıkları anlaşılıyor. Eylemlerini de öyle planlıyorlar ki, başarısızlığa yol açmayacak kadar güçlü, kendini yitirmeyen, kesin sonucu önceden planlanan bir eylem ancak bu kadar olabilir. Kendini cayır cayır yakmayı böyle planlayabilmek, bir başarısızlık olasılığını bile ortadan kaldırmak için başkalarının gelip de ateşi söndürebilecekleri bir alanı seçmemek, kendilerinin ne kadar planlı ve sonuç alıcı olduklarını gösteriyor.

Bu arkadaşların öteki raporlarında da bir şeyler gördüm. Bir röportajlarındaki başka bir cümle de aklımda. Bu çözümlemelerden de epey etkilendikleri anlaşılıyor. Özellikle bizim istediğimiz militan tipi olmaya büyük özen gösterdikleri gibi, buna layıkıyla karşılık verilmemesinin hayretleri içerisinde kalan arkadaşlar oluyorlar. Yani bu arkadaşlarımızın yaşam özelliklerinden biri de sahte olmama, Avrupa'nın o düşürülmüş ve düşürülmeye elverişli ortamı kadar yaşamını oradaki zeminde kolayca yitirenlere rağmen kendilerini böyle diri tutmaları, çözümlemelerden güç alarak kendilerini böyle militanlaştırmaya çok açık hale getirmeleri oluyor. Bu tutum gerçekten de örnek düzeyinde. Benim bir raporda gördüğüm biraz buydu. Ben birçok şehidin raporunda da buna benzer şeyler gördüm. Aslında bunların da bu çapta yoldaşlar olduğu anlaşılıyordu. Burada önemli olan sadelik, özlü olmak ve bu yönleriyle sahteliğe fırsat vermemektir. Bu kişilikleri bu anlamıyla kesin bilmek gerekir.

Şimdi onlar şahadete gittiler de siz kaldınız derken, şunu vurgulamak gerekir: Yaşayacaksan onlar gibi yaşayacaksın. Anıya bağlılık biraz da böyle olur. Aslında militanlaşmanın en özlüsü olmaya yakınlar. Arayışları böyle, gün gün gerçekleşmeleri böyle. Genç kız olmaları, Avrupa koşullarında ikinci ve hatta üçüncü kuşak olmaları –ki bunun ne kadar düşürücü olduğunu biliyoruz– bunu engelleyemiyor. Avrupa'da doğup büyümüş birkaç şehitte de bunu gördüm. Hem **Fırat** arkadaşımızda, hem de **Hüseyin ÇELEBİ** arkadaşımızda bunu gördüm. Bunlar ikinci kuşaktan, daha çok o koşullarda yetişmişler. Kişilikleri oldukça ilginç, ilginç olduğu kadar da vatanseverlikleriyle, görev anlayışlarıyla hiç Kürdistan'dan çıkmamış, hatta bölgeden de çıkmamış olanlara taş çıkartır cinsinden bir savaşçılıkları söz konusuydu. Yani biraz da tam PKK'nin istediği militan tipi olmak ancak böyle olabilir diye düşünüyorum.

Bu arkadaşlarımız da öyle; bu temelde bir gelişmeye sahip olduklarını, gelişmelerinin bu yönlü olduğunu gösteriyorlar. Bilinç düzeylerini biraz daha iyi anlamakta yarar olabilir. Tabii bu mektuplar bunu yeterince ortaya koyuyor. Çok güçlü siyasi değerlendirmeler gerçekten ancak bu kadar yapılabilir. Doğruları bundan daha fazla belirlemek mümkün değil. Tam bilinçli diyebileceğimiz siyasal yaklaşımları söz konusu. Bir de düşmana cevap olmasını da çok iyi biliyorlar. Yani siyasi değerlendirmeyle yetinmiyorlar. Alman emperyalizminin sözcüsü bir İçişleri Bakanı'na çok yaman bir karşılık veriyorlar. Alman Bakan "PKK bundan sonra çok daha sert bir tavırla karşılaşacaktır" diyor. Onlar da "Biz de bu kararımızla bir karşılık vereceğiz" diyorlar. Yani düşman dayatmasına karşı bir militanın dayatmasına çok duyarlılar.

Tabii kendi sahaları Avrupa sahası, ama Avrupa'nın özgüllüğünü de ihmal etmiyorlar. Bir de bu özgülde halka sesleniş var. Şüphesiz bu da bu şahadetlerin kıymetini kat be kat arttırıyor. Aslında onlar tarih ve insanlık şehitleridir. Kesinlikle enternasyonalizm çağrısı var, anti-sömürgecilik ve anti-emperyalizm kadar, insanlığa çağrıları ve bu temelde özgürlük şehitlerine selamları var. Bu yönleriyle kesin. Yani hem kavrayış derinliği, hem de cevap verme; hem yurtseverlik, hem de insanlık bağlılığı kesin.

Biz biraz da kadın yönleriyle üzerinde durmayı gerekli görüyoruz. Çünkü röportajlarındaki çarpıcı birkaç değerlendirme hala aklımda. Gerici, ilkel milliyetçi önderlik üzerine çarpıcı belirlemeleri, bu önderliği ayak bağı olarak görmeleri ve gericiliktir biçiminde karşılık vermeleri var. Bizim kadın yaklaşımımızı özgürlük tutkusu olarak değerlendirdikleri anlaşılıyor. Yine cinsellik alanına ilişkin çarpıcı bir değerlendirmeleri var. Çelişkilerin en yoğun olduğu alan olduğunu söylüyorlar, böyle çok mücadeleci bir alan olarak değerlendiriyorlar. Sanırım cinsellikte köleleştirmeye karşı da büyük bir anlayış ve özgürlük yaklaşımıyla dolu olmaları söz konusu. Yani önderlik anlayışları, kadın özgürlük anlayışı ve cinsellikte de mücadele anlayışları hayli derinlikli. Öyle kendini feda eden sıradan bir yurtsever değiller. En değme militanın ulaşamadığı bir bilinç, bir özgürlük tutkusu ve felsefesi kadar pratik yaşamına da sahip olduklarını gösteriyorlar.

Bu anlamda bizim parti gerçeğimizde netleştirmeye çalıştığımız, hem de yoğun bir biçimde işlediğimiz doğru önderlik anlayışı bu şahadetlerde büyük anlam ifade ediyor. Gerekli olan ucuz duygular için yaşam değil, özgürlük tutkusunun yaşanmasıdır. Bu çok güçlü ifade ediliyor. Önemli olan cinsel düşkünlük filan değildir; cinsellikteki mücadeleyi, oradaki düşkünlüğü, oradaki savaşımı görebilmeliyiz deniliyor. Bizim de biraz açmaya çalıştığımız buydu. Bu yoldaşlar bunu da çok iyi değerlendirip öyle bir anlamda ve bu anlama denk düşen büyük bir eylemlilikle karşılık veriyorlar ki, değerleri bir kat daha artıyor. Büyük kadın özgürlük savaşçılığı diyeceksen, bunu bu anlayışta göreceksin. Yoksa ucuz laf edip de birer dedikodu küpü olmaktan çıkmayan ne kadar militanımız olduğunu da biliyoruz. Onları bu temelde bu arkadaşlara saygılı olmaya davet ediyoruz. Yine bir sürü kadından beter erkek var, cinselliği en iğrenç biçimlerde yorumlayanlar var. Onlara da bu cümlelerdeki oldukça çarpıcı anlayışı yakalamalarını salık veriyoruz.

Eğer şehitlere bağlı olacaksak, böyle kişiliklerin birazcık çözümlenmesini ve çözümlenmiş olan bu kişilikleri doğru anlamalıyız. Başka türlü onların büyüklükleri anlaşılamaz. Kendinize başka türlü yiğit kadın ya da erkek diyemezsiniz. Nitekim ben

> "Ölümler aslında yaşayanların zavallılığını gösterme aracı oluyor. İnsanlar ölüler için döktükleri gözyaşını aslında kendileri için döküyorlar. Ölende kendilerini görüyorlar, kendi ölmüşlüklerini, hayattayken ölmüşlüklerini görüyorlar."

de bazı değerlendirmeler yaptım. Benim de son bir iki yıl içinde kadın özgürlüğüne ilişkin olarak yaptığım değerlendirmeler var. Bu yoldaşlar özellikle bu değerlendirmelerden çok etkilenmişler. Veya onları kendi kişiliklerinde çözümlemişler. Bu yönüyle beni de yakından ilgilendirir. Bir yerde kadın özgürlük hareketinin öncüleri oldu. Böyle özgürlük arayışının günlük tutkusu içinde olmak, cinsellikte böyle tek doğru çözümlemeye ulaşabilmek, bu temelde gericiliği yargılamak, bizim bu son yıllarda en çok peşine düştüğümüz ve sonuç almaya çalıştığımız konulardır. Bu konularda en etkin davranışı, en makul ve doğru olanı, en doğru tavrı göstermek demektir. Bunlar onun şehitleri oluyorlar, kadın özgürlük militanları oluyorlar. Bu yönüyle değerleri hayli yüksek diye düşünüyorum. Kesinlikle hakkını vermek gerekiyor.

Bunlar yaşamı anlamayan yoldaşlar değil, yaşamı en iyi anlayan yoldaşlar oluyorlar. Yaşamın baharında, böyle pırlanta gibi yaşamakla yüz yüze olan kişilikler oluyorlar. Açık, değerlendirmeleri karşımızda. Yaşları çok genç. Biliyorsunuz, Avrupa'da yaşamın her türlüsüyle gün gün, saat saat karşı karşıyalar. Buna karşı Avrupa'da böyle bir eylemi gerçekleştirmek, gerçekten benim bile değerini tarif etmekte güçlük çektiğim bir büyüklüğü temsil etmekle olur. Ki, PKK'nin büyüklüğünde bunları bulmak zor değil. PKK'nin böyle binlerce şehidi var. Çok iyi biliyorum, teslim olmamak için yaşamını adayanlar arasında en başta genç kızlarda böyle bir direnme olayı var. Zaten Newroz şehitlerinde de ağırlık onlardadır. Yine bunun gibi en zor koşullarda teslimiyete karşı binleri aşan direnişçi de var. Ama bu kadar çarpıcı olanına, hem de bilinçli ve planlı temsilcisi olanına da bu yoldaşların şahsında rastlıyoruz.

Kuşkusuz çıkarılması gereken sonuçlar var. Özgürlüğün PKK'deki gerçekleşmesine dikkat etmek anlamında çıkarılması gereken sonuçlar var. Veya bu şehitlerin anısına bağlı olmanın gerekleri nelerdir? Bunlar nasıl yerine getirilir? Buna ilişkin mesaj çok çarpıcı, çağrıları çok anlamlı. Bilinç yoğunluğunu en çok yaşayan yoldaşlar olmaları, dediğim gibi bunu çözümlemelerin bütün derinliğine ulaşmış olarak ortaya koymaları bizi "PKK'de çözümlemeleri sonuna kadar özümse, özgürlük tutkusunu esas al, cinsellikte bile doğruyu yakala, cinselliği bir egemenlik veya köleleştirme aracı olarak görme, saygılı ol, gerici önderliklere ve önderlik özelliklerine karşı sonuna kadar diren; emperyalizme, sömürgeciliğe ve onların her türlü ittifakına karşı en çok güçlüyüz dedikleri ve en çok saldırdıkları dönemde en güçlü eylemi koy!" sonucuna götürüyor. Bütün bunlar büyük çağrılardır ve tabii hakkını vermek biz geride kalan yoldaşlara düşer. Tabii anlamına göre savaşarak, anlamına göre militanlaşmayı bilerek karşılık vermek en doğrusu ve yegane yoldur. "Anlayamadım, derinliğini kavrayamadım, kendime göre uyguluyorum" demek, şehitlere saygısızlıktır, bu büyük Newroz şehitlerine kötülüktür. Tabii buna hiç birimizin hakkı olmadığı gibi, gerçekten onların ardılıysak, gerçekten bu tasa altında bu şehitlerin anısına bağlı özgürlük savaşçıları olacaksak, o zaman ona göre bir yaşam, ona göre bir savaşım şarttır.

Bu gücü kendinizde gördünüz mü, bu güçle savaştınız mı, siz bu yoldaşlara layıksınız. Onların komutasından bir şeyler anlamışsınız; gerçekten onları yaşatıyorsunuz, anılarına bağlı olarak yaşatıyorsunuz, yaşamla bütünleştirerek yaşatıyorsunuz, savaşa taşırarak başarıyorsunuz. O zaman ne mutlu bize dinüşmezse, ikiyüzlü bir anma olur veya çok gözü yaşlı, o eski ölümlere dökülen gözü yaşlılığa benzer bir anma olur ki, yakışmaz ve şehitlere hakaret olur. Aslında onun da anlamı vardır. Belli ki tam hakkını vermek, ancak savaş gerçekliğimizi emperyalistine, sömürgecisine ve işbirlikçisine karşı sürekli geliştirmekle mümkündür.

> "Kendi sahaları Avrupa sahası, ama Avrupa'nın özgüllüğünü de ihmal etmiyorlar. Bir de bu özgülde halka sesleniş var. Şüphesiz bu da bu şahadetlerin kıymetini kat be kat arttırıyor. Aslında onlar tarih ve insanlık şehitleridir. Kesinlikle enternasyonalizm çağrısı var, anti sömürgecilik ve anti-emperyalizm kadar, insanlığa çağrıları ve bu temelde özgürlük şehitlerine selamları var. Bu yönleriyle kesin. Yani hem kavrayış derinliği, hem de cevap verme; hem yurtseverlik, hem de insanlık bağlılığı kesin."

yebilirsiniz. Böyle şehitlere sahip olmak kadar, onların bizim önümüze koydukları görevlere sahip çıkmak ve bu görevleri başarma olanağını yakalamak da yakıcıdır.

Eylemliliğimiz şehit anısına bağlılığın eylemliliğidir

Ben de kendi payıma hiç şüphesiz bu şehitlerin değerini anlayabilecek durumdayım. Önderlik uygulamaları var. Öğrenebildikleri ve söyleyebildikleri kadarıyla bir değerlendirme. Evet, bunlar olmadan önce de vardık ve bu yoldaşların şahadetinden sonra daha güçlü var olmaya çalışırız. Bizim öyle sıradan bir var olmakla karşılık vermediğimiz biliniyor. Özellikle kadın şehitlerin böyle çarpıcı tarzda ortaya çıkmaları, bizim de kadın kişiliğine gösterdiğimiz ilgiyle yakından bağlantılıdır. Bu şehitler sizin sandığınız gibi öyle kendiliğinden ortaya çıkmış veya size layık olmak için çıkmış şehitler değil. Çözümlemelerle bağını biraz kurdum. Bizim kadın sorununa yaklaşımımızla ilişkileri zaten kesin bu şahadetlerin.

Daha da açabilirim. Bu özgürlük çözümlemeleri ile bu şehitlerin yaşamı arasında nasıl bir bağ vardır? Çözümlemeleri biraz okursanız, üzerinde yoğunlaşırsanız bu bağı görürsünüz. Büyük kişilik nasıl gerçekleşiyor? Şimdi biraz böyle gerçekleşmiş. Kendilerinin de belirttikleri gibi, bu ilerde daha büyük gerçekleşmeye götürecektir. "Özgürlük ateşi daha büyük ateşlerin yanmasına neden olacaktır" diyorlar. Çözümlemeler onlara yol açtı, onlar daha büyük yaşamlara yol açacaklardır. Zaten onu söylüyorlar.

Dediğim gibi, siz şehitlere bağlı olmak isteyebilirsiniz, hiç şüphesiz onlara saygılı olmaya çalışacaksınız. Ama bu derinden bir etki biçiminde olmazsa ve yaşamsal bir güce dökündür. Bu, kadın özgürlüğünü, yine aynı zamanda erkeğin de kendine özgürce yaklaşmasını gerekli kılar. Tek boyutlu değildir, tek yanlı değildir, bu konu derinlik kazanmak anlamına gelir. Bence bu çok kesindir. Yani ille büyüklüğüne anlam vereceksek, artık bununla oynamamanız gerekiyor. Hele kızların, hele kadınerkek yaklaşımlarının bununla oynamaması gerekiyor. Oynarsak ne olur derseniz, lanetlenirsiniz. Hem bu değerlere bağlı olduğunuzu söyleyeceksiniz, hem de onların meşalesi altında kirli işler yapacaksınız; özgürlükle çelişen, militanlıkla çelişen, savaşla çelişen ilişkiler içinde olacaksınız! Bu hakarettir ve kabul edilemez. Bizim bu sonucu çıkarmamız gerekiyor.

Onlar da duyguların en yücesini biliyorlardı, onlar da önderliğin özgürlük tutkusunu çok iyi biliyorlardı. Karşılık biraz böyledir, sizin verdiğiniz gibi değildir. Onlar yaşamı anlıyorlar. Burası da çok önemli. Cinselliği bile bu kadar yorumladıktan sonra anlamaz olurlar mı? Sizin için de bu ne demektir? Bu, temel dürtüleri bile savaş gerçekliğiyle bağlantılı olarak değerlendirmek demektir. Bu aynı zamanda önünüze büyük görevlerin konulması demektir ve kesinlikle böyledir. Çünkü biz bunları olmamış gözüyle değerlendirmeyiz. Büyük şehitlerdir onlar, planlı ve kesin sonuç alıcı bir eylemi gerçekleştirmişlerdir. Anlamı da böyledir. Çağrısı çok nettir bu şahadetlerin. Çünkü partimizin şehitleri oluyorlar. Hep "Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!" diyorlar. Eğer bu adlar şehitlerle yaşıyorsa, bu değerlere sahip çıkmak zorunludur. Onlar kendilerini herhalde şuraya buraya, aile gericiliğine, bilmem şu gericiliğe, şu emperyaliste, şu düşkün yaşama kesinlikle teslim etmediler. Amansızca savaşarak kendilerini ortaya çıkardılar.

Şimdi elden gelseydi de, bu yaşamları biraz daha açık halklaştırsaydık, tarihselleştirseydik. Aslında o bize düşüyor. Özellikle savaşımın içinde bulunan kişiler olarak bize düşüyor. Onlar küçük bir eylem yapmadılar. Eylemleri gerçekten çok zordu ve çok görkemli bir eylemdi. Sizin o dağdaki gerillanızdan veya bu savaşçılığınızdan bin kat daha fazla gerillayı besliyorlar. Çünkü onların şahadetinin ardından daha bir iki hafta geçmeden, onbinlerce Kürt kadını en özgür bir yürüyüşü gerçekleştirdi. Yine Avrupa'daki yüzbinlerce insanımızı derinliğine ülkeye bağladı. Maddi ve manevi katkılarını artırdı. Hangi gerilla buna yol açtı diyelim? Kaldı ki, her yıl bu daha da artarak devam edecek. Demek ki bu öyle sıradan bir eylem değil. Birçok gerillamızın bile eylemleriyle ne kadar kayba yol açtıklarını göz önüne getirirsek, birçok örgütçümüz ve cephe çalışanımızın bile yüzlerce kişiyi yakalatıp etkisizleştirdiğine ve buna yol açtığına çok tanık olduğumuzu görürsek, en belirleyici eylemin, en sonuç alıcı ve kendisini sürekli böyle üretecek eylemin bu olduğunu göreceğiz. Onlar bunu gerçekleştirdiler.

Bundan çıkarılması gereken sonuç, herkes böyle eylem yapsın olamaz. Hayır, birileri yüz yılda, bin yılda bir yapar bu eylemi. Onlar da böyle tarihe geçerler ve bu şeref onlara mal olmuştur. Birisi Diyarbakır surlarında, birisi İzmir'in Kadife Kalesi'nde, bir eylem de Almanya kalesinde oldu. Evet, bunlar kendi tarihimizin, yazgımızın hep olumsuz bitirilmeye çalışıldığı kalelerdir. Diyarbakır ulusal imhamızın can çekiştirilerek sonuçlandırılmak istendiği yerdir. Batı metropolü, Türkiye metropolü, İstanbul, İzmir hakeza öyledir. En az Kürdistan'ınki kadar kitlemizin mezara gömülmek istendiği bir yerdir. Avrupası da, Almanyası da Kürdün beterin beteri bir biçimde mezara gömülerek sonunun getirilmek ve "bittiler" biçiminde ilan edilmek istendiği bir yerdir. Bu büyük zulüm, imha ve bitiriliş kalelerinde böyle birkaç büyük eyleme ihtiyaç olabilir. Böyle yerlere bunlar talip oluyor ve bu eylemleri gerçekleştiriyorlar. Başkalarının yapması artık karikatür olur, gerekmez de.

Dediğim gibi bu eylemi yüz yılda bir, bin yılda bir birileri yapar ve onlar da bunlar olmuştur. Fazlasına gerek yoktur. Başka yerlerde başka tür eylemler olur. İşte gerilla eylemliliği diyoruz. Örgütçü ol, onlarca serhildan gerçekleştir; bunun militanı ol, bunun şehidi ol. Yüzlerce gerilla alanı var, gerilla ordusunu kur, eylemini gerçekleştir, onun şehidi ol. Çıkaracağın sonuç budur. Büyük bir gerilla şehidi olmak için gerilla ordusunu geliştirmek ve gerilla savaşını biraz daha amansızlaştırmak zorundur. Biz **Mahsum KORKMAZ** yoldaşın şahadetinde de buna benzer şeyler söyledik. Gerillada ısrar kişiliği dedik ve anısına yapılacak tek doğru karşılığın Kürdistan dağlarında da gerillayı bölükler düzeyinde dolaştırmakla mümkün olacağını belirttik. Anıya bundan başka türlü bağlılık olamaz. Nitekim bunu biraz kanıtlamaya çalıştık. Yine eğer ille de böyle şehitlere ihtiyaç duyulacaksa, onlar da daha üst bir savaşımın yoluna yürürlerse, ona layık olabilirler. Savaşı bir zirvenin eşiğine getirirlerse veya ona yol açabilirlerse, şahadetleri bir anlam ifade edebilir. Hareketimiz böyle şehitlere açıktır. Ama bu öyle kolay gerçekleşmiyor. Böylesi şehitlerin anlamı yücedir. Onu ne çok daraltarak, ne çok abartarak, ne de onları yadsıyarak karşılamak doğru bir karşılama tarzı olabilir. Bu çerçevede şehitleri anmak, onları yaşama geçirmek ve komutaları altında savaşıma katılmak en doğru anma biçimidir.

Ben kendi eylemimi de büyük oranda şehit gerçekliğine bağlı kalmanın eylemliliği olarak değerlendirdim. Onlar da bizi güçlendiriyorlar. Fakat bizim gerçekleştirdiğimiz eylemlilik de kesinlikle onların yolunda yürüdüğümüzü gösteriyor. Bu çok zor bir yürüyüştür, amansız bir mücadeledir. Mücadelemizin özü bunu gerçekleştiriyormuş. Biz de saygıyla karşılıyoruz. Şimdiye kadar yapanı da, yapılanı da daha amansız ve tam zaferi biraz daha yakalamış bir tarzda götüreceğiz. Tarihte ve yaşam gerçeğimizde mutlaka yerini bulacaktır. Bu temelde onları yalnızca bir günde değil veya böyle sıkça anma günlerinde de değil, her an yaşamımızda ve mücadelemizde anlamlı kılarak anıyoruz ve yaşatıyoruz.

Üveyş Ana: Bilinçsiz bir isyan doğurucusu

Olumlu veya olumsuz yönleriyle özgür kadın hareketi üzerinde etkide bulunan bir kadın da benim anamdır. Bugün anamın ölümünün birinci yıldönümü oluyor. Şimdi bu kadın için de birkaç cümle ile değerlendirmede bulunmam yararlı olabilir.

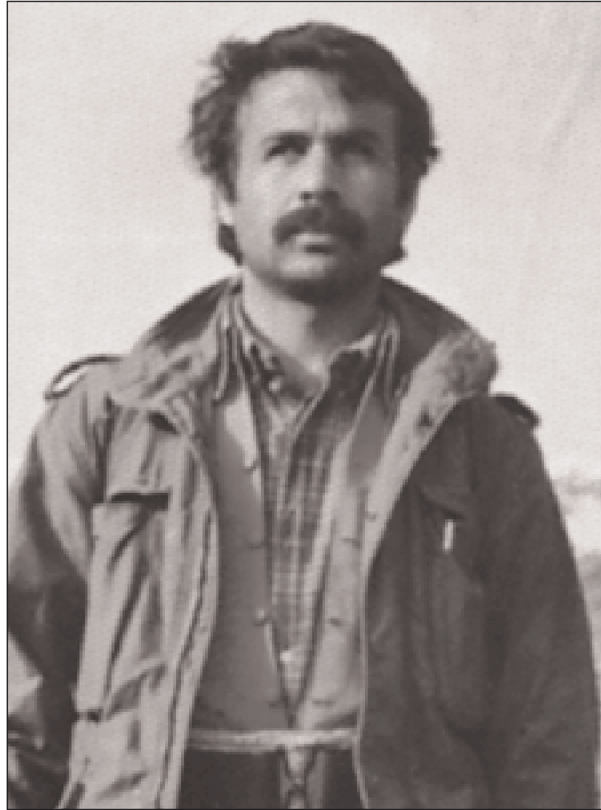
Bu kış değerlendirmelerinde ana gerçeği üzerine birtakım değerlendirmeler yaptım. Kürdistan'da üzerinde durmamız gereken bir gerçeklik de ana gerçeğidir. Analık genellikle bir doğuş ifadesidir. Analığın bizdeki en basit anlamı, "bir çok çocuk doğurur ve neslini devam ettirirsin" biçimindedir. Ben başından itibaren buna itiraz ettim. Denilebilir ki, anama en sert cevabı kendim verdim. O bir ana olarak benimle evdeki bütün hakkını beni doğurmaya bağlı olarak ileri sürüyordu. Ben de "Şu tavuk ile civcivi görüyor musun? Tavuk civcivi için ne kadar anaysa, sen de benim için o kadar anasın" diyordum. Bu çok kaba bir benzetmeydi, ama bunu yaptık. Hatta "Senin böyle çocukların olacağına, benim hiç olmazsa daha iyidir" denilecek anlamda bir yaklaşımı sıkça vurguladım. Neden? Çünkü o herhangi bir ana işte, ben de herhangi bir çocuk. Bu bir çelişki. Çocuk istediği gibi yaşayamıyor, ana da çocuğuyla kendini sürdürmek istiyor. Bu bir çelişki.

Demin şehitlerden söz ederken, müthiş ölçüde bilinçli ve planlı olduklarını söyledim. Üveyş ana da o kadar bilinçsiz, o kadar plansız; fakat kendine göre bir isyan anası. Denilebilir ki, gerçekten aynı zamanda erkeğin de kontrolüne fazla girmemiş bir kadın. Tabii benimle olan ilişkilerini hatırlıyorum. Ne istiyor? Aslında ne istediğini de fazla bildiği kanısında değilim. İşte memur olur, biraz para kazanır, bana birkaç metrelik bez alır, birkaç giyecek alır diye düşünüyor. Bunlar öyle fazla içeriği olmayan talepler. Kendisinin hayırlı evlattan kastettiği şey, onun o haline biraz anlayış göstermek, maddi ve manevi anlamda işte böyle kendisine karşılık vermek oluyor. Birçok çocuk da bu anlamda herhalde karşılık verir, anasının iyi oğlu ya da kızı olmaya özen gösterir sanırım. Kanımca sizin gerçeğiniz de ağırlıklı olarak biraz böyledir.

Şimdi her şeyde aksilik burada da başladı. Böyle bir çocuk olmamanın ayrıcalığı mı dersiniz, talihi veya talihsizliği mi dersiniz, onu belledik.

Kendime göre en erkenden anaya karşı böyle bir savaşım verdim. Gerçekten çok tuhaf, halen de hepiniz görüyorsunuz. Anasının çok sevdiği çocuklar, çocuğun çok sevdiği anası... Bu durumlara çok az düştüğümü sanıyorum veya görmedim. Öyle olmaya çalıştık. Acaba suç muydu, gerçeklik ne dedi bana, doğrusu sizinki mi, benimki mi? Üzerinde durmaya değer. Neden erken yaşlarda böyle bir mücadele doğdu, onu da birkaç değerlendirmede anlattım. Tabii burada kalkıp böyle bir çocukluk döneminden bir teori çıkaracak değiliz. Ama çocukluktaki şekillenmenin de daha sonraki bütün gelişmeleri etkilediğini psikologlar söylüyorlar. Biz de buna eminiz. Bu, bilimsel bir doğrudur aslında. O dönemin mücadeleciliği olmasa, daha sonraki dönemin mücadeleciliği de pek olmayacak. Ben mi çok akıllıydım veya karar mı çok değişikti, bu mücadeleciliği dayattı? Bu da ayrı bir konu. Burada çok olağanüstü, bilmem çok özel durumlardan bahsetmeye de gerek yok. Bu herhalde her ana-çocuk ilişkisinde yaşanan bir durum. Ama bizim başlattığımız süreç, çelişkinin biraz açığa çıkarılması süreci oluyor. Bu, erken yaşlarda o anlama geliyor. Hesaplaşmayı çok erken başlatıyoruz. Bunun bir egemenlik anlayışı var; etkilemesi var, kendisine göre birtakım aile geleneklerini egemen kılacak. Benim birtakım özgürlük taleplerim var, ben de onları dayatacağım. Aile gelenekleri nedir? Onun bellediği neyse odur. Benim özgürlük diye bellediğim şey nedir? Canımın istediği neyse odur. Çok ilkel bir egemenlik ve ona karşı gelişen bir özgürlük savaşı...

Burada önemli olan nokta, baba etkisinin fazla egemen olmamasıdır sanırım. Bu dikkate alınabilir. Çok güçlü bir baba otoritesi, durumu kesinlikle farklı kılacaktır. Babanın aileyi tam bir kontrol altına alması ve onu öyle tümüyle etkisiz kılmasının benim üzerimde de bazı sonuçları olacaktır. Örneğin bir çelişki durumunu görmeyebilirdim. Muhtemelen ana-baba çelişkisi benim çıkış yapmama fırsat veriyor. Etkisiz bir baba; yine de babalığını veya erkekliğini götürmek istiyor, kolay bırakmak istemiyor. Ama diğer yanda da anaerkil düzeyine kendini artık böyle taşımak isteyen ve bu konuda kendine göre bir uğraşısı olan bir kadın var. Bu gerçekten önemli bir çelişki. Bu çelişki bana biraz olanak sunuyor. Bir yerde daha sonraki süreçlerde çelişkilerden yararlanmayı herhalde ilkin bu aile ocağında öğreniyorum. Yani baba otoritesine karşı ana gücü denilen bir kavramla tanışıyorum.

Bu, ailede bir etkisizliğe yol açıyor. Buna yol açtığı için, ben de kendi kendime erken yaşta özgür davranabilirim diyorum. Anam babama karşı çıktığına göre, neden ben de bazılarına karşı çıkmayayım? Diğer kadınlara göre böyle bir ana hem cesaret veriyor, hem de beni biraz daha serbest ve kendime göre kılmaya götürüyor. Hani derler ya, iki güç birbiriyle uğraşırken, üçüncü gücün gelişme durumu söz konusu olabilir. Bunlar birbirleriyle böyle uğraşırken, adeta birbirlerini etkisizleştirirken, bir üçüncü çocuk gücü gelişim gösterebiliyor. Bu durum üzerimizde herhalde kesin etkili oluyor. Ben bundan herhalde biraz etkileniyorum. Mevcut durum ana-baba otoritesine öyle fazla girmeden de kendimi bulabilmemi ve kendimi biraz daha özgür hissetmemi mümkün kılıyor.

Ana ile babanın birbirleriyle çokça savaşması, rahat ve huzurundan eser bırakmaması, ana kucağı-baba himayesi gibi kavramlara fazla yer bırakmıyor. Sen aslında bunlarda fazla yer bulamazsın, himaye arayamazsın, sevgi bulamazsın. Bunlar zaten birbirlerine her türlü saygısızlığı dayatıyorlar. Bu konuma fazla güvenilemez veya bu haliyle fazla güvenilemez. İşte erkenden aileye güvenmeme veya aile değerlerine karşı kuşku gelişiyor. Zaten bunun daha sonra nasıl anlamlı ve önemli olduğu anlaşıldı. Çünkü ailenin çocuklar üzerindeki etkisi gerçekten çok belirleyicidir. Çoğunuzun hala bir aile çocuğu olduğunu söylemek gerekir. Siz aileyle ve ailenin değer yargılarıyla savaşarak büyümediniz. Ben şimdi hala onlardan aldığınız yanlışları düzeltmeye çalışıyorum. Bu köleleştirici, abartıcı, hırsızlaştırıcı ve kendini çok sahte bir biçimde adam yerine koyucu değerlere ve değer yargılarına nasıl açıklık kazandırdığımı ve bunlarla her gün nasıl savaştığımı göz önüne getirirseniz, aile gerçekliğiniz kendisini biraz daha iyi açığa çıkarır. Hepinizin "ailenin iyi çocuğu" olarak büyüme ihtimali çok yüksek.

Evet, ben buna bir şey demiyorum. Ama bu büyüme tarzının içinde çok kir var, çok bağımlılık var, çok kölelik var, çok abartma var. Onun acılı veya kabul edilemez sonuçlarını partiye taşırıyorsunuz. İşte çoğunuz "partiyi bir aile olarak görüyorum" diyorsunuz. Tıpkı ailenizin ilişkilerini parti ortamında aradığınızı, kendinizi partinin iyi bir çocuğu, parti ailesinin iyi bir çocuğu, ailenin iyi bir çocuğu gibi değerlendirdiğinizi belirtiyorsunuz. Tabii bunların örnekleri ortaya çıkıyor. Partiyi aile örgütü gibi görürsen, partinin başına bela olursun. Aile ilkel bir kurumdur; bu kurumun değerlerini ulusal ve siyasal değerlerle karıştırırsan, oradaki bencilliği, ucuz ve beleşten yaşamayı partiden de beklersen, orada bulduğun yüzü, saygı ve sevgiyi hiç emek harcamadan parti içinde de ararsan bir baş belası olursun. Nitekim bir kısmınız baş belası. Neden? Çünkü sizin aile gerçekliğiniz çok kötü işlemiş, bu baş belası durumun altından hale çıkmıyorsunuz. Buradan çıkarılacak önemli bir sonuç budur.

Ben inkar etmiyorum; ailelerin verdiklerine, ailenizin sizi büyütmesine, hele bir ananın sizi büyütmesine büyük değer veriyorum. Bu çok zor bir büyümedir. Yani Allah bana her işi yaptırsın da, bir ananın bir çocuğu yetiştirme işini vermesin derim. Çocuk yetiştirmek çok zor bir iştir. Burada gerçekten onu da vurgulamalıyım. Zaten ben olsam, gerçekten her gün sille tokat girişirim, yani çocuk yetiştirmeye tahammül edemem, o biçimde o koşullarda tahammül edemem. Tabii çocuklara karşı değilim. Onu da geçerken belirteyim. Övünmek gibi olmasın, çocuklarla ilgilenmeyi yine en çok arkadaşça ben sürdürüyorum. Bir çocuğa çocuk gibi değil, gelişecek bir insan gibi yaklaşmayı en özlü biçimde ben hayata geçirmeye çalışıyorum. Ama yine de çocuklara böyle sinirliyim. Bir gün bile onların ağlayıp sızlamasına dayanmak mümkün değildir. Analar müthiş dayanıyorlar. Tabii bu dayanma onları da düşürüyor ve mahvediyor. Anaların bütün o gerilikleri biraz da bu çocukların yüzündendir.

Hayır, bunlar bambaşka çelişkilerdir ve bambaşka ele alınabilirler. Dikkat çekmek açısından bunları söylüyorum. Yani Kürt gerçeği içinde ailedeki bu büyüme tarzı çok ağır sonuçlara yol açıyor. Ne kadar nazlı büyütüldünüz, ne kadar emek dışı büyütüldünüz, aileler yoksul oldukları halde sizi ne kadar paşa gibi büyüttü? Bunlar büyük çelişkidir, büyük sorundur. Zaten çocuklar hep "oğlum büyür paşa olur" tekerlemesiyle büyütülürler. Karşımızda hiç emek harcamayan bir general gibi duruyorsunuz. Bu, büyütülüş tarzınızın bir sonucudur. Sizi öyle alıştırmışlar. "Çocuğum en iyisi, çocuğum en güzeli, çocuğum en paşasıdır" demişler. Sizin şimdi hiç emek harcamadan, oldukça yırtıcı bir teorik ve pratik çabayla sağlayabileceğiniz gelişmenin kenarından bile geçmeden kendinize rütbeyi layık görmeniz, kendinize militanlığı yakıştırmanız bu yetiştirme tarzınızla bağlantılıdır. Benim bütün iyiliğim işte böyle yetiştirme tarzına dahil olmamak, böyle bir yetiştirmenin talihini ve talihsizliğini yaşamamaktır.

Demek ki benim bu aile konumundaki çelişkili durumum veya çelişkinin çok erkenden açığa çıkması, daha sonraki gelişmelerin üzerinde tayin edici bir etkide bulunmuştur. Bu kurumdan duyulan kuşku beni geleneklere, himayelere, onlara dayanarak ayakta kalmalara karşı kuşkuya götürdü. Zaten herkes "Babam beni şöyle korur, anam beni şöyle korur" diyerek yetişir. Anasına ve babasına dayanmadan bir çocuğun yetişmesi zaten mümkün değildir. Ama bunun bizim yaşadığımız biçimiyle erken yaşta karşılanması ve çok erkenden bir kopuş, bizim daha sonraki bağımsızlaşmamıza büyük katkı sunuyor. Toplumdaki çelişkileri anlamamıza, aile değerlerine göre değil, ulusal ve toplumsal değerlere göre özen göstermemize ortam sunuyor. Beni erkenden ona açık tutuyor. Yani onların beni himaye etmelerini inkar etmemeliyim. Şunu da hatırlatmalıyım ki, ben boyun eğmeci bir çocuk da olabilirdim. Ama hala hatırlıyorum. Anam beni kendi çelişkilerine göre bir savaşçılığa itmede müthişti. Hatta en büyük terbiyeyi oradan aldığımı söyleyebilirim. Yani şunu gördüm: Sen düşmanlarınla uğraşmazsan, ekmek yiyemez veya asla yaşayamazsın! Bu önemli bir eğitim özelliği olsa gerek. Çünkü kendine göre düşman bellediklerine karşı mücadeleciydi; örneğin bir çocuk bana tokat vurmuşsa, "intikamını almazsan, kesinlikle eve gelemezsin" diyordu. İntikam almadan geldiğimde beni kovuyordu. "Mutlaka gidip sen de karşılık vereceksin" diye zorluyordu. Bazı çocuklarla kavgamı hala hatırlıyorum. Bu kavgalar kesinlikle onun zorlamasıydı. Bana kalsaydı, çocuklar bana vurduklarında, ağlayıp sızlayarak, "Beni korumalısınız, ana git sen intikamımı al, baba sen al" derdim ve zaten öyle yapıyordum. Bütün çocukların durumu böyledir. Yani dayak yediklerinde ve kendilerine bir zarar geldiğinde, ağlaya sızlaya, koşa koşa önce babalarına, sonra analarına sarılırlar. Öyle karşılık verdirtmeye çalışırlar. Burada böyle bir karşılık söz konusu değil: Sen gidip karşılık vereceksin! Bu, doğru bir eğitim tarzı olsa gerek. O da bir çocuktur, sen de bir çocuksun. Kaldı ki kendisi de gidiyordu, onların sahipleriyle savaşıyordu. "Senin çocuğun böyle yapmışsa, ben de böyle yaparım" diyordu. Ama bize de yaptırıyordu.

Kısaca anam bana şöyle bir duygu vermiş oldu: Bana sığınarak, hep benden destek alarak, yardım görerek, böyle ağlayıp sızlayarak, özellikle böyle davranarak yaşayamazsın. Mutlaka bir cevabın olacak! Çok ilkel de olsa, bu bir öc alma veya bir yetişme duygusu gibi oluyor. Baba tarafından güçlü değil, ana tarafından çok daha güçlü. Baba tarafından da var, ama ana tarafı biraz belirleyici oluyor. Yaşarken mücadeleci olma özelliğidir bu. Tabii bizi fazla ezdirtmedi de. Çünkü biz o çocuklarla ezilebilirdik. Karşı tarafın çocukları daha güçlü ve daha çoklardı. Orada kendini koruma gücü vardı, yaman bir kendini koruma savaşı da veriliyordu. Yani şunu hissettiriyordu: Ben öyle kolay boyun eğmem; büyük kavga ederim, kıyameti koparırım! Köyde de ondan daha namlı bir kişilik yoktu. Böyle tam bir isyan tufanı. Bağırıp çağırmada, küfürde üstüne yok; erkek ya da kadın kim olursa olsun korkusuzca üzerine giderdi, köpürür dururdu. Yani olay bir kişilikti. Biraz da koruma yönünden bir paylaşmam olmuştur. Yoksa çok silik biri olabilirdik. Onların deyişi ile çok silik ve her şeye boyun eğen bir çocuk olmak da mümkündü. Bu anlamda değerini takdir etmek gerekir sanıyorum.

"Üveyş ana da o kadar bilinçsiz, o kadar plansız; fakat kendine göre bir isyan anası. Tam bir isyan tufanı. Bağırıp çağırmada, küfürde üstüne yok; erkek ya da kadın kim olursa olsun korkusuzca üzerine giderdi, köpürür dururdu.

Bunun dışında bize verebilecekleri fazla bir şeyleri yoktu. Okul sürecine girdikten sonra, anadan öğreneceğim fazla bir şey yoktu. Bir kopuş sürecidir sürüp gider. Analardan kopuş ne kadar doğrudur, ne kadar yanlıştır? Örnek ana çocukları genellikle daha sonradan olanakları elverdiğinde ve paraları olduğunda, analarına hediye alırlar. Ben öyle bir yönteme başvurmadım. Aslında param da vardı, biraz para kazanmama rağmen, akrabalarıma veya anama şöyle bir hediye alayım diye düşünmedim. Belki bunu yadırgamışlardır. Evet, belki bu konuda biraz inkarcı davranıyordum, ama bana göre oğulluk farklı olmalıydı. Onların istedikleri gibi bir oğul olmamakla birlikte, bende başka türlü iyi bir oğul olma arayışı vardı. Ben hiçbir zaman dost ilişkilerine öyle ucuz hediyelerle yaklaşmadım. Halen de öyleyim. Size her şeyi söyledim; arkadaşlığa ne kadar bağlı olduğumu, erken yaşlarda ne kadar çocuk arkadaşlıklarının büyük arayıcısı olduğumu, onlarla olmak için ne kadar can attığımı, hatta öyle arkadaşlıklar oluşturmak için nasıl büyük bir güç zaptettiğimi vurguladım. Tabii bunun ucuz hediyelerle olmayacağını görüyordum ve aslında ucuz hediye nedir diye deniyordum. Öyle birtakım ilgi çekecek şeyler gösteriyordum. Bu da fazla ilgi çekici olmuyordu. Güçlü arkadaşlıkların oluşumuna, güçlü ilişkilerin oluşmasına fırsat vermiyordu. Onun için daha erken yaşlarda insanları bağlamanın değişik yollarını aklıma getirdim. Aileye bağlı olmanın da değişik büyüklük yollarını düşünmeye çalıştım.

Basit maddi ilişkilerle, hediye ilişkileriyle, akrabalık ve kirvelik ilişkileriyle olsa olsa birkaç ahbapçavuş kazanırsın. İnsanlığın kitlesini kazanamazsın, bütün halkını kendine kazanamazsın. Çünkü o zamanlar sorun buydu. Bütün halkı kazanmayı bir yana bırakalım, komşularımızı bile çekemiyorduk. Sen nasıl bir kişisin ki, komşularını bile anlamlı bir biçimde kendinle bütünleştiremiyorsun? Çok istemene rağmen, köylülerini bile kazanamıyorsun? Tabii bu duygu bizi o zaman erkenden daha derin bağlar arama sürecine soktu. İnsanları, kapı komşuyu, bütün köylüleri, giderek bütün bir halkı, mümkünse insanlığı nasıl birleştireceksin? İlgi derinliğini nasıl yaratacaksın? Bizdeki ideolojik arayış, siyasi arayış, parti arayışı işte böyle oluştu. Yani insanlar o kadar ilgisizler ve birbirlerinden o kadar kolay vazgeçiyorlar ki, sen derin bağlanmamak zorundasın.

Evet, ucuz hediyelerle sağlanan bağlar, feodal usüllerle kurulan bu bağlar bana fazla güçlü gelmediği için, ben de ilgi göstermedim. Din bağlılığı bana biraz daha derinlikli geliyordu. O zaman ona sarıldım. O bağlarla topluluğa bağlanmaya, topluluğa güç vermeye ve güç olmaya özen gösterdim. Ardından bilim, felsefe, giderek ideoloji, sosyalist ideoloji, siyasi ilişkiler dediğimiz ilişkiler, örneğin siyasi ilişkinin bendeki büyüklüğü nasıl oluştu? Bunlar aslında bu büyük zayıflıklara bir tepki olarak oluştu. Örneğin sizde sempati ilişkileri hala ağır basar, örneğin siz zayıf ilişkilere bile kolay teslim olursunuz. Veya bu tür ilişkileri yeterli görürsünüz ya da ilişkisizliği normal karşılarsınız. Bende hala ilişkiyi derinleştirme süreci var. Bendeki siyasetin büyüklüğü veya benim ilişkilerimdeki sağlamlık biraz kaynağını bu erken yaşlarda bulmaktadır. Aslında çok ilişki istiyorum, bunun için adım da atıyorum. Sizler birbirinizle kolay tatmin olmuşsunuz veya birkaç ucuz

ilişki de size yeterli gelebilir. Ya da ilişkisizlik sizin için çok normaldir. Benim için ilişkisizlik işkencedir, ben zayıf ilişkileri esefle karşılarım. Bende daha köklü, daha radikal, daha sağlam, daha derinlikli ve yüzyıllara sığan ilişkiler konusunda arayış var. Bu arayış işte ideolojiye götürüyor, felsefeye ve politikaya, giderek ordu ilişkisine götürüyor. Ordu ilişkisi en sağlam ilişki; ateş ilişkisi durumuna getirdin mi, orada doruğa varmış olursun. Çünkü kişi uğruna hayatını koyuyor. Hayatını uğruna koyan kişilik sıradan kişilik olamaz, bunun ilişkisi sıradan ilişki olamaz.

Peki, bu kaynağını nereden buluyor? Demin de belirttiğim gibi, bu, çok zayıf ve öyle fazla güven vermeyen ilişkisizlik ortamına duyduğum tepkiden etkileniyor. Eğer sizdeki ulusal dağınıklığı ve toplumsal çözülüşü daha iyi anlarsanız, çıkarmanız gereken sonuç örgüt ilişkilerine vereceğiniz ağırlık olmalıdır. Şimdi sizi değerlendirmek zor değil. İlişki ve örgüt düzeyinize bakarım, derin ve radikal değilse, bu ilkelin tekidir derim. Neden? Çünkü birkaç ucuz ilişkiyle tatmin olmuştur. Ulusal düzeyde ilişki ve örgüt aramıyor. Benim için bunun sıradan bir kişi olacağı açıktır. Ordu ilişkisine, savaş ilişkisine büyük ilgi göstermiyor. Bu iyi bir gerillacı olamaz, iyi bir komutan olamaz. Çünkü ilişkinin anlamını bilmiyor.

Şimdi biraz dikkat edin: Benim bunda biraz derin olmam, bu kadar böyle açıklayıcı olmam neye bağlı? Derin ilişkisizliğe, toplumsal çözülüşe, ulusal düzeyin aşılmışlığına büyük tepki olmam, yine ailedeki büyük kopuşa tepki olmam neye bağlı? Aileden koptum, ama daha büyük bir aileye, Kürdistan ailesine yol açabildim. Kendi ailemin güçsüzlüğünü gördüm, çok erkenden kendi ailemdeki ilişkilerin kopukluğuna düştüm, kendi köyümden kopukluğa çok erkenden düştüm. Onun yoksulluğunu, onun acısını nasıl gidermeye çalışıyorum? İşte büyük Kürdistan ailesini insanlığın iyi bir ailesi durumuna getirmeye çalışıyorum. Bu beni bunun büyük örgütü, büyük bağlılığı, büyük partisi, büyük ordusu, büyük cephesi olmaya; bütün bunlar da beni böyle çaba harcamaya, büyük arayışa, büyük yoğunlaşmaya götürüyor. Böylece eriyen ve çok zayıf olan bir Kürt

ailesinden büyük Kürdistan ailesine sıçrama gerçekleşiyor.

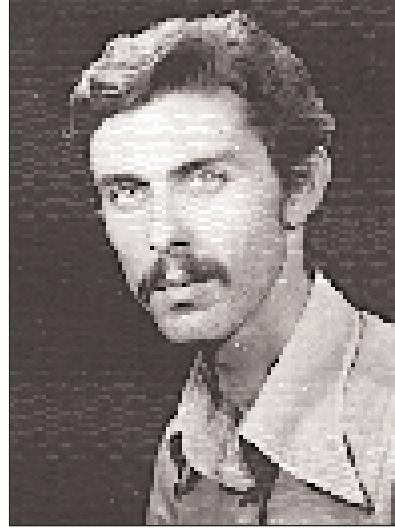
Şimdi sizin kendi basit aileciliğinizdeki ısrarınız büyük Kürdistan ailesine olumsuz yansıyor. Kendi basit ilişkilerinizde, sevgi, tutku ve bağlılıklarınızda ısrar, kendi ahbapçavuşluklarınıza, eşinize, dostunuza, bilmem kardeşinize gösterdiğiniz bağlılık büyük yoldaşlık bağlılığındaki zayıflığa, büyük ordu bağının geliştirilmesindeki zayıflığa, buna benzer ulusal, sınıfsal ve insani bağlar ve kurumların zayıf ele alınmasına, bunlara zayıf katılımınıza yol açıyor. Neden? Çünkü siz eskiyi yaşıyorsunuz. Bunları hala yüreğinize eski ana, eski baba, eski aile, eski kardeş, eski eş dost, eski kirve, hısım ve akraba gelenekleri olarak yaşatıyorsunuz. Kısacası eski kurumların etkisini henüz söküp atmamışsınız. Bunları söküp atmak, yerine dönüşerek güçlüsünü koymak gerçekleşmemiş. Bu açıdan da uzlaşmacısınız, reformistsiniz, ortayolcusunuz, nitekim çoğunuz böylesiniz. Neden? Çünkü radikal bir dönüşümü yapamamış, kendinizde devrimi gerçekleştirmemişsiniz. Çocukluğunuzdan itibaren yapamamışsınız, üzerine binmişsiniz ve PKK'yi de oraya kaynaştırıyorsunuz. Böylece bir baş belası olmaya başlıyorsunuz.

> “Ben halen büyüklükleri arama peşindeyim. Kendimi en büyük yerine koyma gibi bir hastalığım kesinlikle yoktur. Büyüklükleri Allah bile olsa aramaya çalışıyorum; evrende, hücrelerde, atoma dek her yerde arıyorum. İşte bu kadar araştırmacıyım. Çoğunun yaptığı gibi, kendimizi bastırıp da 'benden büyüğü yok' demiyoruz. 'Benden büyüğü yok' ideolojisi bir gözükaralıktır. 'Ben hiçbir şeyim' biçimindeki zavallılık da onun tersyüz edilmiş biçimidir.”

Yani PKK'de yeniden kişiliği çözümlemeye geldik. Bize ne ortayolculuk, ne de başka bir şey lazım. Bunun nedenleri nelerdir, sizler ne kadar etkilendiniz? Neredeyse etkilenmeyen bir kişilik yok. Sonuç, kişi güçlü ordu kuruluşçusu olamıyor, güçlü örgütçü olamıyor, güçlü duyguların sahibi olamıyor. Sizin gibi kişiliklerin sayısı çok, niteliği zayıf. Bu nasıl aşılabilir? Bu biraz böyle ana çözümlemeleriyle, aile çözümlemeleriyle aşılabilir. “Sen kendini çözümlüyor ve bütün ulusa malediyorsun” diyeceksiniz. Tabii herkes bunu yapmalı. Kendi gerçeğini çözümleyemeyen, ulusa maletmeyen iyilik mi yapmış olur? Hayır, kötülük yapmış olur. Kendi gerçeğini tanımayan, kendisini tanımayan, ailesini tanımayan iyilik yapmış olamaz. Ben inkar edin veya hiç sonuç çıkarmayın demiyorum. Tam tersini yapın diyorum. Bu konuda samimi ve tutarlı olun. O zaman doğruya ve güçlü olana ulaşırsınız. Ben anamı böyle ele almakla ve çelişkilerimi açığa çıkarmakla onu inkar mı ettim? Hayır. Bir Kürdistan anasına ulaşmaya kadar özen gösterdim. Onu da adı sanı duyulur bir ana haline getirdiğime inanıyorum. Geçen yıl yapılan cenaze törenine Kürdistan'ın hemen her tarafından binleri aşan insan katıldı. Eski analık ilişkisi içinde kalmış olsaydım, köyden birkaç yüz kişi gelir, kendisini ya anar, ya anmazdı.

> “Eski kurumların etkisini henüz söküp atmamışsınız. Bunları söküp atmak, yerine dönüşerek güçlüsünü koymak gerçekleşmemiş. Bu açıdan da uzlaşmacısınız, reformistsiniz, ortayolcusunuz, nitekim çoğunuz böylesiniz.”

Evet, bütün çelişki ve çatışmalarına rağmen, yine de iyi bir ana evladı olmak böyle mümkündür. Yani bir sıçrama yaptık. Bitip tükenmiş bir ana-oğul veya aile ilişkisinden bir ülke ve yurtseverlik ilişkisine, ana-toprak ilişkisine götürme en anlamlısı ve en yücesi oluyor. Gerçekten bir anaya da hakkı aslında böyle veriliyor. Bir ana, aynı zamanda bir kadın. Bir kadına nasıl ilgi gösterilebilir? Kadın özgürlük çözümlemesinde gösterdiğimiz tarzda, ancak bu tarzda anlamlı bir karşılık verilebilir. Küçük hediyeler almaya gerek yok, bence bir kadın özgürlük çözümlemesi anaya da gösterilebilecek en büyük saygım oluyor. Anamın hiç mi etkisi yok? Etkisi olmasaydı, ben kadınlara böyle yaklaşır mıydım? Bu ilişkilerin üzerimdeki dolaylı etkileri benim kadınlara dikkat etmeme yol açmıştır. Ana gücü, ananın savaşçılığı, bunun benim üzerimdeki etkisi beni kadın sorununa böyle dikkat etmeye, kadınları inkar etmemeye, en azından babam gibi olmamaya veya kapı komşunun erkekleri gibi olmamaya götürmüştür. Bunda da ananın payı olsa gerek diye düşünüyorum. Böyle bir kadının, erkek egemenliğine öyle kolay girmek istemeyen bir kadının etkisi zaten somut bence.

Bu etkiyi daha sonra nasıl teoriye dönüştürdük? İşte kadın çözümlemeleri. Bunları nasıl özgürlük mücadelesine dönüştürdük? Ben anamı taklit mi edin diyorum? Hayır. Ama bir ana da o köy koşullarında, o ilkellikte iyi mücadele ediyordu. Genç kızlarımız da mücadele etsinler. Dikkat edin, önce anamla çatışıyorum, aslında onu kolay kolay benimsemiyorum, ama etkilemesini dolaylı yoldan somut teoriye taşıyorum. Daha sonra bütün kadınlar da savaşabilir; bu sonuca götürüyorum. Bu da ne oluyor? Daha üst düzeyde, daha kadın genelinde bir özgürlük olayına taşırmada, böyle bağlılık göstermede etkili oluyor. Bu doğru bir etkilenme olsa gerek. Kadına böyle dikkat etmek, senin anan çok isyancı, çok bilinçsiz ve hatta bu anlamıyla çaresizse, kadın örgütlenmesine özen göstermek şart. Anaya bağlı olmak istiyorsan, anan gibi kadınla yetinmek yerine, ananın çaresizliğini güçlü kadına dönüştürürsün. O zaman iyi bir evlat olduğunu kanıtlamış olursun. Teori bu kadar basit. Onun zayıflıklarını güce dönüştürürsün. Onun isyancılığını planlı bir kadın ordulaşmasına dönüştürürsün.

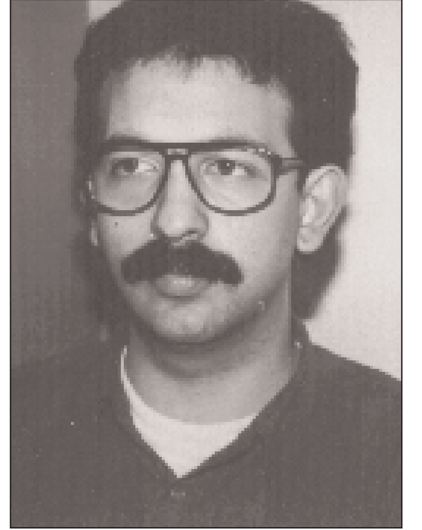
Yani siz “kendi aile çözümlememi yaptım, bir Kürdistan çözümlemesi; ana çözümlemesi yaptım, bir kadın çözümlemesi” diyeceksiniz. Evet, herkes yapmalı. Yaparsan zaten adam olursun. Yaparsan kendini doğru tanımış olursun, sonucu doğru çıkarırsın. Tabii bir ana aynı zamanda toprak anadır; işte bir yurtseverliktir; bir ana özgürlüktür, kadın özgürlüğüne dönüşümdür. Bunun ayıbı şurada kalsın, genelin tam yerine getirmesi gereken bir durum olduğu şimdi oldukça apaçık. Biz analara layık olma biçimini bir de böyle deniyoruz. Sanırım en doğrusu bu oluyor. Çünkü şimdi analar da yaygın bir biçimde mücadeleye katılmış. Geçen en son yürüyüş bir yerde analar yürüyüşüydü. Sağdan soldan en fazla analar geliyordu. Şu anda çok etkililer ve oldukça doğru bir analık anlayışına ulaşmışlar. Şimdi anaların hiç gözyaşı dökmeden evlatlarını seve seve savaşa gönderdiklerini ve şahadete ulaştıklarında ise buna zılgıtlarla karşılık verdiklerini çok iyi biliyoruz. Eskiden çocuğunun ufak bir acısının üzerine titreyen kadın, bugün bütün çocuklarını savaşa sürdüğünde en cesaretlisi oluyor. Bu da aslında anaların gerçeğine doğru yaklaştığımızı gösteriyor. Onların büyük korkusu ve acısını cesarete ve gerçek bir saygıya dönüştürdüğümüze tanıklık ediyor.

Bütün bunlar bizi aslında analık hukukuna nasıl doğru cevap verilebilir sorusuna götürüyor. Çok teorik de olsa, oldukça siyasal nitelikte de olsa, bu cevap en anlamlı cevaptır sanıyorum. Son nefesini verirken, “Adıma çok hayır yapın, çok dua edin” demiş. Bizim hayrımız ve duamız mücadeledir. Özellikle şu anda yaşayan analarınıza hayırlı evlat olmanızın yolu bence onların da çok istediği daha başarılı bir savaşçılıktır, hayır duası sizin savaşçılığınızdır. Şimdi onların sizden istediği birkaç hediye değil, onu zaten artık kabul etmezler. Analarınız her gün benden ne istiyorlar? Onlar “Bu çocuklarımızı daha iyi savaştır, biz kendilerinin şehit olmalarına karşı değiliz, ama bu kadar kısa süre içinde şehit olmalarına da katlanmıyoruz” diyorlar. “Biz bunları zor yetiştirdik, bunlar güçlü savaşsınlar” diyorlar. Bunlar gerçekten yakıcı ve doğru taleplerdir. Bu da sizin görevinizdir. Analarınızın yakıcı talebi de bu olduğuna göre, uzun vadeli savaşçılık yapın, yaman militanlar olun. Sizde bağlılık diye bir şey varsa, o zaman bunun gereklerini yerine getirin.

Ana hakkı kolay ödenmez denir. Evet, bizde ana hakkı ancak nasıl ödenebilir? Ancak yaman bir savaşçılıkla ödenebilir. Onlar bir annenin nasıl çaresiz kaldığını, nasıl hakarete uğradığını çok iyi bilirler. Bugün baskının ve hor görülmenin ne olduğunu bir anadan öğrenin. Yine zorluk, acı ve sıkıntının ne olduğunu analardan dinleyin. Eğer onlar şimdi bizden daha iyi militanlık istiyorlarsa, eğer bizim de gerçekten bir saygımız varsa, o zaman gerekeni yapmak bence en doğru bağlılık göstergesidir. Ben kendi payıma düşeni biraz yaptım diye düşünüyorum. Fakat sizin de yerine getirmeniz gereken görevleriniz vardır. Erkenden ölmeniz ve analarınıza ağıt yaktırmanız doğru militan olduğunuz anlamına gelmez. Kıran kırana ve amansız bir direnme, amansız bir yaşam savaşı içinde olmanız, gerçekten analık hukukuna vereceğiniz en iyi cevaptır. Çünkü onların anısına başka türlü karşılık vermek mümkün değildir. Anaların çağrısına –ki bunun çok yakıcı olduğunu biliyorum– vereceğiniz en iyi cevap, uzun vadeli ve başarılı bir savaşımı mümkün kılmaktır. Çünkü anaların hepsi şu anda savaş istiyor. Hepsi daha fazla savaş istiyor. Yürüyüşleriyle de bu açıktır. Bu kadın şehitlerinde işin bir de bu yönü vardır. Bunu görmemek mümkün değildir. Ayrıca düşman bunları böyle daha da gaddarca katlediyor. Düşman bizim kadın ve namus anlayışımızla oynamak istiyor. Yine anaları ürküterek gözyaşına boğmak istiyor, korkutmak ve zayıf yanımıza hitap etmek istiyor. Düşmana vereceğimiz cevap da daha yaman, daha başarılı ve büyük başarılara yol açan bir savaşçılıktır.

Kürdistan'daki anaların o büyük acılarına, o büyük zorluklarına ve yoksulluklarına başka türlü karşılık verilemez. Ben o acıları çok iyi biliyorum. Anaların böyle müthiş acılı bir yaşamları, gözyaşlı bir yaşamları var. Onların o acıları ve gözyaşlarını dindirmek sandığınız gibi basit değil. Ben biraz ona yol açtıysam, sadece görevlerime doğru yaklaştığım içindir. Gerçekten kadının o zayıflığı ve çaresizliğine şimdi biraz özgürlükle cevap veriyorsak, bu sadece ilkeli bir yiğitlik anlayışımızın da bir gereğidir. Yoksa ben de sizler gibi analık hukukuna yaklaşabilirdim. Belki hoşuma da gidebilirdi, beni fazla zorlamazdı da. Ama bunu fazla onurlu bir yaklaşım olarak değerlendirmek mümkün değildir. Ana gerçeğine hakkını vermek zordur. Hani ana hakkı ödenemez derler. Ama bence böyle yapılırsa, ana hakkı biraz ödenebilir, ödemek de gerekir.

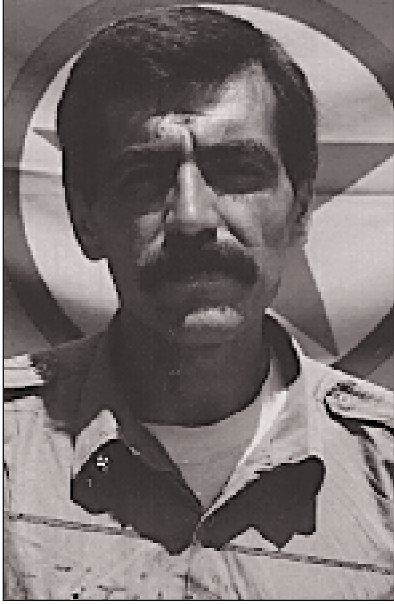
Tabii ana gerçeğine her zamankinden daha fazla anlam vermeliyiz. Kürdistan'ın kendisini bir ana gerçeği

gibi düşünmeliyiz. Kürdistan'ı ana toprak, anayurt gibi görerek, değerlendirerek ve özgürleştirerek anlam vermeliyiz. Onun için de anaları biraz daha güçlü kılarak, maddi ve manevi yaşamlarına biraz daha olanak sağlayarak ve günümüzde bunu savaşçılıkla gerçekleştirerek karşılık vermeliyiz. Ana hakkı kesinlikle inkara gelinmez, ana hakkı yerine getirilmemezlik edilmez. Ama anaya layık olunmak isteniyorsa da, bu ancak böyle militanlar haline gelmekle mümkündür.

11 Nisan 1994

ZİNDANDA BAŞLATTIĞI DİRENİŞ TÜRKÜSÜ DAĞLARDA DEVAM ETTİ

Adı, soyadı: **Medeni GÜRGEN**
Kod adı: **Felat**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1959**
Mücadeleye katılış tarihi: **1976**
Şahadet yeri ve tarihi: **Şirvan**

Medeni GÜRGEN (Felat) yoldaş, 17 yıllık uzun, zorlu; acılarla, umutlarla, sevinçlerle, öfkeyle, direnişle örülü mücadele yaşamını özgürlüğün simgesi Kürdistan dağlarında ölümsüzlüğe dimdik yürüyerek tamamladı.

Partimizin ideolojik grup döneminde saflara adımını atan Felat yoldaş, devrimin dikenli, sarp yollarında tüm engellere rağmen, coşkun bir nehrin denize akışı gibi hedefe varma savaşımını andırır bir sabır ve inatla, zalim düşmanın üzerine hem zindanlarda, hem de gerilla saflarında yürüdü. Zindanda geçen 12 yıllık esaret sürecinde **Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, Hayri DURMUŞ** ve diğer şehitlerimizin direnişlerini, kararlılıklarını ve düşmanı kahreden inançlarını kendine hep rehber edindi. Yaşamı boyunca şehitlere layık olmaya çalıştı. Ve son nefesini verirken elinde sıkıca tuttuğu silahı yere düşürmeyerek bunu kanıtladı. Felat yoldaş, 1959 yılında Batman'ın Kozluk ile Beşiri mıntıkalarının arasında bulunan Apika köyünde dünyaya geldi. Ailesi yurtseverdi ve madi olarak yoksuldu. 1963 yılında ailesi Batman'a göç etti. Felat yoldaş 1965 yılında Batman'da ilkokula başladı. Ortaokulu da burada bitirerek, Mersin Yatılı Öğretmen Okulu'na girdi. Burada devrimci düşüncelerle tanıştı ve Batmanlı bir grup arkadaşıyla birlikte çeşitli faaliyetlere katıldı. Devrimci düşüncelerin benimsemesinde etkili olan faktörleri Felat yoldaş şöyle sıralamaktadır. *"Devrimci olmamda, ailenin yoksulluğu, sosyal çevre ve ilişkiler, metropoldeki yabancılık, kimlik sorunu, sol siyasal ortam, anti-faşist eğilim, feodal aile ilişkilerinden kopuş, eğitim yapmış olmam vb. etkenlerin bileşkesinin rol oynadığını belirtebilirim."*

Öğretmen okulunda okurken, devrimci düşüncelerle kendi gerçekliği üzerinde de durmaya başladı. Mücadelemizin bu ideolojik grup aşamasında Felat yoldaş gençliğinin tüm enerjisini, ruhunu çalışmalara kattı. Geliştirilen tüm boykot, yürüyüş ve faşist gruplara yönelik düzenlenen eylemlerde O'nu görmek mümkündü. Okul disiplin kurulu tarafından defalarca çeşitli şekillerde cezalandırılması O'nu asla geri çekmedi, aksine sömürgeci düzene olan öfkesini arttırdı. Felat yoldaş bir yandan eylemlilikler içinde yer alırken, diğer yandan da kendini ideolojik olarak geliştirmeyi aksatmadı. Liseyi bitirdikten sonra çalışmalara devam etti. Yaklaşık 1 yıl sonra Batman'daki örgütün onayı ile Siirt Eğitim Enstitüsü'ne gider.

Düşmana esir düşene kadar Batman, Hasankeyf, Siirt ve İskenderun'da mahalle, semt, yerel komitelerde sorumluluk düzeyinde örgütsel ve eylemsel faaliyetler yürüttü. En son Batman'da yürüttüğü çalışmaları sırasında 14 Nisan 1980 tarihinde düşmana esir düştü. Felat yoldaş partiye sunduğu bir raporunda esir düşüşünü şöyle anlatmaktadır: *"Deşifre olmuş aranıyordum. Tek başımayken siyasi polisin beni tanıması üzerine bir sokakta kıstırıldım. Çatışma olanağı bulamadım. Aramızda çocuklar top oynuyordu. İzimi kaybettirmek için avluya dalıp bir başka avluya geçtim. Elimdeki silahı gören bir kadının paniklemesi sonucu bağırmasıyla kaçma şansımı kaybettim. Çevrem kuşatılmıştı. Silahımı uzak bir alana fırlattım. Benim yakalanmama sebep olan kadın silahın yerini söyledi. Ben yakalandıktan sonra 21-27 Nisan Kızıl Hafta eylemliliğinde bu evi arkadaşlar bombalamıştı."*

Felat yoldaşın yakalandığı dönem, partimiz kadrolarının yurt dışına çıktığı ve faşist-askeri darbenin ayak seslerinin iyice hissedildiği bir dönemdir. Ülkenin dört bir yanında yakılan özgürlük ateşinin söndürülmeye çalışıldığı ve uyanmakta olan bir halkı karanlıklara gömmenin hesabının yapıldığı bu dönemde, ulusal kurtuluş mücadelemizin geleceğinin sağlama alınmasında büyük kararlara, adımlara ulaşılmasının gerekliliğinin şart olduğu tartışmasız bir gerçekti. Pek çok kadro tutuklanarak zindanlara kapatılmış, halk katliam, gözaltı ve tehditlerle susturulmaya çalışılmış, çok sayıda değerli yurtsever katledilmişti. Düşman tarafından akıtılan kan, mücadelemizin öncülerine büyük ve ağır sorumluluklar yüklemişti. İşte faşist sömürgeciliğin insanlık tarihinde görülmedik bir vahşeti sergilediği zindanlar bu sorumluluğu yerine getirmede en önemli bir saha olarak ortaya çıkmıştı. Zindandaki tüm yoldaşlar, partiyi burada boğmak isteyen düşman vahşetine karşı bu bilinçle direnirler. Düşmanın yaptığı işkenceler sadece fiziki değil, manevi olarak da, esir düşen devrimcileri yıkmak, dayanaksız, iradesiz kılmak ister ve bu amaçla sömürgeciler türlü şekilde iğrenç yüzlerini gösterirler. Tutsaklardan kimi bir çorba, bir paket sigara için insanlık onurundan vazgeçse de, direnişin türküsünü beyinlerinde, yüreklerinde ve dillerinde eksik etmeyenler ölümde yaşamı yaratırlar. Direnirler, konuşmasa da dilleri, onların gözleri çok şeyler anlatır. Onun için düşman korkar direnişçilerin gözlerine bakmaktan. Yarasa ruhlu eli kanlılar aydınlıktan korkarlar ve karanlığa sığınırlar. PKK zindan direniş kahramanları Mazlumlar, Hayriler, Kemaller, sömürgecilerin boynunu büken, onları yerle bir eden eylemleriyle tarihe, dünyayı titreten özgürlük çığlıkları olarak geçerler. PKK ruhu, zindanda nice yiğit yoldaşın kanıyla korunur, ülkenin dağlarına ulaştırılır.

Felat yoldaş da korkunç işkencelerden, sorgulardan geçirilir. Partiye, yoldaşlara, halka zarar vermemek için büyük bir direniş sergiler. Daha önceden deşifre olması sebebiyle sorgu sonrası Diyarbakır zindanına gönderilir. Başta 1981 Ocak direnişi olmak üzere tüm direnişlerde O da yerini alır. Felat yoldaşın yurtsever olan babası zindan ziyaretlerinde kuryelik yapmaktadır. 1981 Haziran'ında başlayan direniş ardından zindandan bazı belgeleri dışarı çıkarmak isteyen Felat yoldaşın babası sömürgeci askerlerce yakalanır. Yoldaşımız olayı şöyle anlatmaktadır: *"1981'in Haziran ayında başlayan ve 8 ay süren büyük direnişten sonra, örgütsel dokümanları, zula yerleri olan bavullarımızla dışarıya göndermemiz istendi. O gün babam görüşe gelmişti. Bond çantanın zula yerlerini kontrol ettikten sonra dışarıya gönderdim. Ancak görüşe giderken çantaların parçalandığını gördüm. Görüşün ilk dakikasında kabinden alınarak çantanın bana ait olup olmadığı soruldu. Benimdir deyince, bulunduğum 35. koğuşun hücrelerinden alınıp, 36. koğuşun hücresine götürüldüm. Babam da bazı arkadaşların aileleri gibi tutuklanmıştı. Diyarbakır'da Kurtoğlu denilen sorgu yerine götürüldük. Mazlum DOĞAN, bir grup arkadaş ve ben de cezaevinden alınıp sorguya götürüldük. Mahkemede siyasi savunma yaptığımızdan PKK'li olduğumuzu kabul edip tavır aldık. Cezaevi idaresinin bir oyunu olduğunu, daha önceki aramalarda ele geçirilen savunma metinlerini üzerimize atarak, dışarıyla örgütsel ilişkiyi sürdürdüğümüzün uydurulduğunu, ailemizin de kurye olarak yargılanmak istendiğini belirttik. Babam orada bulunduğumuzun üçüncü günü sorgudan alındı. Sonradan öğrendim ki, gördüğü işkenceler nedeniyle sorguda ölmesin diye gözaltına götürmüşler ve ertesi gün vefat etmiş."*

PKK Ana Davası'nda Siirt-Batman grubunda "bölücü örgüt" üyeliğinden yargılanan Felat yoldaş, 1984 yılında idam cezasına çarptırılır. Bu ceza daha sonra müebbet hapse çevrilir. En son Aydın E-Tipi Cezaevi'ndeyken 19 Mart 1992 tarihinde tahliye olur. 12 yıllık esaret biter bitmez, fazla zaman kaybetmek istemeyen Felat yoldaş,, büyük mesafeler kaydeden ulusal kurtuluş mücadelemizin aktif bir militanı olmayı sürdürmek amacıyla hiçbir tereddüt göstermeden Mahsum Korkmaz Akademisi'ne doğru yola çıkar ve 11 Mayıs 1992 tarihinde Akademi'ye ulaşır.

Mahsum Korkmaz Akademisi Felat yoldaş için yepyeni bir sürecin başlangıç kapısını oluşturmaktaydı. Daha önce yapılan PKK Zindan Konferansı sonuçları üzerinde oldukça yoğunlaşır. Parti Önderliği'nin çözümlemeleri, verdiği perspektifler sayesinde O'nun 12 yıllık zindan pratiğini, içine düştüğü yetmezlikleri, düşmanın üzerinde yarattığı etkileri sorgular ve sunulan çözüm yöntemlerini özümsemeye çalışır. Geçen süreç içinde mücadelenin gelmiş olduğu aşama Felat yoldaşı hem şaşırtmış, hem de tarifi zor duygulara itmiştir. Akademide yapıyla kaynaşmakata zorluk çekmez. Mücadeleye yeni katılmış arkadaşlara tecrübelerini aktarmada yoğun bir çabanın sahibi olur. Çıkan sorunlara müdahale eder ve çözme yönünde yardımlarını sunar. Derslere girmekle birlikte redaksiyonda da görev alır. Ayrıca Türkçe ve Kürtçe ders komisyonlarında görevlendirilir. Askeri derslerde askeri taktikler, çeşitli eylem biçimleri, patlayıcılar vb. üzerinde durulur. Bu yoğun tempoyla Parti Önderliği'nin çözümlemeleri üzerinde yoğunlaşma ve edindiği bilgileri yapıyla paylaşmaya çalışır. Zindaki yoldaşlarla da mektuplaşmayı ihmal etmez. Bir mektubunda şöyle seslenmekte: *"Ulusal kurtuluş mücadelemizin siyasi ve askeri ordulaşmasının yarattığı, iktidara kararlı adımlarla yürüyüş hazırlıklarına girdiği bu süreçte, zindana yüklenen işlev biliniyor.*

Zindan iç konferans sürecini tamamlayıp, gelinen aşamada özel savaşın zindan politikasının altedemeyeceği direnişçiler olarak partileşmede taktik önderlik gerçeğine ulaşacağınıza, döneme zindan cephesinden karşılık vereceğinize olan inancımızı yineliyoruz. Bu inanç ve güvenle, sizlere verdiğimiz sözlere, içtiğimiz and'a, dönüşüm ve yenilenmede, komuta sahasında, yöneleceğimiz ülke pratiğinde bağlı kalarak, parti hattına, vuruş ve çalışma tarzına, önderlik temposuna ve parti militan kişiliğine ulaşarak, iç ve dış düşmana karşı amansız savaşımın neferi olacağız. Özlem ve umutlarınıza, kin ve öfkenize, özcesi sizleri kendi pratiğimizde yaşatıp, karşılık vermeye çalışırken, sizleri hep yanıbaşımızda hissedeceğiz. Bizlere verdiğiniz güçle engel tanımadan, zorluk nedir bilmeden savaşacağız."

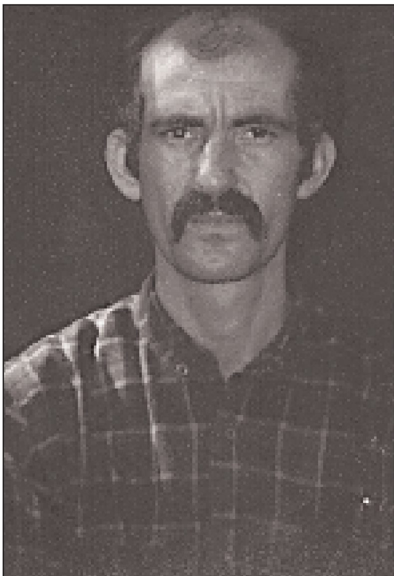
Felat yoldaş 14. Yıl Zafer Eğitim Devresi bitimine doğru sıcak savaşım alanlarına gitme yönünde partiye öneride bulunur. Sağlık durumu fazla iyi olmamasına rağmen, Parti Önderliği'nin çözümlemelerinin verdiği savaş ruhuyla, esaret altında geçen 12 yılının ve halkımızın binlerce yıllık köleliğinin intikamını alma isteğiyle yanıp tutuşmaktadır. Önerisinde ısrar eder ve ülkeye, sıcak savaşa giden gruplar içinde yer alır. Yıllardır beklediği düşmanla hesaplaşma anı yakınlaşmaktadır. Bu düşünce kendisinde sonsuz bir heyecan ve mutluluk yaratıyordu. Zindanda ettiği intikam yemini, önderliğe, yoldaşlara, şehitlere ve halka verdiği bağlılık sözü şimdi savaşmayı emrediyordu. Ve Felat yoldaş bu ruhla, kararlılıkla ülkeye yönelir. Düşmanın bakamadığı gözlerindeki ışık yine parıldıyordu. Direnişin türküsünü bu kez hasreti olan Kürdistan dağlarında söyleyecekti.

Felat yoldaş yaşamıyla, gerek zindanda, gerekse gerilladaki savaşımında sergilediği pratikle devrimin altın sayfalarına işlenen abidelerden biri oldu.

Sana sözümüzdür yoldaş! İntikam yeminin yeminimizdir!

Silah arkadaşları

ÖNDERLİĞE BAĞLILIĞIYLA SAVAŞAN VE ÖLÜMSÜZLEŞEN BİR MİLİTAN

Adı, soyadı: **Fazıl EKSEN**
Kod adı: **Sinan**
Doğum yeri ve tarihi: **Iğdır-Aşağı Alican köyü, 1 Kasım 1962**
Mücadeleye katılış tarihi: **1984**
Şahadet yeri ve tarihi: **Mutki Oxun arası, 4 Ağustos 1993**

Fazıl EKSEN (Sinan) yoldaş, Kars'ın Iğdır ilçesine bağlı Aşağı Alican köyünde dünyaya gelir. Tarım ve hayvancılıkla geçimini sağlayan ailesi, Kürtlük özelliklerini korur. Ancak maddi durumu oldukça kötü olduğundan, Sinan yoldaş henüz küçük yaşlardayken ailesi Manisa'nın Turgutlu ilçesine göç eder.

Sinan yoldaşın doğduğu Iğdır ve yöresi Kürt, Azeri ve Terekeme halklarının bir arada yaşadığı bir alandır. TC sömürgeciliği bütün ülkede olduğu gibi bu yöreye de geleneksel yoksullaştırma ve göç ettirme politikasını uygular. Bu politikadan en çok etkilenen ise Kürt halkı olur ve bunun sonucu vatan topraklarından adeta kaçarcasına göç eder. Kimi Türkiye metropollerinde, kimi ise Avrupa ve daha değişik yerlere giderek kurtuluş arayışına girer. Fakat bu arayış, göçe zorlayan TC kontrolünde gelişir. Metropollere ve yurt dışına savruluş bir kadermiş gibi görülmeye, gösterilmeye çalışır. Elbette ki bu, sömürgeci politikanın ezdiği bir halkın uyanışını, ayağa kalkışına engellemeyi başarılmanın çabasıdır.

Turgutlu'ya yerleşen ailesi, maddi durumunu biraz da olsa düzeltir, ancak bunu uzun süre sürdüremez. Si-

nan yoldaş ilkokuldan sonra ortakokul 1. sınıftan, ailesine maddi açıdan yardımda bulunmak amacıyla ayrılır. Birçok işte çalışır. Bir ara bakkal işletir, sonra kum ocağında, tuğla fabrikasında, inşaatlarda çalışır. Aile içerisinde öğrenci gençlik fazla olduğundan siyasal tartışmalar yoğunca yapılır. Bu siyasal ortam Sinan yoldaşı etkiler, kişiliğin biçimlenmesinde rol oynar. Kürt sorununa yabancı olarak büyümez. Ancak tüm bunlar duyum düzeyinde kalır.

12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesi Sinan yoldaşın ailesini de etkiler. Aile çevresinden yurt dışına daha önce çıkanlar vardır. Kendisi de hem ekonomik sebeplerden, hem de düzene askerlik yapmak istememesinden dolayı Fransa'ya gider. Paris'te kalır. Burada günlük gazete satıcılığı, terzihanelerde ve tarlalarda çalışır. Paris'te bulunduğunda ülkeden duyduğu PKK'yi, ulusal kurtuluş mücadelesini daha sık ve daha yakından duymaya, tartışmaya başlar. Yurtsever kesimlerle ilişkileri sıklaşır. Yurt dışına çıkışı ve ardından mücadeleyle sıkı bağlar kurma konusunda Sinan yoldaş şunları belirtiyor: *"Yurt dışına çıkmadan önce harekete olan sempatim; yurt dışında mücadele faaliyetlerine katılan büyük abimin bulunduğu Paris alanına gittiğimde, var olan sıcak ortamdan etkilenip, partinin Avrupa'ya yaptığı 1982 müdahalesiyle daha da hızlanan bu sıcak ortamda arttı. Bu ortamda yürütülen pratik eylemliliklere katılmaya, partiye bu yönlü destek olmaya çalışırken, düşüncede de tanıma çabasındaydım. Özellikle 1982 ve 1983 sürecinde alanımızda yürütülen 'cezaevlerindeki direnişlerle dayanışma eylemlerine aktif katılırken, aynı zamanda o direniş önderlerinin üzerimde yoğun etkisi oluyordu. Halkın davasında şehit düşmenin kutsallığı beni çok etkiliyordu."*

Paris'te abisi de faaliyetler içinde yer almaktadır. Sinan yoldaş 1982 yılında dernek çalışmalarına katılır.

1982 yılı süreci 2. Kongre'nin gerçekleştiği, yurt dışına çıkış ardından tekrar ülkeye dönüşün karar altına alınarak, küçük de olsa gerilla gruplarının ülke topraklarına umut, savaşım, direniş ruhu taşıdıkları süreci ifade etmektedir. Avrupa alanını da mücadelenin kalelerinden yapma çabalarının önüne geçmek isteyen provokatörler de bu süreçte işbaşındadırlar. Mücadeleyi ve onun öncüsünü Avrupa sahasına çekerek, reformist çizgiye dayandırarak özünü boşaltma, ayrıca ülkeye dönüş çalışmalarını da boşa çıkarma çabaları bu süreçte yaygınlaştırılmak istenmektedir. Semir provokatörü çizgiyle oynayarak Avrupa sahasını devrime hizmet eden bir saha durumundan çkarma, kadroları mücadele yolundan alıkoyma, halkın kafasını karıştırma, birbirleriyle uğraşır hale getirme çabaları vardır. Sinan yoldaş bu süreçte bir ürkmeyi yaşar. Yaşanan durumları kavramakta zorlanır ve bocalar. Ancak mücadeleye olan bağlılığı O'nu fazla uzakta tutmaz. Bir raporunda bu konuda; "1983 sonlarında, 1984 başlarında boyveren Avrupa alanındaki provokasyon bir yandan yaşanırken, diğer yandan ise Hezil'de şehit düşen yoldaşların ve cezaevi direnişleri, 1984 yılı başlarında mücadeleye artık aktif olarak katılmayı temel almamı sağladı. Fakat gelişen provokasyon sürecinde yaşanan basit çıkarlar üzerinde birbirlerini düşürme yaklaşımları bende ürküntü yaratmıştı. Katılımda hiçbir şey yapamasam bile bir savaşçı damı olamam düşüncesiyle bir karar verdim" demektedir.

1983 yılında Paris'teki derneğin yönetim kurulunda görev alan Sinan yoldaş, 1984 yılında "Faik ALAGÖz Eğitim Devresi"ne katılır. Böylece mücadeleye profesyonel olarak katılmış olur. 1985 yılında bir süre Frankfurt alanında yayın dağıtım sorumluluğunu sürdürür. Aynı yıl Danimarka'da faaliyet yürütür. Daha sonra İsveç-Norveç alanlarında faaliyetlerine devam eder. 1986 yılı Ocak ayında tekrar Danimarka faaliyetlerine döner. Sinan yoldaş bir yandan faaliyetler üzerinde yoğunlaşırken, diğer yandan da Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitme yönünde devamlı istekte bulunur. 1987 Mart ayında Yunanistan sahasında görevlendirilir. Yeni düzenlemeler, yeni görevlendirmeler yapılır. Sinan yoldaş bu dönemde Yunanistan alanındaki pratiğinde kısa süreli de olsa bir daralmayı yaşar. Çalışmalarda bazı şeylere anlam veremez. Yanlışlıklar karşısında geri çekilmeyi yaşar. Yaşadığı bu süreçte sadece bir tek isteği vardır; Parti Önderliği'nin bulunduğu kamp sahasında eğitim görme, yetkinleşme, partili olma yönünde yoğun bir isteği ve çabası vardır. Ancak kamp sahası daha bir başkadır. Sinan yoldaş, kendisinin gönderilmesi uzayınca bu kez kendi imkanlarıyla bu sahaya gitmeye karar verir. Ancak ikna edilir, bir süre beklemesi istenilir. Gidiş hazırlıkları bitinceye kadar Münih'te görev yapar. Bu sırada Alman devletinin yönelimi başlar ve tutuklamalar yaşanır. Sinan yoldaş bu süreçte karşılaştığı parti dışı anlayış ve yaşam biçimlerine tepki duyar, ancak bunlarla mücadelede yöntem noktasında başarılı olamaz. 1989 yılında 15 günlük bir eğitime alınır ve Benelüx alanında faaliyet yürütür. 3 ay bu alanda faaliyetlerde kalır. 1990 yılında da senelerdir beklediği, kafasında hep canlı tuttuğu Mahsum Korkmaz Akademisi'ne ulaşır.

Sinan yoldaş Akademi ortamında, siyasi ve askeri derslerin insanı adeta yeniden yarattığını, Parti Önderliği'nin bu sahada her yoldaşla tek tek ilgilendiğini, verdiği perspektiflerle yapıyı savaş ve başarı yönünde yoğunlaştırdığını gördükçe kendi kişiliğindeki yetmezliklerini yerle bir ederek, PKK kişiliğini sonuna kadar yakalama mücadelesini vermek gerektiğini anlar. Parti Önderliği'ne sunduğu bir raporunda; *"Kamp pratik faaliyetlerine geldiğim bu iki aylık süreçte gördüğüm askeri ve siyasi eğitimin kişiliğim üzerinde yarattığı olumlu yanları, partinin bana vermiş olduğu bu imkanı kendimi yeniden ele almanın fırsatı olarak görüyorum"* demektedir. Avrupa pratiğini her an yargılar, "yapılması gereken neydi, daha iyiye nasıl ulaşılabilirdi, ben nasıl yaptım, sonuç ne oldu" biçimindeki sorularla iyi bir PKK militanı olma savaşımını verir.

Akademi'deki eğitim imkanından en iyi bir şekilde sonuç çıkarma isteğiyle yüklenen Sinan yoldaş eğitim komisyonlarında yer alır. Redaksiyonda da yardımcı olmaya çalışır. Bu ortamda bulunan ve ülkenin dört bir yanından gelen, değişik özelliklere sahip olan kişilikleri görür. Halk, ülke, savaş gerçekleri üzerinde durur. Koğuş sorumluluğuna getirilir. Grupta bulunan arkadaşların sorunlarıyla ilgilenip çözme çabası oldukça yoğundur.

1990 yılı sonu Parti 4. Ulusal Kongresi'nin gerçekleştirildiği süreçtir. Sinan yoldaş bu sürecin yoğunluğunu hisseder ve dönemin gösterdiği hedeflere ulaşılmasının zorunluluğunu görür. Parti içerisinde ortaya çıkan ve mücadele önünde engel teşkil eden anlayışların ortaya konulması, her arkadaş şahsında, partinin eleştiri-özeleştiri yöntemiyle mahkum edilmesi O'nun gelişimine büyük katkı sunar. Sinan yoldaş 4. Kongre kararlarını kavrama, bilince çıkarma çabalarını partilileşmede bir dönüm noktası olarak değerlendirir.

Yoldaşlarıyla ilişkilerde oldukça titiz ve dikkatlidir. Çıkan sorunlar karşısında çözüm yöntemlerinin arayıcısıdır. Azmi, kendini ve çevresini geliştirme yönündeki çabaları O'na saygı duyulmasını sağlar. İki eğitim devresi boyunca kaldığı Mahsum Korkmaz Akademisi'nden 1991 yılında ayrılır ve ülke pratiğine yönelir. Parti Önderliği'nin verdiği emek, sunduğu onurlu insan olma fırsatı Sinan yoldaşı pratiğe daha bir canlı yöneltir. Tüm değerlere layık olabilmenin pratiğini sergilemenin sözünü verir.

Sinan yolaş pek çok eyleme çeşitli sorumluluklar düzeyinde katılır. Mücadelenin oldukça yakıcı ve başarmayı emreden gelişmeleri O'nun sorumluluk duygusunu daha da artırır. En son Garzan Eyaleti'nde 4 Ağustos 1993 tarihinde şahadet mertebesine ulaşır.

Devrimin uzun bir maraton olduğunu bilen Sinan yoldaş, Parti Önderliği'ne ve devrime olan inancıyla her gün yeniden en iyiyi başarma yönünde savaştı. O'nun geçmişte yaşadığı yetmezliklere rağmen yaptığı çıkış bizler açısından bir örnektir. Önderliğe bağlılığı bizlerin de esas aldığı bir yöndür. Sinan yoldaş azmiyle, savaşmıyla, mücadelemizde yaşayacaktır. O'na ve tüm şehitlerimize verdiğimiz söz zaferi kesin kazanmaktan geçmektedir.

Çarçel-Gostê-Cilo özlemi Yüksekova'da filizlendi

Adı, soyadı: **Mehmet KABAN**
Kod adı: **Hamza**
Doğum yeri ve tarihi: **Komır köyü-Erciş, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet yeri ve tarihi: **Yüksekova, 14 Ağustos 1993**

Hamza yoldaş, Komır köyünde dünyaya gelir. Ailesi yörenin sayılı zenginlerindendir. Ailenin büyük çocuğu olan Hamza yoldaş ilkokulu Erciş'te okur. Kendisinin bağlı olduğu aşiretle diğer aşiretler arasında çatışmalar, kan davaları durmak bilmez. Bu olayların başında da ailesi yer alır. Aşiret kavgalarının devam ettiği bir ortamda ailesi Malazgirt'e taşınır. Malazgirt'te ortaokul ve yatılı liseyi okur. Okulda çalışkan ve sevilen bir öğrencidir. Öğretmenleri O'nun çalışkan, girişken olmasını takdir etmektedirler. Okulda başarılarının yanında mahalledeki arkadaşlarıyla da iyi geçinen, yardımsever olan kişiliğinden dolayı geniş bir arkadaş çevre edinir. Lise döneminde gericiler tarafından üzerinde yoğunca durularak ulusal gerçekliğinden uzaklaştırılmak istenmesine rağmen O, yoğun araştırma ve incelemelerle gericiliğin asıl amacının ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kendisini kirli emellerine alet etmek olduğunu görür.

1989 yılında mücadelemizin alanda etkisini güçlendirip, örgütleme çalışmalarının hızlanmasıyla birlikte, halk kitlelerinde görülen gerillaya yoğun katılımlar Hamza yoldaşı da oldukça etkiler. Bu gelişmelerin yaşanmasıyla gençlik kesimi en çok etkilenen kesim olur. Hamza yoldaş da bunlardan biridir. Bu dönemde Kürdistan'da gelişen olaylar ve savaş kendisini dağlara çeker. 1989 yazsonbahar dönemlerinde bu konuda yoğunlaşan yoldaşımız aynı zamanda bölgedeki gençlerin de savaşa katılmaları doğrultusunda yoğun çaba harcar. Hamza yoldaş artık gerici düşüncelerden tamamen arınmış olarak kendisini ulusal kurtuluş mücadelesine verir. 1990 yılı yaz döneminde örgütlediği bir grup arkadaşıyla parti saflarına katılmaya karar verir. Bu temelde yola çıkarak partiyle ilişkiye geçer ve Xan Kûrkê Kampı'na ulaşır. Bu süreçte PKK 4. Ulusal Kongresi hazırlıkları yoğun bir biçimde devam ederken, diğer taraftan da yeni eğitim adayları eğitime alınarak yetiştirilmektedirler. Eğitim devresine katılan Hamza yoldaş, daha ilk günlerden başlayarak bir geliş-

me sağlar. Gerek eğitim sırasında, gerekse eğitim dışında kendisinin ve yoldaşlarının gelişmeleri için hiç boş vakit harcamadan sürekli çaba harcar. Aynı zamanda tecrübeli, deneyimli yoldaşları ile sürekli tartışmalar geliştirir, her konuda bir netliğe, sonuca ulaşır. Bu gayretli girişimi, yorulmaz çabası O'nun kısa sürede çok yönlü bir dönüşüm sağlamasını, görevlerde yorulmayan, cesaretli, fedakar, kararlı bir kişiliğe ulaşmasını sağlar. 4. Ulusal Kongre'den sonra faaliyetler gönderilir. Bu faaliyetlerinde parti çizgisini esas alarak tüm çalışmalarından iyi sonuçlar alır. Çevresinde sürekli moral kaynağı olan Hamza yoldaş, gerek halk ve gerekse yoldaşlarına karşı saygınlığını koruyan devrimci bir kişiliğe bürünür. 1991 Haziran'ında da bir eğitim devresinden daha geçen Hamza yoldaş, kendisini pratik sahaya oldukça yetkin bir şekilde hazırlar. Bu dönemde yaşanan Geliyê Azadî direnişine büyük bir coşkuyla katılarak, cesaret ve kararlılığını ispatlar. Büyük bir saldırı ruhuna sahip olan Hamza yoldaş, birçok eylemde yer alarak düşmana büyük darbeler vurur. Taktikte de oldukça başarılı bir pratik sergiler.

Eğitim kampında "Başarmaya Mahkumuz Eğitim Devresi"nden büyük bir gelişme ve kazanım sağlayan Hamza yoldaş, yetkinleşmiş olarak ülke sahasına yönelir. Yüksekova-Şemdinli-Çarçel-Gostê ve Cilo dağları O'nun sömürgeciliğe karşı kin ve nefretini boşalttığı alanlar olacaktı. Bir takımlık güçle birlikte yürüttüğü faaliyetlerde hiç durmadan yoğun çalışmalarını sürdürür. Kısa sürede alanı iyi tanıyarak, partiyi halka taşırmada rolünü oynama çabasını sürdürür. Tutturduğu üslup ve yaklaşımla halk içerisinde yer edinir. Çok sayıda eylem de gerçekleştiren Hamza yoldaş ve takımı düşmanın da korkulu rüyası haline gelir. Yoldaşları Hamza yoldaşın; cesaret, fedakarlık ve davaya olan inancı karşısında O'nunla birlikte olmaktan ve düşmana karşı savaşmaktan gurur duyarlar. 1992 yılında düşmanın sınır kamplarımıza yoğun saldırılarının yanında Güneyli ihanetçi güçlerin de yönelimleri başlar. Bu saldırı, dünya emperyalizminin de katıldığı ve buna karşı direnişleriyle halkımızın öz evlatlarının kendilerini ihanete siper ettiği tarihi bir sürecin başlangıcıdır. Bu büyük savaşta tereddütsüzce yerini alan Hamza yoldaş, yoldaşları ile omuz omuza ihanetçi güçlere karşı kahramanca bir savaş pratiği ortaya çıkarır. İhanet güçlerinin Türk sömürgeciliği ile birlikte halkımızın savaşçılarına saldırmaları O'nun kinini daha da körükler ve savaşma azmini sınırsız kılar. Bu savaşta düşmana büyük darbeler vurarak başarılı bir şekilde savaştan çıkan Hamza yoldaş, savaş sonrasında Xan Kûrkê Kampı'nda kalarak yeni kış sürecinin yoğun eğitimine katılır. Geçmiş deneyim ve tecrübelerinden de hareketle 1993 baharına büyük bir özlem ve coşkuyla hazırlanır. Baharın başlangıcı ile birlikte yapılan düzenlemelerle tekrar Çarçel-Gostê ve Cilo'lara yönelerek sömürgeciliğe, işbirlikçi çete odaklarına karşı kapsamlı eylemler geliştirir. Özellikle çeteciliğin tasfiyesinde yetkin çabalarıyla önemli başarılar sağlar.

Yoldaşımız tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 9. yıldönümü kutlamaları amacıyla Yüksekova şehir merkezinde gerçekleştirilen eylemde saldırı grubunda yer alarak, düşman hedefini imha eder. Hamza yoldaş bu başarısı ile düşmanın kendisini en güçlü hissettiği merkezlerde bile ona yaşam hakkı tanımaz. İşte bu görkemli eylemde halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğüne and içe Hamza yoldaş, şahadete ulaşarak devrim şehitlerimizin kervanındaki onurlu ve kutsal yerini alır. Binlerce şehidimizin şahadetleri yolumuzu aydınlatırken; anılarına bağlılığımızı zaferle taçlandırarak yerine getireceğimize söz veriyoruz.

Silah arkadaşları

BOTAN'IN YİĞİT GERİLLASI

Adı, soyadı: **Erdal ORVAN**
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Uludere, 1993 sonbaharı**

Botan... Binlerce yılın öfkesini, intikam hırsını, Kürt halkının özlemlerini bağrında, dağlarında, akan suyunda, esen rüzgarında koruyan, onu sımsıcak saran ve binlerce yıl sonra PKK şahsında evlatlarına teslim eden diyar... Botan'ın kuşları hep özgürlüğü haykırdı, Botan'ın çiçekleri özgürlüğü solumak için açtı, sular onun için çağladı. Ama Botan ezilmişliği hissetti yüzyıllar boyu, yiğitliği ve isyanı dağların doruklarında koruyarak. Bekledi evlatlarının o doruklardan bunları kuşanmalarını. Ve gün geldi Kürdistan'ın kalbi Botan'da acıya, gözyaşına dur denildi. Botan bükük boynunu kaldırdı, dağlarını yiğit evlatlarına açtı. Sakladı onları pusularda, çatışmalarda.

Botan'da çok yiğitler yetişti ulusal kurtuluş mücadelesi için. Çok şehitler çıktı. Her karış toprağında bir şehidimiz yatıyor. Ve hala yiğit Botan halkı yiğitler yetiştiriyor vatan için, gelecek günler için...

Bu yiğitlerden biridir **Welat** yoldaş. 1975 yılında Silopi'nin Kabgo köyünde ortahalli yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Aile ekonomisine katkıda bulunmak amacıyla küçük yaşlardan itibaren çobanlık yapar. Botan'ın engin dağlarında, yaylalarında gerillalarla karşılaşır. Merak eder, tanımak, anlamak ister gerillaları. 15 Ağustos Atılımı'nda yaşanan bayram havası Welat yoldaşın ailesini de etkiler. Düşman ordusunun gün geçtikçe gerillalardan yedikleri darbeler çoğalır. Kürdistan halkı gerillasının bu vuruşlarına serhildanlarla destek verir. Halk serhildanlarının geliştiği dönem, Welat yoldaşın mücadele saflarına katılma yönündeki kararlılığının netleştiği dönemdir aynı zamanda.

1991 baharında gerillaya, özgürlük savaşçılarının arasına katılır Welat yoldaş. Gerilla yaşamında zorluk çekmez. Yoldaşlarıyla ilişkilerinde resmidir. Partiye son derece saf ve dürüstçe bağlıdır. En zor anlarda bile moralini bozmaz. Arkadaşlarının en ufak bir ihtiyacında coşkuyla seferber olur. Fedakar ve cesurdur. Olgunluğu, yaşamdaki duyarlılığı ve büyük sorumluluk ruhuyla devrimci yaşamda rolünü en iyi bir şekilde oynamanın çabası içerisindedir.

Welat yoldaş, 1992 Ekim'inde Güney kamplarımızdadır. Bu tarih ihanete karşı savaşın başladığı zamandır. Güney Savaşı sırasında Welat yoldaş da ihanete karşı göğüs göğüse çarpışmalara girer. Nice kahraman yoldaşının büyük direnişçilerine tanık olur. Bir destan yaratılır Güney Savaşı'nda. O da açlığa, yorgunluğa, uykusuzluğa aldırmadan intikam yeminini içerek basar silahının tetiğine. Moral kaynağıdır yoldaşlarına. Welat yoldaş bu savaşta yaralanır. Kısa bir tedavi ardından iyileşir ve tekrar sıcak savaş ortamına bu kez bir komutan olarak geri döner.

Son olarak Uludere alanındaki gerilla birliklerinde komutan olarak savaşan Welat yoldaş, 1993'ün sonbaharında düşman güçlerinin başlattığı operasyon sırasında çıkan çatışmada Welat ve 2 yoldaşımız mevzisinin deşifre olması ardından düşman uçaklarının saldırısı sonucu 3 değerli yoldaşımız şehitler ordusuna katıldı.

Welat yoldaş! Botan'ın yiğit gerillası! Senin ve diğer şehitlerimizin taşıdığı kızıl bayrak Kürdistan'ın doruklarında dalgalandırılıyor! Ve zafer bu bayraklar dalgalandırılarak selamlanacaktır!

"TARİH YAZILACAK, TARİH!"

Adı soyadı: **Ekrem ORBAYOGLU**
Kod adı: **Nazım**
Doğum yeri ve tarihi: **Muradiye,1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **18 Temmuz 1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Uludere-Meydan, 25 Eylül 1993**

Nazım yoldaş, 1971 yılında Muradiye'de dünyaya gelir. İlk ve ortaokulu Amed'de okur. Daha sonra Türkiye metropollerine gider ve orada liseyi bitirir. Üniversite eğitimi sırasında yurtsever-devrimci gençlikle tanışır. Mücadeleyi anlamada, kabullenmede zorlanmaz. Yaşamının önemli bölümü, şekillenişi Kürdistan'da geçer. Bu yıllarda öğrenci gençlik içerisinde pek çok çalışmaya katılır. Partiyi ideolojik, siyasi, askeri açıdan tanıma, anlama yönünde bir çaba içerisine girer. Bilinç yönünü geliştirdikçe mücadeleye aktif katılmanın gerekliliğini anlar ve bir grupla birlikte, Temmuz 1992 tarihinde saflara katılır.

Gerillaya katıldıktan sonra bilinciyle, savaşmıyla mücadeleyi yükseltmede yoğun bir çaba ve emek sahibi olur. Bu çabası, fedakarlığı kısa sürede çevresindeki yoldaşlarınca görülür ve değer verilir. Gerilla da yaşama oldukça aktif, canlı, atik bir katılım sağlar. Özlü yaklaşım, tüm yeteneklerini mücadeleye sunma çabası takdir toplar.

PKK'nin militan kişiliğine ulaşmayı esas alan Nazım yoldaş, bu doğrultuda hareket ediyor ve "*ilk devrimi kendimde gerçekleştirip, daha sonra düşmanla savaşmayı esas almalıyım"* diyordu. Tavır ve davranışları, yürüyüşü, hitap tarzı, savaştaki vuruş tarzı parti çizgisi doğrultusunda bir olgunluğa ulaşır. Hareketli, atik, gelişkin bir saldırı ruhunu bilinçlenmeyle birleştiren Nazım yoldaş, korkusuz, cesaretli bir yapı kazanarak partimizin önderlik vasıflarını edinir. Kendisine yöneldiği kadar, çevresindeki her türden parti dışı anlayışlara karşı da savaşı yükseltir ve doğrulara sahiplik eder. Bireysellikten uzak, kaygılardan arınmış olarak kişiliğini partiye sunar.

O bir militandı, mücadelenin şaşmaz, taviz vermez bir neferiydi. Zeki olduğundan olayları erken kavrardı. Ayrıca iyi bir gözlemci, dinleyiciydi. Gördüğü yetmezlikleri eleştirmekten geri durmazdı. Eleştirirken de alternatifler sunarak sorunlara çözüm gücü olmayı bilirdi. Bütün düşünce sistemini doğruyu oturtmak için zorlar, çözümler arar, savaş taktiklerini geliştirmek için çalışırdı. Herhangi bir hata veya başarısızlık durumunda, parti çıkarlarını sonuna kadar korumada yetersiz kaldığında, kendisine karşı sertti. Asla liberal yaklaşmazdı. Birçok defa *"Eğer ben bugün partiyi, parti çizgisini koruyamayacaksam, onu temsil edemeyeceksem, parti görevlerini yerine getirmemiş olurum. Benim için önemli olan budur*

ve bu yönlü savaşacağım, mücadele edeceğim. Partili olmanın esası budur ve kesinlikle kararlıyım" biçimindeki düşüncelerini dile getirir. Gerçek komutanlık konusunda oldukça titiz davranır. Doğru komutanlık esaslarını savunur, biçimsel komutanlıklara, parti çıkarlarını esas almayan komutanlıklara olan öfkesini dile getirir. Çeşitli sorumluluklar da üstlenen Nazım yoldaş ölçülü, tutarlı, olgun kişiliği ile girdiği her ortamda ağırlığını da hissettiriyordu.

Nazım yoldaş bulunduğu alanda her türden eyleme katılıyordu. Son olarak Uludere Meydan Taburu'na yönelik eylemde yer alır. Eylemden önce *"Tarih yazılacak tarih! Düşmanla amansız savaşıp hesap soracağım"* der.

Ve eylem başlar, silahlar çalışır. Kızıl kan, barutla birleşir. Nazım yoldaş kinini, öfkesini hain düşmana karşı kusar. Silahını tarihi yeni baştan yazarcasına çalıştırır. Coşar Nazım yoldaş. O an kahpe bir kurşunla yaralanır, ama çatışmaya devam eder. Girdiği düşman mevzisine gömülmüş mayına basan yoldaşımız şahadete ulaşır.

Nazım yoldaş, mücadelemizde erkenden yitirdiğimiz yoldaşlarımızdandır. Savaşa vereceği pek çok şey vardı. Doğrulara, partiye bağlılığıyla, iç ve dış düşmanlara karşı savaşımıyla her zaman mücadelemizde yaşatacağımız Nazım yoldaş yolumuza ışık olacaktır.

Sen Amed'in derinliğinden
kopup gelen
Kızıl bir gül,
Yürüyüşünle öncü
Saldırıda komutandın.
Yürüdün
Korkusuzca Meydan tepesine.
Tomurcuktan,
Uludere'de çiçek açtın.
Ayrıldın belki aramızdan,
Yere düşürmedik,
Silahını biz aldık.
Kızıl kanı bayraklaştırıp
Meydan tepesinde
dalgalandıracağız
Yemin ettik sana,
Yaşatacağız seni
Sen ölmedin,
Mücadelemizde yaşayacaksın!

Halkı için feda olmaya hazır bir kahraman

Adı, soyadı: **Kadir KESKIN**
Kod adı: **Celal**
Doğum yeri ve tarihi: **Zengan köyü-Kerboran, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi. **Uludere-Meydan Taburu, 19 Ekim 1993**

Kerboran'ın Zengan köyünde ortahalli ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen **Celal** yoldaş, ilkokulu kendi köyünde bitirir. Daha sonra okula devam etmez.

Kürdistan'ın birçok alanında olduğu Kerboran'da da ulusal kurtuluş mücadelemizin etkileri oldukça yaygınlaşır. Savaşın bu alanda da yükselişi, düşmanın halka acımasız yönelimi sömürgeciliğe olan kin ve intikam duygusunu bir kat daha artırır. Partimizin bu alana yönelik çalışmalarını derinleştirmesiyle birlikte saflara katılımda da oldukça bir artış olur. Mücadeleye bu alandan katılıp şehit düşen yoldaşlar bölge insanını mücadeleye daha bir sıkı bağlar, etkiler. Celal yoldaşın ailesi de birçok savaşçı ve şehit verir mücadeleye. Ayrıca her türlü yurtseverlik görevlerini de yerine getirmenin çabası içinde olur. Düşman bu aileye de diğer yurtsever ailelere uyguladığı yöntemleri uygular. Baskı, işkence, gözaltı süreklileşir ve tüm bunların karşısında bir daha Kürdün onurunu düşürmeme yeminiyle direnen yurtseverler vardır. Savaşçısı için, partisi için, zafere olan inancı için her şeyini mücadeleye adayan yiğit Kürdistanlılardır bu insanlar. Celal yoldaşın ailesi devamlı baskılara ve tutuklanmalara maruz kalır. Tüm bunlar Celal yoldaşın erkenden olgunlaşmasına, sömürgecilerin gerçek yüzünü görmesine neden olur. İçinde biriken nefret ve öfkesiyle ne şekilde olursa olsun mutlaka düşmanın üzerine gidip onu ezmek ister. Bir gün arkadaşlarına köylerinde bulunan düşman taburunu göstererek, *"Bir kleşim olsa da bunların hepsini tarayıp imha etsem"* der ve mutlaka partiye katılıp savaşacağını belirtir.

Celal yoldaş verdiği sözü yerine getirir ve 1991 yılında saflara katılır. Şehit düştüğü tarihe kadar da Uludere ve Haftanin alanlarında kalır.

Cesaret ve kahramanlığın örneği Celal yoldaş, partiye olan bağlılığıyla yoldaşlarının saygısını kazanır. Düşmana duyduğu kin ve öfke O'nun savaşçı kişiliğinin biçimlenmesini sağlar. Ağır silah taşıyan Celal yoldaş aynı zamanda keskin bir nişancıdır da. Mücadeleye katılıp partiyi, parti kişiliğini tanıdıkça, geçmiş yaşamdan kalan, devrimcileşmesi önünde engel teşkil eden özellikleriyle mücadele etmeyi her zaman kendisine esas alır. Partiyi kavrama yönünde yoğunlaşır ve kavradığı oranda da yaşamında, görevlere yaklaşımında, yoldaşlarıyla ilişkilerinde uygulamaya çalışır. Savaş anında sıcaklığı yoldaşlarıyla sürdürür. Eksiklikler karşısında çözüm olmaya çalışır.

Canını halkı için feda etmeye hazır olan Celal yoldaş, düşmanın Uludere'den temizlenmesi amacıyla, ona ait karakol zincirinin koparılmasının ve çeteciliğe darbe vurulmasının gerekliliğinin bilinciyle doluydu. Her zaman *"Yeter ki Meydan ve Sêgirgê taburlarının ortadan kaldırıldığını göreyim, hemen şehit düşsem de önemi yok"* diyordu. Celal yoldaş, 19 Ekim 1993 tarihinde arzusuna ulaşıyor ve Meydan Taburu ortadan kaldırılıyordu. Bu saldırıdaki büyük kahramanlıkların sahiplerinden biri olarak şahadete ulaşıyordu.

Özgürlük, bağımsızlık ve insanlık mücadelemizde toprağa düşen diğer nice kızıl güller gibi Celal yoldaşımız da yürüyüşümüzde bize ışık ve öncü olmuştur. Direnişi yükseltip, özgürlüğün ve zaferin bayrağını doruklarda dalgalandırana dek savaşacağımıza söz veriyoruz.

Silah arkadaşları

YOLDAŞA MEKTUP

Yoldaşım
yolun gözler bu çorak topraklar
hasret hasret
umut umut
seni bekler
donanmak için gelincesine
allı yeşilli morlu
en güzel çiçekleri yurdum
bebeler
bebelerimiz
yolun gözler
minicik adımlar
kalkmak için dolu dizgin ayağa
işaretin gözler
Tohuma durmuş umut
tohuma durmuş kavga
yarınlar
en güzel yarınları yurdumun
ufuk ufuk ışıldar
sıcak sımsıcak bir ana kucağı olmuş
seni kucaklamak ister
seni hasretiyle besler
Bu toprağa can katmak gerek
bu toprağa sevi sevi
bu toprağa bizi katmak gerek
bu bebeleri büyütmek gerek
bu bebeleri umut umut
bu bebeleri kavga kavga
bu bebeleri yarına katmak gerek
Tohuma durmuş umut
tohuma durmuş kavga
bu tohumu beslemek gerek
bu tohumu kan-ter
bu tohumu meyvaya salmak gerek
Kavgaya durmuş bu topraklar
bu dağlar kavga solur
kavga büyütür ağaç ağaç
kavga büyütür çiçek çiçek
suyun kandan almış
bu bereketli topraklar
Bu toprağa su katmak gerek
bu toprağa sıcak sıcak
bu toprağa kızıl kızıl
bu toprağa can katmak gerek
Sürmek gerek bu toprağı
bu toprağı mavzer mavzer
bu toprağı kurşun kurşun
bu toprağın altını üste getirmek gerek
En güzel yarınları yurdumun
bir ana kucağı olmuş
sıcak sıcak
hasret hasret
seni bekler, bizi bekler
bu kucağa ulaşmak gerek

"Her şey savaş, halk ve yoldaşlar için!"

Adı soyadı: **Cemil KORKMAZ**
Kod adı: **Bedri**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **5 Eylül 1988**
Şahadet yeri ve tarihi: **Uludere, 1993**

Bedri yoldaş, 1970 yılında Beytüşşebap'ta dünyaya geldi. Yurtsever ve yoksul bir ailenin çocuğu idi. 1988 yılında askeri yasayla mücadele saflarına katılan Bedri yoldaş, Segırgê çeteciliğine karşı yapılan bir eylemde şehit düştü.

Bedri yoldaş daha genç yaşta mücadeleye katılmış, olgunlaşmış, saflardayken kişiliğinde büyük dönüşümler sağlamıştı. O engin Kürdistan dağlarının çocuğuydu, zozanların tiz sesli çobanıydı. Çobanlık yaptığı dönemlerde kış mevsimini koçer çadırlarında, derme çatma evlerde; bahar ve yaz aylarını da zozanlarda büyük sürülerin çobanlığını yaparak geçirirdi. Daha o zamanlar çocuktur. Ama düşmanı tanıyordu. Askerlerin yaptığı baskınları, hakaretleri görmüştü, duymuştu. Meydanlarda az kadın, çocuk dövülmemiş, yerlerde sürüklenmemiş, gözleri önünde birçok güzellik az talan edilmemişti. Nice köylüsü vurulmuş, nice ağıtlara tanık olmuştu. Çocuk yaşta olmasına rağmen duyguda, öfkede yüreği, beyni büyüktü. Yüce dağlara öfkesini duyurur, onlarla paylaşırdı.

Belki de bunlardı kendisini kısa sürede partiye yakınlaştıran, gerillayla hemen kaynaştıran. İlk dönemler zorlanmadı. Gün geçtikçe bilinçleniyordu. Bilinçlendikçe silahına daha başka sarılıyordu. Artık dağlara ağıt yakarak değil, umut türkülerini söyleyerek, silahını kavrayarak bakıyordu ve o dağların bağrında savaşıyordu. O artık dağların özgür Kürdü olmuştu. Ölümden kaçmadan, yaşama dayanarak ölümün üzerine gidiyordu. Düşmana karşı direnmek için beyninde, ruhunda, bir bütün yaşamında büyük direniş geleneğini rehber edinmiş bir Kürt gerillasıdır artık.

Bedri yoldaşın bazı özellikleri doğal olarak gerillanın ölçülerine ve yaşamına uygundu. Botan'ın eşsiz güzelliklerinde, tılsımlı havasıyla büyümüştü. Engin dağlarda geçmişti tüm yaşamı. Gerilla yaşamının zorluklarını yadırgamamıştı. Büyük bir amacın savaşçısı olmak O'na gurur veriyordu. Araziye hakimdi, tanımadığı yerlere, araziye çabuk adapte oluyordu. Yürüyüşünde hızlıydı, atikti, yorulmak nedir bilmezdi. Yalçın kayalıklardan adeta kayar gibi iner, uçar gibi de tırmanırdı. Bulunduğu arazinin bütün girinti ve çıkıntılarını bilirdi. Nerede barınılır, nereden geçilir vb. hepsini bilirdi. Bunun rahatlığıyla da inisiyatifli ve yaratıcıydı. Komutanlığını yaptığı yoldaşlarını korumak, onları savaştırmak için araziden iyi yararlanıyordu. Askeri yeteneklerini, askeri sanatla bütünleştirip mücadeleye hizmet etmede kendini asla sınırlamıyordu.

Gerilla yaşamı boyunca Çatak, Pervari, Beytüşşebap, Uludere ve Haftanin alanlarında çeşitli görevler üstlenerek savaşa katılım sağladı. Özellikle de gelişkin olan askeri yetenek ve tecrübelerini savaşçı yapıya aktarmada, onları güçlendirmede sonuna kadar emek ve çaba harcamaktan geri durmadı.

Yoldaşlarını geliştirmenin çabası, fedakarlığı, partiye, Parti Önderliği'ne bağlılığı, yoldaşlarına, silahına olan sevdası O'nun yaşamının özellikleriydi. Bedri yoldaş zor anların yoldaşıydı. En zor anlarda yoldaşlarına güç veren bir dost, bir yoldaştı. Bu özellikleriyle gittiği her alanda sempati toplamış, çevresini etkileyebilmişti. Her zaman "Benim için en önemli değerlerden biri yoldaşlarımdır" diyor ve bunun bütün pratik gereklerini yerine getirmek çabası içerisinde oluyordu.

Yoldaşlığın anlamı derindir, sorumluluğu ağırdır ve bir o kadar da güzeldir. Yoldaşlarla kutsal bir amacın savaşını paylaşmak, acıya, sevince, başarıya, umuda ortak olmak destansı bir duygudur. Yazmak yetmez, bu ancak yaşanılması, uğruna savaşılması gereken bir dünya güzelliğidir. Bedri yoldaş, bunun güzelliğini, sıcaklığını yaşayanlardandı. Yoldaşlığın en güzelini çatışmalarda, saldırılarda, mevzilerde, kendini yoldaşlarına siper ederek gösterdi ve yoldaşlarının da kendisine siper olduklarını görerek savaşa daha bir başka bilendi. Bağlılığın, insana saygının gerçek anlamını yaşam tecrübelerinden öğrenmişti.

Öğrendiği şeyler arasında partideki göreve yaklaşım ve görev anlayışı da vardı. Görev partide kutsaldı. Bedri yoldaş görevlere yaklaşımda kararlı, ısrarlı, sonuna kadar tereddütsüzdü. Partinin önüne koyduğu her görevi başarmak için beynini, ruhunu, fiziğini ve tüm yeteneklerini sonuna kadar seferber ediyordu. "Her şey başarı, savaş, halk ve yoldaşlar için!" sloganını esas alıyordu. Bu düşünce O'nu her türlü bireysel kaygı ve hesaptan uzak tutuyor, toplumsallaştırıyor, kolektifleştiriyordu.

Bedri yoldaşın pratiğinin büyük bir bölümü çeteciliğe karşı savaşımla geçti. Beytüşşebap, Çatak, Pervari ve Uludere alanları çeteciliğin yoğun olduğu yerlerdi. Bedri yoldaş da küçük yaşlardayken çetelerden nefret ediyordu. Daha o zamanlar bile çetelerin, yurtsever halka yönelimlerini görmekteydi. Kendi aşireti olan İspêrtiyan aşireti de bu yönelimlere, baskılara maruz kalmıştı. Sadece bu çetelerin değil, düşmanın baskılarını da yaşıyorlardı. Küçük yaşta ihanete karşı oluşan öfke ve kini, partide kazandığı özellikler temelinde biçimlendiren, doğru bir çizgiye oturtan Bedri yoldaş çeteciliğe yönelimde başarılı sonuçlarda pay sahibi oldu.

1992 yılında Haftanin alanında görevlendirilen Bedri yoldaş, burada kamp yönetiminde yer aldı. Eğitim kampındaki savaşçılara askeri sanatta yetkinleştirmek amacıyla eğitimler vermeye başladı. Askeri eğitimi veriş tarzı, disiplini ve devrimci yaşam özellikleri O'nu yapı içinde sevilen ve sayılan biri durumuna getirdi. Ordu ve savaş gerçekleri, savaş taktikleri konusunda tüm bilgileri aktardı.

Haftanin alanındaki yoğun eğitim çalışmaları ardından 1993 baharında Uludere alanında görevlendirilir. Burada bölük yönetiminde yer aldı. Alanda bulunan, düşmanla devamlı işbirliği içinde olan ve karşı-devrimin uşaklığını yapan Segırgê-Mala Bayre çeteciliğine karşı düzenlenen baskına katılır. Baskında saldırı grubunda, savaşın en ön cephesindedir. Kıran kırana bir çatışma olur. Çeteciliğe aman vermemeye yeminlidir Bedri yoldaş. Ve son nefesine kadar da bu yemine sadık kalarak, silahını yere düşürmez.

Anısı mücadelemize önderdir.

Silah arkadaşları

12 MART DARBESİNİN 23.YILI ve buna karşı devrimci direnişçiliğe bağlılık

ABDULLAH ÖCALAN

12 Mart darbesinin 23. yıldönümünde böylesine bir çalışma yürütmek anlamlıdır. Bu darbenin özel savaş yönteminde özel bir yeri vardır. 1970'lerin ilk defa düzenle kopuşma temelinde ortaya çıkan devrimci dinamiklerine sert bir karşılık olan ve esas itibariyle o dönemlerin geliştirilen ve bunun çok önemli bir parçası olan Kürdistan kurtuluş mücadelesine yönelik de çok önceden, daha tohum halindeyken ezici bir darbe veya tasfiye çabasını ifade eden, devrimci gençlik hareketi gibi iktidara yürüme şansı son derece zayıf olan, fakat yol açtığı değişiklik nedeniyle birçok önemli gelişmeye imkan hazırlayan bu devrimci döneme karşı planlanan bir özel savaş darbesidir. Kaldı ki bizim hareketimizin de bu dönemlerin objektif temeli üzerine yükseldiğini, devrimci gençlik hareketiyle direkt bağlantılarla birlikte ortaya çıktığını ve bu anlamda yeni bir dönemi başlattığını göz önüne getirirsek, aynı zamanda böylesine bir darbe bizi yakından ilgilendiren, mücadelemizin ortaya çıkışı kadar, onun gelişmesini belirleyen özelliklere de sahiptir.

Dönemin devrimci gençlik örgütleri ve hızla partileşmeye dönüşmek isteyen anlayışları ancak çok kısa süreli direnebildiler. Bazıları kahramanca direnerek şehit düştüler. Fakat düzenin çok etkili geliştirdiği tedbirler, özel savaşta olsun, pasifikasyonda olsun, özellikle de saptırma biçimindeki geleneğe bağlı yaklaşımlarda olsun, devrimci hareketler bu dayatmaları aşamadılar, önemli oranda yozlaştılar, çarpıklaştılar. Kalanlar da eskilerin veya bağlı oldukları söyledikleri önderliklerin çok gerisinde gittikçe sağcılaştılar ve devrimci ideolojik-politik temellerden koptular. Böylece düzenin oldukça etkisine giren ve birçok sızmalarla birlikte boğuntuya getirilen bir konuma düştüler. Lafazanlığın çok gelişkin olduğu, fakat doğru-devrimci örgüt ve eylemliliğin bir o kadar zayıf kaldığı bir süreç biçiminde kendilerini götürmek istediler. Sonuçta bilindiği gibi 12 Eylül'le birlikte en ufacık, ciddi bir direnme emaresinin bile gösterilemediği, gösterenlerin de çok hızla kendini tasfiyeden kurtaramadığı göz önüne getirilirse, aslında 12 Mart'ın hayli etkileyici olduğunu belirtmek gerekiyor.

O dönemin direnen gençliği ve önderlerinin tutarlı bir demokratik ve sosyalist inanca, ideolojiye bağlı olduklarını ve bu konuda gözünü kırpmadan kendini feda etmeye kadar gittiklerini biliyoruz. Dolayısıyla çok radikal bir düzen-karşıtlıkları vardır. Bir adım sonra, sosyalizmin kılavuzluğunda baktıkları, çok etkili olan kemalizme karşıt bir temelde bir ideolojik bağımsızlığa kadar gitmek istediklerini biliyoruz. Yine Kürt hareketindeki ilkel milliyetçiliğin, bütün o devrimci ideolojiye, yani sosyalizmin ulusal soruna uygulanmasına karşıtlığına rağmen, ulusal soruna da ilk defa bağımsız bir ideolojik, yani sosyalist bir yaklaşımla baktıkları, el attıkları, darbenin aslında bu gelişmeleri tohumlama halindeyken önlemeyi amaçladığı, ama buna rağmen ne kadar ezici de olsa, ne kadar ağır bir güç dengesizliği ortamında da boy verse, kahramanca atılan adımlar ve yaşanan şahadetler çok etkisiz kaldı denilemez.

Bizim de hareketimizin o dönemlerde ortaya çıktığını, bu darbenin günümüze kadarki tarihine dayattığımız büyük ideolojik-politik-askeri savaşımı göz önüne getirirsek, bir anlamda 70'li yılların, devrimciliğin hem çok sağlam bir mirasçısıyız, hem de dökülen kanların boşa gitmediğini kanıtlayan hareketiyiz. Diğer yandan bu dönemin ideolojik-politik devrimci çizgi bağımsızlığını daha da derinleştirerek, sosyalizmin yaratıcılığında gerçek bir ulusal kurtuluş ve demokrasiye yol açmayı gündemleştirerek, çabaların boşa gitmesi, dökülen kanların unutulması şurda kalsın, bunu neredeyse bir iktidarın eşiğine kadar letmemelerinden kaynaklanır. Bu ağırlıklı olarak Türkiye devrimcilerinin bir göreviydi, ama bütün çabalarımıza, desteğimize rağmen başaramayışları, özellikle düzen kişiliğinin, kemalizmin etkisinin ne kadar güçlü olduğunu, düzenin kendini Türkiye'de ne kadar kurumlaştırdığını, hakim kıldığını da gösterir. Ama 12 Mart darbesine büyük bir kararlılıkla karşı koyan adımlara bağlı kalınamaması, bunun derinleştirilememesi, ortaya çıkan sorunlara çözüm bulunamaması ve bir yerde önderlikteki cüceleşme, saptırma ve çarpıtma esas belirleyici etkenler olarak mevcut durumdan sorumludur. En isabetli davranışı bizim gösterdiğimiz şimdi daha iyi anlaşılıyor.

olduğunu ve yine öyle sadece bir günle veya birkaç ayla sınırlı olmadığını, bütün bir süreci –geçen 20-25 yıllık zamanı– etkilediğini, esasta politikanın da, ekonominin de, her türlü yaşamın da bu darbelerin hazırlıkları ve gerçeklikleri tarafından belirlendiğini göz önüne getirdiğimizde, göreceğiz ki bizim de bir anlamda ortaya çıkışımız, gelişmemiz bu askeri rejime veya –ki buna 1920'leri de eklemek gerekir– TC'nin bu askeri niteliğine karşıdır, başka türlü değerlendirilemez. Aslında dayatılan bir askeri cumhuriyettir, bir anti-demokratizmdir, bir faşizmdir. Ona karşı da ortaya çıkan her şey bir demokratizmdir, bir ulusal kurtuluşçuluktur, bir sosyalizmdir. 1970'lerden günümüze kadar her zaman vardı. Özellikle devrimci hareketler, isyanlar biraz boy verdiğinde, bütün acımasızlığıyla halkların başına bela kesildi.

12 Mart da bunun bir aşamasıdır; 12 Eylül ise bunun daha derinleştirilmiş kapsamlı bir aşamasıdır. Kaldı ki ondan şimdiye kadar yaşanan tümüyle bir ordu rejiminin geliştirebileceği özel savaşın her türlü biçimidir.

Hiç şüphesiz bunun arkasında bir Osmanlı tarihi de vardır. Osmanlı despotizmi ve ona bağlı çok sayıda feodal-aşiret beylikleri ve bir yığın gerici, baskıcı, boğucu kurumlaşmalar vardır. Bunlar birkaç yüzyıldan beri egemenliklerini üzerinde sürdürdükleri halkları son derece güçsüz bıraktılar ve tabii bazılarını tarihten sildiler. Çok sayıda halkın tarihten silinmesinin yanısıra en gelişkin kültürlere sahip olan halkların; Helen kültürünün, Ermeni kültürünün, hatta ne kadar yayılmacı temelde de olsa bir Arap kültürünün, hatta İran kültürünün geriletilmesi –ki hepsi geri bir temelde oluşmuştur–, bunun yerine birkaç yüzyıldan beri emperyalizmin ajanlığına soyunularak, özellikle Tanzimat'tan beri daha da geliştirilerek, kemalizmle birlikte neredeyse en yabancılaşmış bir rejimi, bir kişiliği, toplumsallık kadar bireyselliği de dayatarak, işte yaşamımızı böyle işin içinden çıkılmaz hale getiren bir tarihi dayatarak, çok acılı ve işkenceli, çok sömürülü ve baskılı bir halde kılarak, yaşamı yaşanmaz hale getirerek bu rejim ömrünü doldurmaya çalışmaktadır.

Bizim mücadelemiz, kısaca değerlendirdiğimiz böylesi bir diktatörlüğe veya insanlıkla pek az bağlantısı kalmış bir rejime karşı verilen bir mücadeledir; bunu iyi görmek gerekiyor. "Biraz demokratikleşmek, biraz özgürleşmek istiyorum" diyen herkesin dikkatle değerlendirmesi gereken bir mücadeledir. "Biraz tarihe anlam vermek istiyorum, biraz tarihte yitirilenleri bulmak istiyorum, intikamımı almak istiyorum" diyen herkesin, halkın adına dikkatle değerlendirmesi gereken bir mücadeledir. Kendini yeniden var etmek isteyenlerin büyük değer biçecekleri bir mücadeledir. Yüzyıllardır kaybettiklerini her düzeyde bulmak isteyenlerin kendini ifade edecekleri, özlem olarak, pratik olarak bulacakları bir mücadeledir. Yani her ne kadar ideolojik, politik ve pratik gerçekleşmemiz tarihin derinliklerine uzanmışsa da, bu konuda kişilikler özellikle çok çarpık olsa da, nasıl bir hareketin elemanı olduklarını, nasıl bir yaşamı temsil etmek istediklerini bilmiyorlarsa da, gerçek böyledir.

Hiç şüphesiz hareketimizin içindeki öğelerin böylesine kapsamlı olarak tarihten haberdar oldukları veya bu tarihi anı anına yaşadıkları söylenemez; fakat hareketin objektifliğinin de böyle olduğu tartışılamaz. Ortadoğu halklarının çok muhtaç olduğu halklaşmayı, demokratikleşmeyi temsil ediyor. Özellikle en temel kördüğüm olan Türk barbar egemenliğini ve onun en son faşizm biçimini hedefleyerek muazzam bir çıkışın temel gücü oluyor. Bu mücadele başarılması halinde bütün Ortadoğu halklarının bir yandan ulusal yönden, diğer yandan enternasyonal, yani kendi aralarındaki kardeşlik yönünden çok önemli bir açılıma sahip olacakları gibi, kendi demokrasilerini, kendi eko-

Deniz GEZMİŞ

Mahir ÇAYAN

İbrahim KAYPAKKAYA

> "İnanıyoruz ki bu rejimlere karşı direnen bütün devrimcilerin de sağlam bir mirasçısıyız, onların özlem ve umutlarının gerçekleştiricisiyiz. Bundan da kuşku duyulmamalı ve her zamankinden daha fazla bu umutların gerçekleştiricisi olmak için her şeyimizi ortaya koymalıyız."

getirdiğimize bakarak, adeta yalnız Kürdistan'ın değil, Türkiye'nin de devrimci partisi gibi çalışarak kesintisiz bir devrim tarihini kendi hareketimizin somutunda böylesine önemli bir gelişmenin içine çekerek ve iktidara yönelterek, o dönemin önderliklerinin ardılı geçinenlerin bütün olumsuzluklarına rağmen bunu böyle sağlayarak hak edilen yere ulaşılmıştır, dökülen kanlara layık olunmuştur, dayatılan her türlü tasfiyeye, işkenceye karşı direnilmiştir ve sonuçta işte buraya kadar gelinebilmiştir. Biz, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine –bu anlamda– aynı zamanda Türkiye'nin demokratik kurtuluş mücadelesi de diyebiliriz ve kesinlikle de öyledir. Biçimde Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ve PKK, özünde Türkiye'nin demokratik kurtuluş hareketi ve Türkiye'nin devrimci partisi anlamındadır; bu işlevi de görüyor.

Buna karşılık Türkiye solunun kendini örgütleyememesi, devrimci çizgi temelinde partileştirememesi, eyleme-gerillaya kavuşturamaması, birçok nedeniyle ortaya konulduğu gibi, henüz çok sayıda olan grupların sorumsuzluğundan, devrimci değerlere yabancılığından, çarpıtmalarından, özellikle önderlik sorununu hal-

O dönemin gerek THKP-C, gerek TİKKO, gerekse THKO önderlikleri tutarlı anti-emperyalist ve demokratik önderliklerdir. Ulusal soruna, Kürt sorununa cesaretle yaklaşım gösteriyorlardı. Cesaretle ilk defa tabuları kırarak böyle bir sorunun olduğunu ve devrimci tarzda çözümün gerektiğini vurguluyorlardı. Biz de bu değerlendirmelerden sınırlı olarak etkilenmiştik. Hiç şüphesiz bizi de devrimci harekete çeken önemli bir çıkıştı, hakkını vermek gerekir. Daha sonraki derinleştirme ve somuta uygulama kuşkusuz bizim görevimiz olmuştur ve gerekleri yerine getirilmeye çalışılmıştır. Demek ki o günden bugüne bu şehitlerin de anısına bağlı olarak, ama ortaya çıkan bütün sorunlara kendi bağımsız ideolojik-politik hattımızda cevaplar vererek yürümeyi bildik. Örgüt tarihimiz, parti tarihimiz biliniyor ve gerçekten buna bir de böylesi bir çıkışın etkisini eklemek gerekir. Kendi kökenleri sorununa daha doğru yaklaşım göstermek gerekir.

Hiç şüphesiz olumsuz etkilenmeler de vardır, ama olumlu yönlerini de oldukça değerlendirmek büyük önem taşır. 12 Mart darbesinin silindir gibi ezici olduğunu ve 12 Eylül'ün aslında bunun daha derinleştirilmiş bir biçimi devam eden aslında budur.

Bunu iyi görmek gerekiyor. TC, herhangi bir cumhuriyet değil, askeri faşist yanı ağır basan ve halkların demokratik ulusal taleplerini başından itibaren kanla bastıran ve bu yönüyle bütün gelişmelerde rol oynayan kişilikleri de etkileyen gelişmenin adıdır. Tüm isyanların, komünist hareketin ezilmesi bu cumhuriyetle, bu cumhuriyetin kökleşmesiyle yakından bağlantılıdır. Anadolu halklarının kültürlerinin bütünüyle tahrip edilmesi ve çarpıklaştırılması bu cumhuriyet rejiminin diğer bir sonucudur. Binlerce yıllık halk kültürleri muazzam bir cenderenin içine alındı ve sıkıştırılarak eritildi. Sonuçta çok sahte bir ucube kemalist ajanlık, çok zengin olan bu halklar mozayiğini bozdu. Bozmakla da kalmadı, asimile etti ve en şoven bir yaklaşımla hastalıklı bir Türk ulusçuluğunu halkların başına bela etti. Belki de denilebilir ki, bu, Hitler'i –ki o yalnızca bir Alman için ulusçudur–, yine tanıdık birçok diktatörü bile geride bırakan amansız bir diktatörlük anlayışıyla yapıldı. Nitekim Türk halkının da oldukça çarpıklaştırılmasında, kendi demokrasisini bulamamasında en önemli sebep teşkil eden bu cumhuriyet, bu askeri dikta aslında

Devamı 31. sayfada

BAHARDA SAVAŞ DAHA SICAK

26 Mart 1994

■ Piran'da gerillalarla korucular arasında çıkan çatışmada 2 korucu öldürüldü.

■ Gerillaların Genç'in Muşköy korucularına yönelik yaptıkları taciz ateşinde 1 korucu yaralandı.

■ Gerillalar Hozat-Pertek yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Kontrolde Hozat Belediyesi'ne ait 1 araç imha edildi. Daha sonra olaya müdahale eden düşman güçleriyle girilen çatışmada ise 2 cemse imha edildi.

■ Gerillaların Nusaybin'in Akarsu nahiyesi karakoluna düzenledikleri baskında 2 asker öldürüldü.

■ Gerillaların İdil yoluna döşedikleri mayına basan 10 korucu öldü, 8 korucu da yaralandı.

■ Gerillalar Şırnak-Cizre yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 jip imha edildi.

■ Şırnak Tank Taburu'da gerillaların döşediği mayına basan 2 asker öldü.

■ Ekinözü'nün Nargele köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü.

Şehit düşen gerillaların kimlikleri şöyledir: **Murat ÇEK (Ferhat,** 1968, Elbistan, 1992'de saflara katılma), **Ziyad İSMAİL(Tekoşer,** 1973, Afrin-Meydan köyü, 1993'te saflara katılma,) **Mahmut Ömer SIMO (Kayzer-Şero,** 1966, Afrin, 1992'de saflara katılma, manga komutanı).

■ Ağrı Dağı-Bêçare mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 10 asker öldürüldü.

27 Mart 1994

■ Gabar, Çırav, Şırnak ve Silopi alanlarında seçimi boykot oranı %100 gerçekleşti.

■ Zelê'de bir sığınağın çökmesi sonucu **Helin DİLAN** (1975, Tılxenzir köyü-Amudê, 1989'da saflara katılma) adlı gerilla şehit düştü.

■ Gerillalar Kozluk yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Kontrolden kaçmak isteyen bir subay öldürüldü.

■ Eruh'un Ziver köyünün düşman güçleri tarafından bombalanması sonucu 23 kişi öldü, 10 kişi de yaralandı. Katledilenlerin kimlikleri şöyledir: **Mehmet Aygur, Ayşe Aygur, Adil Aygur, Abdullah Kalkan, Ömer Kalkan, Elmas Yıldırım, Mirza Yıldırım, Şerife Yıldırım, Mehmet Yıldırım, Abdulkerim Yıldırım, Çoban Yıldırım, İrfan Yıldırım, Xunav Yıldırım, Mehmet Benzer, Çiçek Benzer, Ömer Benzer, Ali Benzer, Ayşe Benzer, Nurettin Benzer, Abdurrahim Benzer, Hani Altan, Hatice Altan, Kerim Altan.**

■ Şırnak'ın Beşûke köyünün düşman güçleri tarafından bombalanması sonucu 16 kişi öldü, 37 kişi de yaralandı.Katledilenlerin kimlikleri şöyledir: **Xoxê İraç, Ayşe Bengin, Nurê Bengin, Behiye Bengin, Nafiye Bengin, Sina Bengin, Xoxê Kaçar, Şemse Kaçar, Ahmet Kaçar, Kehriban Kaçar, Ömer Kaçar, ... Kaçar, Nafiye Kaçar, Leyla Ergün, Asiye Ergün, Fatma Bedir.**

Düşman güçlerinin Uludere'nin Şiriş köyünü bombalamaları sonucu 2 köylü öldü, 3 köylü de yaralandı.

■ Gerillaların İdil'de döşedikleri mayına basan 4 korucu, 1 polis öldü, 8 korucu ve 4 polis de yaralandı.

■ Cizre'de gerillaların döşedikleri mayınların patlaması sonucu 4 polis yaralandı.

■ Ceylanpınar şehir merkezinde DYP parti binasının gerillalar tarafından bombalanması sonucu 4 kişi yaralandı.

■ Kızıltepe RP seçim binası gerillalar tarafından bombalandı.

■ Gerillaların Ağrı Dağı Topemire mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 3 asker öldürüldü.

28 Mart 1994

■ Gerillalar Şırnak-Cizre yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

■ Gerillalar İdil merkezine düzenledikleri baskında hükümet konağı, tabur binası, emniyet binası ve hapishane tahrip edildi.

■ Ömeryan alanında düşman güçleriyle gerillalar ar asında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Çınar'ın Tılver köyü yoluna döşedikleri mayının patlaması sonucu 4 korucu öldü.

■ Çınar'da korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.

■ Kerboran'da gerillaların yola döşedikleri mayınların patlaması sonucu 3 korucu öldü, 6 korucu da yaralandı.

■ Uludere'nin Kıror alanında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker ve 1 korucu öldürüldü. **Savcı** adında 1 gerilla da şehit düştü.

■ Gerillaların Uludere'nin Kadün Taburu yoluna döşedikleri mayına basan 5 korucu öldü, 7 korucu da yaralandı.

■ Gerillaların Diyarbakır'da RP seçim bürosuna düzenledikleri baskında 4 kişi öldürüldü, 3 kişi de yaralandı.

■ Elazığ'da yurtseverlerle düşman güçleri arasında çıkan çatışmada çok sayıda yurtsever yaralandı.

■ Muş'un Kosar mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 gerilla şehit düştü, 2 yaralı gerilla da düşman güçlerine esir düştü.

■ Diyarbakır Peyas SHP Belediye Başkanı gerillalar tarafından cezalandırıldı.

29 Mart 1993

■ Cudi'de düşman güçlerine ait 1 jip ve içindekiler gerillalar tarafından imha edildi.

■ Gerillaların Silopi-Bêspin yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 askeri araç ve içindekiler imha oldu.

■ Gerillaların Cizre'de döşedikleri mayınların patlaması sonucu 1 özel tim elemanı öldü, 3 özel tim elemanı da yaralandı.

■ Garısan-Rusor alanında 2 gerilla kaza sonucu şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kimlikleri şöyledir: **Şiyar (**Siverek, manga komutanı) ve **Sefkan.**

■ Gerillaların Çukurca-Şifrezan Taburu'na yönelik gerçekleştirdikleri eylemde 2 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Şırnak'ta polis nizamiyesine koydukları bombanın patlaması sonucu 6 polis öldü.

■ Gerillaların Siirt petrol ve Siirt seyahat acentalarına konulan bombaların patlaması sonucu büyük oranda maddi hasar meydana geldi.

■ Bitlis'in Sivê köyünde 3 korucu gerillalar tarafından tutuklandı.

■ Silvan'ın Fisat köyünde 3 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Bingöl-Adaklı'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 20 gerilla şehit düştü. 1 astsubay, 5 asker öldü, 15 asker de yaralandı.

Şehit düşen gerillaların kimlikleri şöyledir:

Mehmet ASLAN (**Seyfettin,** 1970-Lice, Mayıs 1992'de saflara katılma, takım komutanı), **Fadıl ÖZDEMİR** (**Xemgin,** 1974-Kavaklı-Genç, 1992'de saflara katılma, takım komutanı), **Şahnebi AVREN** (**Tekoşer-Jiyan,** 1975-Ergani, Mayıs 1992'de saflara katılma, manga komutanı), **Ahmet KOCAOĞLU** (**Bünyamin,** 1968-Hani, 1992'de saflara katılma), **Medeni Aslan** (**Şerif**, 1970-Bulanık, 1992'de saflara katılma, manga komutanı), **Adil ÖCAL** (**Hamza**, 1975-Malazgirt, Temmuz 1993'te saflara katılma), **Ali ELİK** (**Çırav, Kahraman,** 1975-Siirt, Nisan 1993'te saflara katılma,) **Cüneyt YILDIRIM** (**Jehat,** 1972-Solhan,1992'de saflara katılma), **Mazur AKÇORA** (**Farqin**, 1972-Silvan, Kasım 1992'de saflara katılma), **Ömer YORGUN** (**Selman**, 1992'de katılma), **Mehmet ŞAKİR** (-**Agit,** 1973-Erciş, Şubat 1993'te saflara katılma, manga komutanı), **Mehmet ABAK** (**Bahoz**,1978-Derik, Kasım 1992'de saflara katılma, manga komutanı), **Mehmet ABBAS** (**Bahoz Kelem,** 1970-Afrin, 1992'de saflara katılma), **Muhlis ÇOKYELİ** (**Kawa**, 1973-Yemişli köyü-Malazgirt, 1993'te saflara katılma), **Özgür BİNİCİ** (**Rodi**, 1993'te saflara katılma), **Ceyhan ÇAĞLAYAN** (**Mazlum**, Varto-Amir köyü, Mayıs 1993'te saflara katılma), **Ayhan ÇÜRÜK** (**Ferhat**, 1975-Tekman-Külük köyü, Eylül 1992'de saflara katılma), **Fesih KAYA** (**Agit**, 1972-Kızıltepe), **Şehmus (**Karlıova, 1993'te saflara katılma), **Hamit** (Mardin, 1992'de saflara katılma).

■ Gerillaların Ağrı Dağı Krekor mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 12 asker öldürüldü.

■ Diyarbakır'da gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 3 polis öldürüldü, 1 polis de yaralandı.

30 Mart 1994

■ Zaxo'da 1 milis KDP güçleri tarafından katledildi.

■ Kurtalan'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla yaralandı.

■ Gerillalar Beşiri'de 1 elektrik trafosu ve benzin tankerini havaya uçurdu.

■ Gerillaların Kerboran'ın İmêre köyü yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 düşman aracı imha oldu.

■ Düşman güçlerinin Bestler Girê Reş alanını bombalamaları sonucu 1 gerilla yaralandı.

■ Kozluk'ta gerillaların pusu atmaları sonucu 1 panzer ve 2 cemse imha edildi.

■ Kurtalan'ın Zohu köyünde 1 çoban düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Düşman güçleri Kurtalan'ın Canıka köyünde 1 yurtseveri katlettiler.

■ Kozluk'un Tımok köyü düşman güçleri tarafında yakıldı.

■ Hizan'ın Pertek köyünde **Fikret** ve **Vahdettin** adlı yurtseverler TC güçleri tarafından katledildi. 3 yurtsever de yaralandı.

■ Hizan'ın Kunduk köyünde **Hurşit Gönel** isimli yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

31 Mart 1994

■ Gerilla birliklerinin Ağrı Dağı Arap Tepesi mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 8 asker öldürüldü.

■ Hizan'ın Od köyünde yurtseverlere ait 5 ev düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Düşman güçleri Hizan'ın Ahkis köyünde 1 yurtseverin evini yaktılar.

■ Hizan'ın Finda ve Haciya köyleri TC güçleri tarafından boşaltıldı.

■ Gerillaların Silvan'ın Susa köyü yoluna döşedikleri mayına çarpan düşman aracında 12 asker öldü.

■ Piran'ın Zigir köyü düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Gerillaların Serhat'ın Tujik-Güllali köyü yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 düşman aracı imha oldu.

■ Mardin'in Habizbina mıntıkasında 15 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa ettiler.

■ Viranşehir'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 10 özel tim elemanı yaralandı.

■ Siverek'te Bucak aşireti korucularıyla milisler arasında çıkan çatışmada **Hasan** adlı 1 milis şehit düştü, 1 korucu da yaralandı.

■ Viranşehir'de **Sinan Özgeyikçi** adlı yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Kağızman'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 özel tim elemanı öldürüldü, 1 özel tim elemanı da yaralandı.

■ Serhat'ta düşman operasyonlarında çok sayıda düşman askeri öldürülürken, toplam 19 gerilla da şehit düştü.

■ Gerillalar Ömerli'de polis lojmanlarını taramaları sonucu önemli oranda hasar meydana geldi.

■ Savur'da gerillaların düşman güçlerine attıkları pusuda düşman kayıpları hakkında bilgi ulaşamadı.

1 Nisan 1994

■ Gerillaların Cizre-Silopi yolu üzerinde döşedikleri mayınların patlaması sonucu 1 düşman panzeri imha oldu.

■ Gerillaların Şırnak'ın Maden Karakolu askerlerine düzenledikleri eylemde 1 asker öldürüldü.

■ Gerillaların İdil'in Babekir köyü yoluna döşedikleri mayının patlaması sonucu 16 korucu öldü, 3 korucu da yaralandı.

■ Eruh'un Reşina köyünde 2 korucu silahlarıyla birlikte gerillalara teslim oldu.

■ Uludere'nun Şiriş köyünün düşman güçleri tarafından bombalanması sonucu 4 yurtsever şehit düştü, 2 yurtsever de yaralandı.

■ Çukurca'nın Ertuş köyü korucubaşısı gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Şirvan alanında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Rızgar** adlı gerilla şehit düştü.

■ Bitlis'in Kalamış ve Herto köylerinde 5 korucu gerillalar tarafından tutuklandı.

■ Bitlis'in Sinê ve Holikan köyleri düşman güçleri tarafından bombalandı.

■ Muş'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 üsteğmen, 2 astsubay, 8 asker ve 3 korucu öldürüldü, 1 helikopter de yara aldı. Çatışmada 6 gerilla da şehit düştü.

■ Gerillalar Patnos'ta CHP ve RP seçim bürolarını bombaladılar.

2 Nisan 1994

■ Viranşehir'de ANAP konvoyunun gerillalar tarafından taranması sonucu 7 araç ve içindekiler imha oldu.

■ Gerillaların Viranşehir'in Herik köyü yoluna döşedikleri mayına basan 6 korucu yaralandı.

■ Düşmanın bombardımanları sonucu Gabar alanında Zıvınga Şıkaka, Şikeftiyan, Goyina ve Zıvınga Hacı Ali köyleri göç ettiler.

■ Gerillalar Beşiri'de tekel binasını yaktılar.

■ Gerillaların Hasankeyf'in Dereva köyü yoluna döşedikleri mayının patlaması sonucu 5 korucu öldü.

■ Gerillaların Kulp'un Şıftık köyünde düşman güçlerine attıkları pusuda 2 askeri cemse imha edildi. Eylemden sonra düşmana tekrar pusu atan gerillalar 1 askeri öldürdüler.

■ Gerillalar Silvan'ın Sadeknê köyünde 4 korucuyu tutukladılar.

■ Kulp'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 6 asker öldürüldü.

■ Ağrı Dağı'nın Krekor yakınlarında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3'ü subay olmak üzere toplam 40 asker öldürüldü.

3 Nisan 1994

■ Gerillaların Şırnak-Cizre arasındaki yola döşedikleri mayına çarpan 1 kamyon, içinde taşıdığı askeri malzemelerle birlikte imha oldu.

■ Silvan-Hazro sınırında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Muş'un güneyinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla yaralı olarak düşman güçlerinin eline esir düştü.

■ Mannheim'de kendisini yakarak şehit düşen **Berivan** yoldaşın cenazesinin Dersim'e götürülmesi nedeniyle Dersim merkezde kepenk ve kontak kapatma eylemi %100'lük bir katılımla gerçekleştirildi.

■ Kızıltepe'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Gerillaların Ağrı Dağı civarında yola döşedikleri mayına basan 3 asker yaralandı.

4 Nisan 1994

■ Gerillaların Uludere'nin Roboski köyü yakınlarında düşman güçlerine attıkları pusuda düşman konvoyuna darbe vuruldu. Kesin sonuçlar alınamadı.

■ Eruh alanında 2 düşman askeri birliğinden firar etti.

■ Silvan-Hazro alanında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 üsteğmen ve 12 asker yaralandı.

■ Silvan, Hazro, Kulp, Genç, Lice, Hani, Arıcak, Dicle ve Ergani alanlarında düşmanın yoğun operasyonları karadan ve havadan devam etmektedir.

■ Mardin'in Şêxan mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ GAP alanında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların isimleri şöyledir; **Brusk** ve **Kara Zeki**.

5 Nisan 1994

■ GAP alanında gerillaların yola döşedikleri mayına basan korucular-dan 1'i öldü, 9'u da yaralandı.

■ Gerillalar tarafından Şemdinli'nin Gileyşın köyünde askerlere su veren 1 su deposu imha edildi.

■ Gerillaların Şırnak Taburu askerlerine düzenledikleri suikastte 1 asker öldürüldü.

■ Pervari'nin Silyan köyü korucularından 11 korucu silah bıraktı.

■ Hizan'ın Antil köyü düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Gerillaların Çukurca alanında yola döşedikleri mayına basan 1 uzman çavuş yaralandı.

■ Düşman güçleri Cizre'de 3 yurtseveri katlettiler.

■ Tatvan'ın Brusk köyü düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Arıcak'ın Soman köyünde 1 korucu gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Karakoçan'da 3 düşman askeri birliklerinden firar etti.

6 Nisan 1994

■ Gerillalar Dersim-Erzurum karayolu üzerinde düşman güçlerine attıkları pusuda 1 panzer imha edildi, 3 panzer ve 1 cemse de tahrip edildi.

■ Gerillaların Dersim-Elazığ yolu üzerinde düşman güçlerine attıkları pusuda 1 cemse imha edildi.

■ Karacadağ'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldü, 20 asker de yaralandı.

■ Haftanin'de 2 gerilla suya düşerek şehit düştü.

■ Gerillaların Gabar TRT ve Ziron karakolu yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 askeri araç içindekiler-le birlikte imha oldu.

■ Gabar'ın Gundikê Şêx karakolu yakınlarında gerillaların döşedikleri mayının patlaması sonucu 1 astsubay öldü, 4 asker de yaralandı.

■ Genç-Suveren mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 üsteğmen, 1 asteğmen ve çok sayıda asker öldü.

7 Nisan 1994

■ Batman'da 2 yurtsever, kontra elemanları tarafından katledildi.

■ Dersim'in Uzuntarla mevkiinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 7 asker öldürüldü.

■ Viranşehir'de 1 korucubaşı gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gabar alanında Bıre Mire, Asırma, Zıvınga Haci Ali ve Xurse köyleri düşman güçleri tarafından bombalandı.

■ Kığı'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 asker öldü, 1 asker de yaralandı.

■ Dersim'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 astsubay ve 7 asker öldürüldü.

■ Gerillalar Pertek'te polis lojmanlarını ağır silahlarla taradılar.

■ Diyadin'in Tutak mevkiinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 10 asker öldürüldü.

8 Nisan 1994

■ Mardin'in Ömeryan mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 10 asker öldü, 1 bölük komutanı da yaralandı.

■ Düşman güçlerinin Gabar alanında başlattıkları operasyonlarda gerillalar TRT ve Fındık mevkiinde düşmana büyük darbeler vurdular. Gabar'ın Mıstoke alanında gerillalar 1 cobra helikopterini düşürdüler. Yine Hira Reş ve Fındık tarafında çatışmaların şiddetli devam ettiği çatışmalarda 4 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı. Ayrıca Çırav, Serxeta ve Gundora köyleri düşmanın yoğun bombardımanları sonucu buradaki köylüler köylerini terk etmek zorunda kaldı. Daha sonra Çırav-Gabar arasında bulunan Giresor alanında çıkan diğer bir çatışmada ise 2 asker öldü, 2 asker de yaralandı.

■ Şırnak Taburu askerlerine gerillaların düzenledikleri baskında çok sayıda asker öldürüldü.

■ Gerillalar Uludere'nin Gundike Melle yakınlarında düşman güçlerine attıkları pusuda 1 tank ve 1 askeri araç imha edildi.

■ Gerillalar Maden Taburu'na düzenledikleri baskında 4 asker öldürüldü.

■ Lice'nin Sine köyü korucularına yönelik gerillaların gerçekleştirdikleri eylemden sonra TC güçleri Reşane ve Babıkne köylerinden 7 yurtseveri katlettiler. 20-25 yurtseverin el ve ayakları balta vb. ile kırıldı.

9 Nisan 1994

■ Hozat Belediye Başkanı gerillalar tarafından tutuklandı.

■ Tendürek alanında devam eden düşman operasyonlarında çıkan çatışmalarda 5 asker öldürüldü.

■ Çukurca'nın Maruşan köyünde düşmanla işbirliği içinde olan 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gerillaların Bitlis'in Erciş karakolu çevresine yerleştirdiği mayınlara basan 1 onbaşı yaralandı.

■ Gerillaların Lice-Kulp arasında düşman güçlerine attıkları pusuda 2 panzer, içindekilerle birlikte imha edildi.

■ Pertek'in Çevirme alanında 1 düşman askeri gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gerillaların Dersim Belediyesi'ne yerleştirdikleri bombanın patlaması sonucu 1 kişi yaralandı.

■ Düşman güçlerinin Zap'ta başlattıkları operasyonlarda çıkan çatışmalarda çok sayıda düşman askeri öldürülürken, 1 helikopter de gerillalar tarafından düşürüldü.

10 Nisan 1994

■ Gerillaların Kaşura alanında yerleştirdikleri mayınların patlaması sonucu 1 korucu öldü, 1 kişi de yaralandı.

■ Kaşura mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Uludere'de 70 asker birliğinden firar etti.

■ Gerillaların Uludere-Şırnak yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 4 asker öldürüldü.

■ Gabar alanında düşmanın başlatmış olduğu operasyonda Birêmirê, Batrak, Erê ve Karnê köylerinin düşman güçleri tarafından bombalanması sonucu köyler yerle bir oldu. Daha önce köylülerin köylerini terk etmelerinden dolayı herhangi bir kayıp olmadı. Ayrıca TRT karakolu'nun bulunduğu alana gerillaların attıkları pusuda 3 asker öldü, çok sayıda asker de yaralandı.

11 Nisan 1994

Gerillaların Sason'un Hostler köyüne düzenledikleri baskında korucu-lara ait 2 ev yakıldı.

Kulp'un Huyik köyünde düşman güçlerinin operasyonlarında gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 9 asker öldürüldü, operasyon komutanı yaralandı. Eylemde gerillaların ele geçirdikleri malzemeler şunlardır: 1 adet MG-3, 3 adet G-3, 1 adet bombaatar, 1 adet sırt çantası ve 1 adet el telsizi ele geçirildi.

Gerillalar Lice'nin Fis köyü civarında düşman güçlerine attıkları pusuda 3 cemse, 3 karyer ve 4 panzer imha edildi.

Erzincan'ın Yenisu mıntıkasında düşman güçlerine gerillaların attıkları pusuda 5 asker öldü, 5 asker de yaralandı. Pusuda 6 düşman aracı da imha edildi.

Digor'da 1 ajan, gerillalar tarafından cezalandırıldı.

Yüksekova'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü.

12 Nisan 1994

Uludere'de 2 korucu gerillalar tarafından cezalandırıldı. Koruculara ait 2 adet lav silahı, 6 bombaatar mermisi, 1 adet sırt çantası, 1 adet kalaşnikof şarjörü ve 1 adet G-3 şarjörü ele geçirildi.

Uludere yakınlarında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

Dêrşev köyünde mayına basan 1 asker öldü, 1 piyade asteğmen de yaralandı.

İdil'in Babekê köyünde yurtseverlerle korucular arasında çıkan çatışmada 4 korucu öldü, 1 korucu da yaralandı.

Gerillalar Kurtalan-Beşiri arasında bulunan petrol boru hattını patlattı.

Çınar'ın Şırtık köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla ve 1 milis şehit düştü. Şehit düşen milisin ismi **Agit**'tir.

13 Nisan 1994

Gerillaların Uludere'nin Şıvêt Taburu'nu havanlarla taramaları sonucu çok sayıda asker öldü.

Haftanin'de mayına basan 1 gerilla şehit düştü.

Gabar'da üç ayrı noktada düşman güçlerine darbe vuruldu. Eylemde 3 gerilla yaralandı.

Gerillaların Silopi'nin Gitê köyüne düşman güçlerine attıkları pusuda çok sayıda düşman askeri öldürüldü. Eylemde 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı.

Gerillaların Avaşin'de yerleştirdikleri mayınların patlaması sonucu 3 asker yaralandı.

Gabar alanında devam eden operasyonda Bırcela alanında gerillaların düşman güçlerine attıkları pusuda 10'nun üzerinde asker öldürüldü. Darbe alan düşman güçleri yaralılarını almadan geri çekilmektedir. Yine bir mayının patlaması sonucu 1 subay yaralandı.

Yüksekova'da 2 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

Garısan alanında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 5 asker öldü. Eylemden sonra Erk köyü düşman güçleri tarafından yakıldı.

Gerillaların, Kozluk'un Xerbek köyü korucularına attıkları pusuda 6 korucu öldürüldü, 2 adet kalaşnikof, 1 adet G-3, 2 adet el telsizi, 7 adet şarjör, 240 adet mermi ve 1 adet radyoya gerillalar tarafından el konuldu.

■ Düşman güçlerinin Lice, Kulp ve Genç alanında devam etmekte olan operasyonlarında gerillalarla çıkan çatışmalarda 5 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

14 Nisan 1994

■ Hizan'ın Reşka köyünde 2 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa ettiler.

■ Karadağ'ın Geliyêbûkê köyünde TC ordu güçleriyle korucular arasında çıkan çatışmada 1 korucu öldü.

■ Zap ve Bırcela alanlarında düşmanın geniş çaplı bir operasyonunda 2 KDP pêşmergesi de TC güçleri tarafından kurşuna dizildi.

■ Gerillalar Şemdinli'de 2 korucuyu tutukladı.

■ Gerillalar Şemdinli'nin Seraro köyünde 4 korucuyu tutukladı. Koruculara ait 5 adet kalaşnikof, 16 adet şarjör ve 500 adet kalaşnikof mermisine el konuldu.

15 Nisan 1994

■ Garısan'ın Ers köyü yakınlarında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü.

■ Baykan'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 5 gerilla şehit düştü.

■ Gerillalar Tuzluca'da 1 elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Gerillalar Çemçê alanında 1 ilkokulu yaktılar.

■ Gerillaların Kağızman'da düşman güçlerine attıkları pusuda 5 asker öldürüldü.

■ Digor'un Söğütlü köyünde bir bombanın patlaması sonucu 3 asker öldü.

16 Nisan 1994

■ Düşman baskıları sonucu Cudi'de iki köy boşaltıldı.

■ Nazımiye-Yayladere-Karakoçan üçgeninde operasyona çıkan düşman güçlerine gerillaların attıkları pusuda 6 asker öldürüldü.

■ Gerilların Dersim-Göksuyu yolu üzerinde düşman güçlerine attıkları pusuda 2 cemse ve içindekiler imha oldu.

■ Derik'in Tözekê köyü muhtarı kontralar tarafından katledildi.

■ Derik'te düşman güçleriyle milisler arasında çıkan çatışmada 1 ajan öldürüldü, 1 milis de şehit düştü.

■ Gerillaların Viranşehir Belediyesine yerleştirdikleri bombanın patlaması sonucu bina tahrip oldu.

17 Nisan 1994

■ Lice'nin Sınê köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çatışma çıktı. Kesin sonuçları ulaşmadı.

■ Düşman güçlerinin Kulp-Dorşin alanında devam eden operasyonunda 4 asker gerillalar tarafından öldürüldü.

■ Gerillalar Lice'nin Sıpeynık köyünde düşman güçlerine attıkları pusuda çok sayıda düşman askeri öldü.

■ Genç'in Artek ve Veşin köyleri düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Hani'nin Hore köyünde yurtseverlere ait 6 ev düşman güçleri tarafından yakıldı.

■ Lice'nin Herkan alanında yurtseverlere ait 2 ev düşman güçleri tarafından yakıldı.

18 Nisan 1994

■ Nazmiye-Mazgirt-Karakoçan-Dersim alanlarında düşman güçlerinin devam etmekte olan operasyonunda çıkan çatışmalarda 5 asker öldürüldü.

■ Ömeryan alanında düşman güçlerinin döşedikleri mayına basan 1 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillanın kimliği şöyledir: **Mesut SALTIKALP (Gabar), 1975, Ömerli, 1991 saflara katılma.**

■ Bagok alanında düşman mayınlarına basan 1 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillanın kimliği şöyledir: **Selahattin ORTAÇ (Canşer), 1975, Ömerli, Mart 1994'de saflara katılma**

19 Nisan 1994

■ Haftanin'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 10 asker öldürüldü. Çatışmada ele geçen malzemeler şunlardır: 1 adet mayın arama cihazı, 1 adet gece dürbünü, 11 adet karnas, 2 adet el bombası, 6 adet G-3 şarjörü, 1 adet MG-3 namlusu, 10 adet yağmurluk, 1 sandık A-4 mermisi, 3 adet BKC şeridi, 9 adet mayın, 2 adet roket, 1 adet G-3 roketi, 8 adet sırt çantası, 8 adet sis bombası.

■ Gerillalar tarafından Gabar'da yola konulan mayının patlaması sonucu 3 asker öldü.

■ İdil'in Kovex köyü düşman güçleri tarafından boşaltıldı.

■ Gerillaların Pervari'de yola döşedikleri mayının patlaması sonucu 2 korucu öldü.

20 Nisan 1994

■ Gerillaların Botan'nın Tıryan mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 2 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Pervari'de yola döşedikleri mayının patlaması sonucu koruculara ait 1 kamyon ve içindekiler imha oldu.

■ Sason'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 korucu, 1 özel tim elemanı öldürüldü.

■ Gerillalar Kozluk'un Shellmo petrol tesislerine ait bir kamyon, 2 adet petrol pompalama motorunu yaktılar.

■ Arıcak'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü. Eylemin kesin sonuçları ulaşmadı.

21 Nisan 1994

■ Diyarbakır-Batman yolunda düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Xurşit** adındaki gerilla şehit düşerken, düşmanın kayıpları hakkında bilgi alınamadı.

■ Gerillaların Pülümür-Yedisu arasında düşman güçlerine attıkları pusuda 3 asker öldürüldü.

■ Mazıdağı'nın Şêxan köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 üsteğmen ve 3 asker öldürüldü.

22 Nisan 1994

■ Gerillaların Botan'ın Bêspin alanında düşman güçlerine attıkları pusuda 6 asker öldürüldü.

■ Xan Kûrkê 'de bir gerilla kalp krizi geçirerek şehit düştü. Şehit düşen gerillanın kimliği şöyledir: **Azad MİRZE**, Mart 1992'de saflara katılma.

■ Gerillalar Ovacık'ta düşmanla işbirliği içinde olan 6 ajanı cezalandırdılar.

■ Maraş'ın Ekinözü ilçesinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü, 3 gerillada düşman güçlerine esir düştü.

■ Gerillaların Uludere'de düşman güçlerine attıkları pusuda 3 korucu öldürüldü, 3 korucuda yaralandı.

■ Kaşuri alanında bulunan 1 köprü gerillalar tarafından havaya uçuruldu.

23 Nisan 1994

■ Düşman güçlerinin Mutki'nin Xınzê köyü yoluna döşediği mayının patlaması sonucu 1 korucu ve 4 çoban öldü.

■ Mutki'de birliğinden firar eden 1 asker ordu güçleri tarafından yakalanarak kurşuna dizildi.

■ Gerillalar Muş'ta koruculara ait 400 koyuna el koydular.

■ Muş'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 özel tim elemanı öldürüldü. 1 adet M-16 silahına gerillalar el koydular.

■ Sason'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada düşman kayıpları hakkında bilgi edinilemedi.

■ Gerillaların Genç'te düşman güçlerine attıkları pusu da 3 asker öldürüldü.

■ Kiğı-Pülümür arasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 5 asker öldürüldü.

■ Dersim-Ovacık yolunda düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 askeri cemse imha edildi.

24 Nisan 1994

■ Gerillaların Kağızman'ın Kızılkilise köyüne düzenledikleri baskında 6 korucu öldürüldü, 2 korucu da yaralandı. 5 adet kalaşnikof, 400 adet kalaşnikof mermisi, 1 adet raxt gerillalar tarafından ele geçirildi.

■ Nusaybin-Midyat yolu üzerinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı. Çok sayıda askeri malzemeye de el konuldu.

■ Bagok alanında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 birlik komutanı, 1 subay ve çok sayıda asker öldürüldü.

■ Bagok alanında süren operasyonda düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 10'un üzerinde asker öldürüldü.

25 MART–24 NİSAN 1994 ARGK EYLEM BİLANÇOSU

Toplam eylem sayısı: 177
Öldürülen asker sayısı: 325
Yaralı asker sayısı: 92
Öldürülen korucu sayısı: 90
Yaralı korucu sayısı: 57
Öldürülen ajan, özel tim, polis sayısı: 31
Yaralı ajan, özel tim, polis sayısı: 26
Şehit düşen gerilla sayısı: 81
Yaralı gerilla sayısı: 10
Şehit düşen milis sayısı: 4
Katledilen yurtsever sayısı: 66

ŞIRNAK'TA BÜYÜK GERİLLA KUŞATMASI

TC ordu birliklerinin Güney Kürdistan'ı işgal harekatı sırasında, ARGK birlikleri 19 Nisan 1994 tarihinde Şırnak'ı 1 hafta süreyle kuşatmaya aldılar.

Şırnak kuşatması, mücadelemizin 1994 savaş yılındaki alan tutma, şehirleri kuşatarak kontrolü ele geçirme ve bu şekilde düşmana darbeler vurarak onun hareket alanını daraltma amaçlı eylemlerinin büyük bir adımı oldu.

Kuşatma,19 Nisan akşamı saat 11'de Şırnak'a yeni götürülen ve çadırlarda konumlandırılan düşman birliklerine 6 yerden yapılan saldırıyla başladı. Maden taburu ve etrafındaki çadırlar, Eruh yolu üzerindeki özel orduya ait bina ve çadırlar, Şırnak merkezi etrafındaki düşman birlikleri çeşitli kollardan, ağır silahlar kullanılarak vuruldu.

21 Nisan sabahı Şırnak tugay binası havan ve uçaksavarlarla vuruldu. Gundikê Mellê köyü tabur tepecileri gerilla birliklerince imha edildiler. Ayrıca gerilla güçleri kontrolleri altına aldıkları alanları mayınlayarak düşmanın hareket alanını daralttılar. Düşman güçleri araziye çıkmak için hareket ettiklerinde gerilla birliklerince darbelendiler. Kuşatmanın sürdüğü bugün de Şırnak-Uludere, Şırnak-Cizre, Şırnak-Eruh yolları tamamıyla gerilla kontrolüne geçtiler.

Düşman güçleri Şırnak çevresini tank, top ve cobra helikopterleriyle bombaladılar. Burada 2 helikopter gerillalar tarafından vurularak savaş dışı bırakıldı. Gerilla güçleri zaman zaman Şırnak tugayına yaklaşarak darbeler vurdular. Düşmanın takviye güç gönderme çabaları boşa çıkarıldı. Şırnak'ın güneyinden alana açılmak isteyen düşman güçleri 4 koldan pusuya düşü-rüldü. Şırnak'ın kuzeyinden şehre girmek isteyen düşman konvoyu darbelendi. Düşman kendi cenazelerini dahi alamadı. Milê Kerya ve Şırnak-Biryan yollarına döşenen mayınlara çarpan çok sayıda düşmanın savaş aracı imha oldu.

22 Nisan günü devam eden kuşatmada pusuyla, mayınlama yoluyla, ağır silahlarla düşmana darbe vurma devam etti. Zaman zaman düşman güçleriyle iç içe girilerek çatışmalar sürdürüldü. Bu çatışmalarda düşman güç-leri gerillalar tarafından şehrin içine kadar kovalandı, düşman şehrin içine kaçarak kurtuldu.

23 Nisan günü gerilla güçlerimiz taktik değişiklik yaparak kuşatma durumunu yarı-kuşatmaya çevirdiler ve kısmen de olsa geri çekildiler. Ancak yol denetimleri, pusular devam etti.

Yaklaşık 1 hafta süren Şırnak kuşatması boyunca toplam 4 gerilla şehit düşmüş, 1 gerilla yaralanmış, yüzlerce düşman askeri öldürülmüş, onlarca düşman aracı savaş dışı bırakılmış, yüzlerce pusu atılmış, yol kontrolleri gerçekleştirilmiş, çok sayıda silah ve benzeri araç gerillaların eline geçmiş ve Şırnak kuşatması başarıyla sonuçlandırılmıştır.

12 MART DARBESİNİN 23. YILI ve buna karşı devrimci direnişçiliğe ...

Baştarafı 27. sayfada

nomilerini, kendi kültürlerini kendilerinin belirleyecekleri bir döneme gireceklerine büyük çıkış yaptırıyor, böyle temel bir değer veriyor. Zorlukları da bundandır. Böylesine temel özellikleri olan bir harekettir. Ona düşmanlıklarının da o denli temel nitelikte olacakları, sahayı kolay kaptırmak istemeyecekleri, yine böylesine bir azılı rejimi tutan, bundan çıkar uman çevrelerin gün geçtikçe bilinçlenecekleri ve bölge çapında bir gericiliği dayatacakları, kendi mücadelemizden iyi bilinmektedir.

Devrimci hareketimizin, eylemimizin bu tarihi özellikleriyle, TC'nin bu son önemli darbesel dönemlerine böyle cevap vermekle kimliğini biraz daha iyi koymaya çabalıyoruz. Verilen savaşın anlam ve önemini, böylesine derinliğine bir temelde yakalanmasının önemini vurguluyoruz. Kendi ideolojik-politik çizgisinde yürümek isteyenlerin bu gerçekleri asla gözardı edemeyeceklerini veya sınırlı bir bilinçle hareket edemeyeceklerini vurguluyoruz. Sadece halk alternatifi bir yaşam değil, yegane bir yaşam biçimini temsil ettiklerini vurgulamaya çalışıyoruz. Dolayısıyla inanıyoruz ki bu rejimlere karşı direnen bütün devrimcilerin de sağlam bir mirasçısıyız, onların özlem ve umutlarının gerçekleştiricisiyiz. Bundan da kuşku duyulmamalı ve her zamankinden daha fazla bu umutların gerçekleştiricisi olmak için her şeyimizi ortaya koymalıyız. Zaten hareketimizin bölge çapında, hatta uluslararası çapta bu kadar ses getirmesi, ilgiyle değerlendirilmesi ve en çok da düşmanlarının birleşebilmesi salt bir ulusallıkla yetinemeyeceğimizi, sanıldığından daha da fazla enternasyonalist bir karakterde olduğumuzu ortaya koyuyor. Dolayısıyla bu rejimlere-darbelere karşı böyle ayakta kalmak, hele onun 23 yılını canımızda, kanımızda duyarak yaşamak çok büyük bir öneme haizdir. "Gerçek PKK'liyim" iddiasında olanlar, bir anlamda bütün bu devrimci değerlerin mirasçısıyım demeyi, onların amaçlarının gerçekleştiricisi olmayı, böylesine kanıtlanmış bir kişilikle görevlerinin sahibi olmayı bilmelidir. PKK'nin özünü bu kadar tartışırken, öncülüğünü değerlendirirken bu gerçekleri göz önüne getiriyoruz ve her zamankindan daha fazla şunu söylüyoruz: Hiç kimse PKK'nin gerçeklerini gözardı edemez. Bizi yaşayamayanların bizi temsil edemeyecekleri, bunun için PKK'nin büyüklüğüne yaraşır bir militanlığı esas almanın gerekliliği açıktır.

Kimsenin PKK'yi basit bir köylü örgütüne, basit bir aydın-demagog örgütüne götüremeyeceği bu nedenle vurgulanıyor. Bu kadar devrimci bir mirasın temsilcisi olan bir örgütü, bu kadar büyük direnişçilerin umudu olan bir örgütü hiç kimse kendi demagojisiyle, basit köylü kurnazlıklarıyla lekeleyemez, cüceleştiremez, basitleştiremez. PKK, büyük bir devrimci harekettir, çok büyük direnişçilerin anısının temsilcisi bir harekettir. Siz, o devrimcilerin tarihini, nasıl büyük direndiklerini, nasıl büyük acı çektiklerini bilmeyebilirsiniz, ama bir gerçektir. Ben kendi eylemimi bile bu devrimcilerin anısına bağlılığın bir gereği olarak ilerlettim. Bir yandan onların özlem ve umutlarının temsilcisi olmaya çalışırken, diğer yandan anılarına bağlı kalmak, intikamlarını almak için bu eylemi düzenledim. Ve tabii ki bunlar, aynı zamanda halkların özlemleridir, umutlarıdır, intikamlarıdır. Bunu böyle bileceksiniz. "Anlayamadık, daraldık" deme küstahlıklarına girmeye hiç kimsenin hakkı yoktur.

Burada bir tarih vardır, burada büyük yiğitlikler vardır, onlara layık olmak vardır. Bilmemek de ne kelime, kimin haddine? Bunlar son nefeslerine kadar büyük direnmeyi bilen devrimcilerdir ve PKK tamamen bu temellerde şekillenmiş bir partidir. Bunu görmemek, bu tarihten habersiz olmaktır. Halen mevkicilik, halen demagoji peşinde koşmak, halen PKK'nin bazı mevkilerini-mevzilerini ucuz ele geçirmek, ona hakkını vermemek böylesine büyük bir mirasla alay etmektir, onu gözardı etmek demektir.

Kaldı ki bizim hareketimizin ocağında yüzde yüz çok büyük direnişçilikler vardır, onları saymıyorum bile. 12 Mart faşizmine karşı direnen devrimcilerin de büyüklüğünü hatırlatmak istiyorum. Birçokları belki onların anısına –yoldaşları adına– ihanet ettiler, ama biz onların anılarının sağlam temsilcileriyiz. Aynı dönemin generallerinin her birisi, şimdi bize karşı özel savaş generalidir veya o dönemin subayları, o dönemin özel savaş kadroları şu anda generaldirler ve Kürdistan'da savaşı yürütüyorlar. O dönemin devrimcilerini dağda zaptedenler, gerçekten şimdi Kürdistan'daki özel savaşımın kurmaylarıdırlar.

Dolayısıyla böylesine bir özel savaşa dayatılan devrimci bir savaş söz konusudur. Her zaman şunu söyledik: Biz ufkumuzu geniş tutmak zorundayız, bunun öyle darlıkla, bunalımla alakası yok. Kim ki "ben dar kaldım, bunaldım" diyorsa, o, yalancının tekidir. Gerçekler bu kadar çıplakken, "daraldım, bunaldım, kaldıramadım" demek küstahlıktır. PKK adına hiç kimse asla bu durumlara düşemez, giremez. Düzenin pisliği olacaksın, her türlü pisliğini taşıracaksın, bunu küstahça yapacaksın, ondan sonra "bunaldım, çözemedim, daraldım" diyeceksin! Artık bunlara son veriyoruz. 12 Mart direnişçilerinin anısına cevaben de bunlara son veriyoruz.

Bunları bileceksiniz ve özellikle 12 Eylül'ün pisliklerini, ortaçağ gericilerinin pisliklerini taşıyanlar, PKK'nin büyüklüğünü anlamak durumundadırlar. Biz, ilkel milliyetçiliğin de pislikleriyle az boğuşmadık, onların da işbirlikçiliklerini, ajanlıklarını az ortaya çıkarmadık. Bütün bunlar sizin bilinçlenmenizi tayin eder. Türk faşizmiyle de az boğuşmadık; onların düzenlerini, pisliklerini az ortaya çıkarmadık. Bunları bileceksiniz. Daha düne kadar özeleştirilerinizde, bu saflarda düzen pisliklerini ne kadar temsil ettiğinizi, yüzlerce yıldan kalma düşkünlükleri ne kadar temsil ettiğinizi söylediniz. Şimdi onlar ortadan kalkıyordur, aksi halde faaliyetiniz objektif ajanlıktır.

Halen bize yakışmayan birçok tutum ve davranış var; halen düzenin, özel savaşın işine yarayan birçok tutum ve davranış var. Onları da kaldırmanız gerekir. Eğer direnenlerin anısına biraz saygınız varsa, biraz namus-intikam anlayışınız varsa sağlam olmanız gerekir. Bu anlamda biz de bu büyük direniş şehitlerinin anısına diyoruz ki; sağlam temsil edildiniz, edileceksiniz.

PKK'lileşmeyi böyle anlayacaksınız. Hareketimizi, tıpkı 12 Mart direnişçilerinin anılarına bağlı olduğunu iddia edenler gibi cüceleştirmek, küçük-burjuvalaştırmak kimin haddine? Açık söyleyeyim; ben, ne yaptığımın bilincindeyim, kendimi yitirmedim. Devrimcilerin –Türkiyeli devrimciler de dahil– anılarına bağlılığın nasıl yürütüleceğini, Kürdistan'da büyük devrimci eylemin nasıl yaratıldığını da biliyorum. Hepsini 23 yıldır anı anına, iliklerimde duyarak yaşıyorum. Lafazanlık dinlemem, gerilik tanımam. Sabretmeyi ve izlemeyi bilirim, ama asla affetmem. Hele ukalalık etmeyi hiç kabul etmem. Şimdiye kadar neden sabrettim? Karşımızda bir özel savaş var, zorluklar var, sizin büyük anlayışsızlıklarınız var, onun için sabrettim. Yoksa bu, affettiğim anlamına gelmez, öfkelenmediğim anlamına gelmez, çok değerli olduğunuz anlamına gelmez, çok iyi yaptığınız anlamına gelmez. Bu kadar işkence, bu kadar kan, bu kadar haksızlık dayatılacak, siz halen kendi düşkünlüğünüzden bahsedeceksiniz. Bu bir utanmazlıktır, tek kelimeyle düşkünlüktür ve devrimciler bunu asla ağızlarına alamazlar. Uyarıyorum!

Biz, tıpkı ilk çıkışımız gibi şevkliyiz, umutluyuz, canlıyız, yiğidiz. Bunun oynamayacaksınız. Tam tersine böyle olacaksınız. Devrimci ruhu bu kadar düşürmek, devrimci ruhun yiğitliğini, dürüstlüğünü bu kadar bulanıklaştırmak kimin haddine? Karşıma çıkmayın, diyorum, böyle hakaret etmek istemiyorum, ama nasıl olduğumuzu da bilerek bize yaklaşacaksınız. Yumuşak, esnek olduk diye tavizkar olduğumuzu sanmayın. Size büyük saygı-sevgiyle yaklaştık diye bizi çok ılımlı sanmayın. Bu kadar yapılana karşı bizim de yapacaklarımızın olduğuna inanıyorum. Daha iyi vurma günlerini hazırlamak için sabrettik, daha iyi intikam için sabrettik, hazırlandık. Bunu göreceksiniz, görüp de bu savaşa anlam vereceksiniz. Size birisi bir küfür etse, bir dayak atsa, acaba ne kadar tahammül edebilirsiniz? Yüzbinlerce insana ve onların geldiği halklara bu kadar işkenceyi, bu kadar yoksulluğu, bu kadar ölümü dayatanlara, eğer biz tutarlı halk devrimcisiysek, nasıl karşılık vermeliyiz? Bunu hiç düşünmeyeceksin, bunu unutacaksın, ondan sonra bireysel bunalım teorileriyle, anlayış ve anlayışsızlıklarıyla partimiz içinde dolanıp duracaksın! Bu, kabul edilmez, bunu aşmanın zamanıdır.

Ben, insanlığın soylu, yiğit direnişçilerinin anısına mı bağlı kalacağım, yoksa bu yaramazlıklara mı bağlı kalacağım? Burada orta yol da yoktur. Ya yiğit insanların sağlam yol arkadaşlıkları olmak, ya defolup gitmek vardır. Ortayolculuğa, kafakarışıklığına, onun her türlü saptırmalarına asla cesaret etmeyelim. Aksi halde o darağaçlarındaki yiğit insanların anısına nasıl karşılık verilir? Her gün halen çok acımasız koşullarda şahadetlere giden yoldaşlarımıza nasıl karşılık verilir? Bunları görmeyeceksiniz, sonuç çıkarmayacaksınız, habire mevkicilik, habire şu bu komutanlık deyip değerler üzerinde oyun oynayacaksınız! Bunu kim kabul eder? Yetersizlik kelimesi bile suçtur. Kendi hareketini böyle tanıyan birisi, artık ciddi bir yetersizlikten de bahsedemez.

Artık ciddi olmanın zamanıdır. Bu kadar amansızlıklara karşı elde edilmiş bir silahı, bir örgüt değerini doğru kullanmanın zamanıdır. Biz size geniş platformları, açmakla, çok geniş örgüt ve savaşım imkanlarını üzerinde tepişesiniz diye değil, var olan büyük intikam görevlerini, büyük devrimcilerin anılarına bağlılık gereklerini yerine getirmeniz için açtık. Ona layık olmanız için de sizden yüz kat daha fazla kendini verenler bile işledikleri hatalar karşısında yüz defa ezilip büzülüyorlar; layık olamamaktan ötürü eziliyorlar. O açıdan ben bazı tutumları, bazı kişileri eleştirdim. Bir daha o temelde karşıma çıkarlarsa yerin altına girmek bile onlar için fazla gelir. Çocuk olmadığımı anlayacaksınız, anlayışlı olduğunuzu kanıtlayacaksınız, büyük özgürlük çalışması yaptığımıza emin olacaksınız ve onun yaman bir savaşçısı olacaksınız. Yine imkanlarımızın çok sınırlı, düşmanımızın çok vahşi olduğunu bilerek bu savaşa katılım göstereceksiniz. Kesinlikle yeterlilik düzeyinde savaşa bir katılımınız olacak. Yine her yönüyle PKK temsilini sağlayan bir partileşmeyle katılım göstereceksiniz ve döneme kendini dayatan özel savaşa bir tavır, tutum dışında bu çalışma, yaşam, vuruş tarzı dışında hiçbir biçimde karşı konulamaz. Ancak böyle karşılarsanız bu savaşta başarı şansınız, dolayısıyla özgür yaşam şansınız olabilir. Bu temelde bütün devrimcilerin anısına da bağlılığımızı bir kez daha andık ve asıl bağlılığı bundan sonra savaşı daha da derinleştirerek göstereceğimize biz de söz veriyoruz.

12 Mart 1994

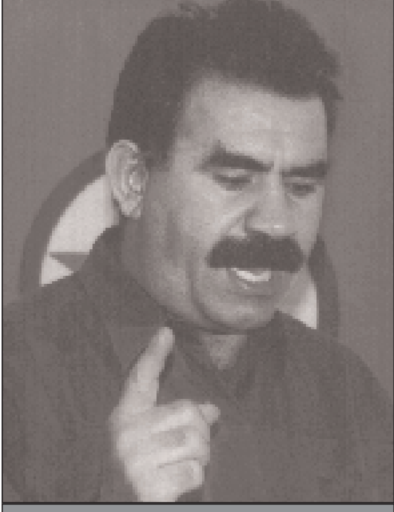
V.i.S.d.P.
Ayşe Engizek
Vogelsanger Str. 286
50825 Köln

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası
Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

Başkan APO'dan

Perspektifler

SAVAŞ ORDULAŞMASI
TEK TUTKUNUZ VE SEVDANIZ OLSUN!

Bin dokuzyüz doksandört yürüyüşü, partileşmede, ordulaşmada, sesleri akort etmede, hemen her sesin en kaliteli çıkmasını sağlamada, adımları yerinde atmada çok iddialı olabileceğimiz bir yürüyüştür. Alınan tedbirler, bütünüyle bunu sağlayabilecek niteliktedir. Şansınızı iyi değerlendirin, yerinde ses, yerinde adım temelinde varlığınızı kanıtlayın.

Sürekli hastalığını bahane ederek ağlayıp sızlamak ne anlama gelir? Bu militanca çalışmamak anlamına geliyor. Bu sürekli bir tembelin ve ayyaşın durumunun yaşanmasıdır. İyileşmek için bir an önce ilaç alınır, sağlıklı bir bünyeye kavuşulur ve normal bir yaşantıya ulaşılır. Bu bizde devrimci yaşantıdır. Devrimci yaşantıda hastalıklarınız varsa, PKK'de tedavi için gerekli her şey vardır.

Şimdi hala içimizde partimizin yüce ortamını tanımayan ve bu ortamı kendi yaramaz kişilikleriyle bulandırmak isteyen tipler vardır. Bunları bir hal yoluna koymalıyız. Biz kimseyi zorla parti ortamımıza davet etmiyoruz. Kendilerine bazı avantajlar sunarak da kimseyi çağırmıyoruz. Tersine herkes acımasız bir yaşam içinde olduğumuzu biliyor. Parti saflarına gelenlerin kahramanca gelmeleri gerektiği açıktır.

Önümüzdeki dönem yeni bir aşamayı ihtiva edecektir. Bu aşamanın en önemli özelliklerinden biri verdikleri sözün gereklerini yerine getirmeyen kişilerden hesap sormak ve verdikleri sözlerle oynayanları hak ettikleri yere oturtmak olacaktır. Sözüyle, verdiği kararla ve partinin olanaklarıyla oynayanı bu kez saflarımızda yaşatmayacağız ve sözünün eri olan insanı yaratacağız.

Mevkicilerin güç bulduğu zemin, her şeye kölece “evet” diyenlerin zeminidir. Partiye sosyalist emek temelinde katılmayanların, emeğini katmak kadar savunma gereğini bilemeyenlerin, yerinde bunu eylemle, sözle gösteremeyenlerin kariyerizme en büyük dayanağı sunduğunu, en az onlar kadar bunların da sorumlu tutulması gerektiğini gerçekten belirtmeliyiz. Önlemenin gereği açık. Mevki gereklidir, kariyer gereklidir, gurur da. Ama niçin? Daha fazla hizmet etmek için.

Savaş yaşamı her bakımdan insandan yeniden oluşmayı ister. Kürdistan'da savaştan başka hiçbir yaşam bizi ayağa kaldıramaz, kurtuluşa götüremez, insanlaştıramaz. Düşüşünüz, ölüşünüz sadece savaş yoluyla önlenebilir.

Ne kadar sağlam partileşilirse, parti çizgisine egemenlik ve onu uygulama gücü de o oranda artacaktır. Yaşamınızı bunun için adamışsınız. Sağlam bir partili olamayanların yaşamı boştur ve her an kullanılmaya elverişlidir.

Biz doğru yolda terbiyeli olmayacak kadar düşkün olabilir miyiz? Asla. Düşkün niteliklerden ibaret bir halk gerçeğini kendimiz için kabul etmemek, insanlık kavgasındaki esas kimliğimiz olmuştur. Ama bunun karşıtı tutum acı bir durumdur.

Unutmamak gerekir ki, tarihin bu kördöğüşü, tam bir kargaşadan ibaret olan aşiret çatışmaları, bireylerin ve ailelerin bitmez tükenmez düşmanlığı, üzerine yurtseverlik-sosyalistlik cilası çekilse de devam ettirilmektedir. Acıdır ki, artık iğrenç bir hal alan ve karşısında bunalmamak için insanın kendisini zor tuttuğu bu çatışmalara taraf olanlar, tarihimizdeki yüce halk kahramanlarına da sığınarak yaşamaya çalışmaktadırlar.

Devrimcilerin başarıları karşılıksızdır, tarihe ve halkadır. Ne nam ve ne de başka bir şey içindir. Biz böyle çalıştık, sizler de öyle çalışacaksınız.

Sizin biraz gücünüz var, dayanma gücünüz, kavrayış gücünüz biraz var. Onu sorumsuzca kullanmayın. Çünkü sizin bu halka, bu vatana, bu partiye vermeniz gereken çok borcunuz var. Ve bu borcu ödemedikçe siz asla huzura kavuşamazsınız. Bu bir insanlık borcudur aynı zamanda. Veremeyenler insanlıkta sınıfta kalmışlardır.

Kahramanlık, Kürdistan gerçekliğinin devrimle değiştirilmesinin alfabesidir. Tarihsel ve güncel dünya koşulları, bunu zorlamaktadır.

Hiç kimsenin inanmadığı ve olabilir diye şans tanımadığı bir yerde çok büyük bir tarihi mecburiyet nedeniyle dayanma gücü olma, gerçeklerle dalga geçmeme, alay etmeme, elden gelen neyse onu yapmanın bir benzeri daha yoktur, ama bazıları halen anlamıyorlar. Bana göre, bu çabaların sonucu mutlak bir zafer olmalıydı. Roller doğru kavransa, dürüst davranılsa, yaratılan değerlerle zafer kesindir.

Ölmeyi kendinize yedirmeyeceksiniz. Bu sadece bir PKK çizgisi değil, aynı zamanda vazgeçilmez bir ahlaki ölçü gereğidir. Anlaşılıncaya kadar anlatmaya devam edeceğiz. Bu da bir savaş biçimidir, hatta en anlamlı savaş biçimidir. Ben şaşırmamaya, yine yetersiz olmamaya çalışıyorum. Siz de kendi hesabınızı yapın, şaşırmamaya çalışın, bunun doğru tarzını yakalayın.

Sizleri kolay kazanmıyoruz, dolayısıyla siz de kendinizi kolay kaybetmeyin. Etrafınızdaki değerleri de kolay kolay kaybetmeyin. Devrimcinin sözü bu gerçeklerle bağlantılıdır. Ve gerçekleştirme şansı verdiğinde bu söz değerlidir. Aslında bu temelde hepiniz kendinizi sözleştiriyorsunuz, kararlaştırıyorsunuz ve başarı yolunu açıyorsunuz.

Yapılan çalışmanın tarihi anlamının olduğunu bilmelisiniz. Öyle yüzeysel laflamalarla geçiştirme, hayatta kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülüktür. Kesinlikle şahsınızda belirtiyorum ki, insan ruhunun inceliklerine kadar biz çözümlemeler geliştirdik. Yaşamı sıfırdan başlatacak sağlıklı bir zemini de biz verdik. Bunu anlayacaksınız.

Savaş, çok ciddi kişilerin işidir. Savaş bu işe bütün yönleriyle karar vermiş olanların işidir. Yaklaşımı mutlaka böyle geliştirmeliyiz.

Düşman ne kadar iddia ederse etsin, özel savaşı ne kadar çılgınlaştırırsa çılgınlaştırsın, her gün ne kadar kelle keserse kessin, ne kadar bombardıman yaparsa yapsın bu yılı kaybetmekten kurtulamaz ve biz de kazanmaktan vazgeçemeyiz. Kazanmak bu temelde kesindir diyoruz.

Görev, sorumluluk isteyin, biz de verelim. Ne siz bizi, ne de biz sizi kandıralım. Eğer ciddi bir yetersizliğiniz varsa bize danışın. Evi yakmadan, yakma niyetinizden bize haber verin. Çünkü belki içinde siz de varsınız, haberimiz olmadan yanarsınız. Hiç olmazsa sizi kurtaralım.

İnsan kendini düşünür, ama uzun vadelisini, mümkün olanını düşünür. Yaşam kaygıları doğaldır, ama biraz gerçekleşecekse anlam ifade eder. Ne getireceği, ne götüreceği belli olmayan şeylere kendini bu kadar vermek, ancak büyük cahillere ve kölelere mahsustur. Bu, düşürülmüşlüğü gösterir.

Doğrular uğruna niye savaşı amansız kılmayacaksın ki? Çünkü bu, biricik yaşam yolunuzdur, onurunuzdur, şerefinizdir. Bunun dışında her şey zindandır, karanlıktır, çok kötü bir kaybediştir.

Şehitleri tanıyın. Yüzeysel yaklaşmayın. Gözlerinizi açın. Şehitlerin kanı ucuz değildir. Şehitlerin bir damla kanıyla oynanmasına izin vermeyin.

Bu savaşı toplu ve gerçekten çok sıkı sıkıya kenetlenmiş olarak yürütmezsek, her şeyi savaşın emrine seferber edemezsek bireysel olarak hangimiz kurtulabiliriz?

Önce devrim işi, önce devrimin esenliği, önce devrimci çalışmanın güvenliği, ondan sonra biraz uyku, birkaç parça yemek, biraz içmek; bunu böyle yaparsanız, ne içte, ne dışta hiçbir güç başarınızı engelleyemez.

Özel savaş kendi gerçeğini dayatıyor, parti de kendi gerçeğini dayatıyor; artık ara yollar, orta yollar, çok çeşitli yollar kaldı mı?

Düşmana karşı değil, kendimize karşı itiraf edelim ve bunun yerine doğruları egemen kılalım.

